

ΙΩΒ

ΙΩΒ 1

Ιωβ. 1,1 Ἄνθρωπος τις ἦν ἐν χώρᾳ τῇ Αὐσίτιδι, ᾧ ὄνομα Ἰώβ, καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀληθινός, ἄμεμπτος, δίκαιος, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος.

Ιωβ. 1,1 Εἰς τὴν Αὐσίτιδα χώραν ἐζούσεν ἓνας ἄνθρωπος ὁ οὗτος ὠνομάζετο Ἰώβ. Ἦτο ευθύς καὶ ἐντιμος, ἄμεμπτος, δίκαιος ἀπέναντι ὅλων, εὐσεβής πρὸς τὸν Θεόν, ἀπέφευγε κάθε πονηρὸν πρᾶγμα, κάθε αμαρτωλὴν πράξιν.

Ιωβ. 1,2 ἐγένοντο δὲ αὐτῷ υἱοὶ ἑπτὰ καὶ θυγατέρες τρεῖς.

Ιωβ. 1,2 Αὐτός εἶχεν ἀποκτήσει ἑπτὰ υἱοὺς καὶ τρεῖς θυγατέρας.

Ιωβ. 1,3 καὶ ἦν τὰ κτήνη αὐτοῦ πρόβατα ἑπτακισχίλια, κάμηλοι τρισχίλια, ζεύγη βοῶν πεντακόσια, θήλειαι ὄνοι νομάδες πεντακόσιαι, καὶ ὑπηρεσία πολλή σφόδρα καὶ ἔργα μεγάλα ἦν αὐτῷ ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εὐγενὴς τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν.

Ιωβ. 1,3 Εἶχε δὲ πλήθος ζῶα εἰς τὴν ιδιοκτησίαν του· ἑπτὰ χιλιάδας πρόβατα, τρεῖς χιλιάδας καμήλους, πεντακόσια ζεύγη βοῶν, ἀγέλην ἀπὸ πεντακοσίας θηλείας ὄνους. Δια τὴν ἐπιστάσιν καὶ βοσκήν ὅλων αὐτῶν εἶχε μέγαν ἀριθμὸν ὑπηρετῶν. Καλὸς δὲ καὶ πλούσιος καθὼς ἦτο, εἶχε κάμει μεγάλα ἔργα εἰς τὴν χώραν του. Καὶ ἔτσι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ἓνας ἀπὸ τοὺς πολὺ διακεκριμένους ἀνθρώπους τῶν ἀνατολικῶν ἐκείνων χωρῶν.

Ιωβ. 1,4 συμπορευόμενοι δὲ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους ἐποιούσαν πότον καθ' ἑκάστην ἡμέραν, συμπαραλαμβάνοντες ἅμα καὶ τὰς τρεῖς ἀδελφὰς αὐτῶν ἐσθίειν καὶ πίνειν μετ' αὐτῶν.

Ιωβ. 1,4 Τα παιδιά του ἐσυνήθιζαν νὰ μεταβαίνουν με τὴν σειράν

Ιωβ. 1,5

των στο σπίτι του καθ' ενός από αυτά και παρέθεταν
συμπόσιον κάθε ημέραν. Παρελάμβαναν δε μαζί των και
τας τρεις αδελφάς των να τρώγουν και να πίνουν μαζί των.
καὶ ὥς ἂν συνετελέσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ πότου,
ἀπέστελλεν Ἰὼβ καὶ ἐκαθάριζεν αὐτοὺς ἀνιστάμενος τὸ
πρωῖ καὶ προσέφερε περὶ αὐτῶν θυσίας κατὰ τὸν
ἀριθμὸν αὐτῶν καὶ μόσχον ἓνα περὶ ἁμαρτίας περὶ τῶν
ψυχῶν αὐτῶν· ἔλεγε γὰρ Ἰὼβ· μὴ ποτε οἱ υἱοί μου ἐν
τῇ διανοίᾳ αὐτῶν κακὰ ἐνενόησαν πρὸς Θεόν. οὕτως
οὖν ἐποίει Ἰὼβ πάσας τὰς ἡμέρας.

Ιωβ. 1,5

Οταν δε ετελείωναν αι ημέραι των συμποσίων, ἔστελλεν ο
Ιωβ ἄνθρωπον, και εκαλούσε ὅλα τα τέκνα του και τα
εκαθάριζε δια θυσιῶν προς τον Θεόν. Εσηκόνετο, δηλαδή,
ενωρίς το πρωῖ και προσέφερε δι' αὐτά θυσίας, αναλόγους
με τον αριθμὸν των. Προσέφερε και ἓνα μόσχον ως θυσίαν
προς ἐξιλέωσιν των ἁμαρτιῶν των δια τας ψυχὰς των.
Εκανε δε τούτο ο Ιὼβ, διότι εσκέπτετο και ἔλεγε· “μήπως
τυχόν τα παιδιά μου εσκέφθησαν κατὰ την ὥραν των
συμποσίων σκέψεις ἁμαρτωλὰς και ημάρτησαν ἔτσι
ἀπέναντι του Θεοῦ;” Ἐτσι εφέρετο και επορεύετο ο Ιὼβ
ὅλας τας ἡμέρας της ζωῆς του.

Ιωβ. 1,6

Καὶ ἐγένετο ὥς ἡ ἡμέρα αὕτη, καὶ ἰδοὺ ἦλθον οἱ ἄγγελοι
τοῦ Θεοῦ παραστῆναι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ
διάβολος ἦλθε μετ' αὐτῶν.

Ιωβ. 1,6

Καποιαν ὁμως ἡμέραν οἱ ἄγγελοι του Θεοῦ
παρουσιάσθησαν ἐνώπιον του Κυρίου. Μαζή δέ με αὐτοὺς
ἦλθεν και ο διάβολος.

Ιωβ. 1,7

καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· πόθεν παραγέγονας; καὶ
ἀποκριθεὶς ὁ διάβολος τῷ Κυρίῳ εἶπε· περιελθὼν τὴν
γῆν καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν ὑπ' οὐρανὸν πάρειμι.

Ιωβ. 1,7

Ο Κυριος εἶπεν στον διάβολον· “ἀπὸ που ἔχεις ἐλθει;” Ο
διάβολος ἀπεκρίθη και εἶπεν· “αφοῦ περιήλθαν ὅλην την

γην και περιεπάτησα εις ολόκληρον την υπό τον ουρανόν,
ήλθα εδώ”.

Ιωβ. 1,8 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριος· προσέσχες τῇ διανοίᾳ σου
κατὰ τοῦ παιδός μου Ἰώβ, ὅτι οὐκ ἔστι κατ’ αὐτὸν ἐπὶ
τῆς γῆς, ἄνθρωπος ἄμεμπτος, ἀληθινός, θεοσεβής,
ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος;

Ιωβ. 1,8 Ο Κυριος τον ηρώτησεν· “ἐστρεψες τον νουν σου και
έδωσες προσοχήν στον δούλον μου τον Ιώβ, δια να ίδης ότι
δεν υπάρχει άλλος άνθρωπος αρετής όμοιος προς αυτόν
επάνω εις την γην, άμεμπτος, ακέραιος, ευσεβής, ξένος και
αμέτοχος προς κάθε πονηρόν και αμαρτωλόν έργον;”

Ιωβ. 1,9 ἀπεκρίθη δὲ ὁ διάβολος καὶ εἶπεν ἐναντίον τοῦ Κυρίου·
μὴ δωρεὰν Ἰώβ σέβεται τὸν Κύριον;

Ιωβ. 1,9 Ο διάβολος απήντησε και ειπέ προς τον Κυριον· “μήπως
δωρεάν και χωρίς αμοιβάς αυτός σέβεται σε τον Κυριον;

Ιωβ. 1,10 οὐ σὺ περιέφραξας τὰ ἔξω αὐτοῦ καὶ τὰ ἔσω τῆς οἰκίας
αὐτοῦ καὶ τὰ ἔξω πάντων τῶν ὄντων αὐτοῦ κύκλῳ; τὰ
δὲ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ εὐλόγησας καὶ τὰ κτήνη
αὐτοῦ πολλὰ ἐποίησας ἐπὶ τῆς γῆς.

Ιωβ. 1,10 Οχι βέβαια. Συ, με την παντοδύναμον προστασίαν σου, ως
με ασφαλή και απαραβίαστον φραγμόν, δεν
περιεφρούρησες και περιφρουρεῖς τα περί αυτόν και όσα
υπάρχουν εις την οικίαν του και όλα τα εξωτερικά του
πράγματα ολόγυρα; Και επί πλέον όλα τα έργα των χειρών
του τα έχεις ευλογήσει και εις μεγάλον αριθμόν έχεις
πληθύνει τα ζώα του εις την χώραν του.

Ιωβ. 1,11 ἀλλὰ ἀπόστειλον τὴν χεῖρά σου καὶ ἅψαι πάντων, ὧν
ἔχει· ἢ μὴν εἰς πρόσωπόν σε εὐλογήσει.

Ιωβ. 1,11 Αλλα άπλωσε το χέρι σου, έγγισε και αφάιρεσε όλα αυτά,
που έχει, και τότε ασφαλώς θα δυσφορήση και θα σε
βλασφημήση κατά πρόσωπον”.

Ιωβ. 1,12 τότε εἶπεν ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· ἰδοὺ πάντα, ὅσα ἐστὶν

αὐτῷ, δίδωμι ἐν τῇ χειρὶ σου, ἀλλ' αὐτοῦ μὴ ἄψη. καὶ ἐξῆλθεν ὁ διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου. -

Ιωβ. 1,12 Τότε ὁ Κύριος εἶπεν στὸν διάβολον· “ἰδοὺ, ὅλα ὅσα ἔχει, τα παραδίδω εἰς τὴν ἐξουσίαν σου. Αὐτὸν ὁμῶς τὸν ἴδιον δὲν θὰ τὸν ἐγγίσης καθόλου”. Ὁ διάβολος ἐφυγεν ἀπὸ ἐμπροσθεν τοῦ Κυρίου.

Ιωβ. 1,13 Καὶ ἦν ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, οἱ υἱοὶ Ἰώβ καὶ αἱ θυγατέρες αὐτοῦ ἔπινον οἶνον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν τοῦ πρεσβυτέρου.

Ιωβ. 1,13 Μίαν, λοιπόν, ἡμέραν τα παῖδιά καὶ αἱ θυγατέρες τοῦ Ἰώβ ἐτρώγαν εἰς κοινὸν συμπόσιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ μεγαλυτέρου ἀδελφοῦ των.

Ιωβ. 1,14 καὶ ἰδοὺ ἄγγελος ἦλθε πρὸς Ἰώβ καὶ εἶπεν αὐτῷ· τὰ ζεύγη τῶν βοῶν ἡροτρία, καὶ αἱ θήλειαι ὄνοι ἐβόσκοντο ἐχόμεναι αὐτῶν,

Ιωβ. 1,14 Τότε ἓνας ἀγγελιαφόρος ἦλθεν στὸν Ἰώβ καὶ τοῦ εἶπε· “τα ζευγάρια τῶν βοϊδιῶν σου αροτριούσαν καὶ αἱ θήλειαι ὄνοι ἐβόσκαν ἀμέρινοι ἐκεῖ πλησίον των.

Ιωβ. 1,15 καὶ ἐλθόντες οἱ αἰχμαλωτεύοντες ἠχμαλώτευσαν αὐτάς καὶ τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν μαχαίραις· σωθεῖς δὲ ἐγὼ μόνος ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι.

Ιωβ. 1,15 Αἰφνης ἐπῆλθον ἐναντίον αὐτῶν λησταὶ καὶ ἥρπασαν τα βόδια καὶ τὰς θηλυκάς ὄνους, ἀφοῦ προηγουμένως ἐσφαξαν με τὰς μαχαίρας τῶν τοῦ δούλου σου. Εγὼ μόνος διέφυγα τὴν σφαγὴν καὶ σωθεῖς ἦλθον ἐδῶ, διὰ νὰ σου ἀναγγείλω τὸ θλιβερὸν γεγονός”.

Ιωβ. 1,16 ἔτι τούτου λαλοῦντος, ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος καὶ εἶπε πρὸς Ἰώβ· πῦρ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατέκαυσε τὰ πρόβατα καὶ τοὺς ποιμένας κατέφαγεν ὁμοίως· σωθεῖς δὲ ἐγὼ μόνος ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι.

Ιωβ. 1,16 Ἐνῶ ἀκόμη αὐτὸς ὠμιλοῦσε, ἦλθεν ἄλλος ἀγγελιαφόρος καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἰώβ· “φωτιά ἐπεσεν ἀπὸ τοῦ οὐρανό καὶ

έκαυσεν ἐξ ολοκλήρου τα πρόβατα, κατέφαγε δε και τους βοσκούς η φωτιά αυτή. Εγώ μόνος διεσώθην ἀπὸ τὴν καταστροφὴν και ἦλθα να σου αναγγεῖλω το θλιβερόν γεγονός”.

Ιωβ. 1,17

ἔτι τούτου λαλοῦντος ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος καὶ εἶπε πρὸς Ἰώβ· οἱ ἵππεῖς ἐποίησαν ἡμῖν κεφαλὰς τρεῖς καὶ ἐκύκλωσαν τὰς καμήλους καὶ ῥχμαλώτευσαν αὐτὰς καὶ τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν μαχαίραις· ἐσώθην δὲ ἐγὼ μόνος καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι.

Ιωβ. 1,17

Ενῶ ἀκόμη αὐτὸς ωμιλοῦσε, και παρεῖχε τας θλιβεράς πληροφορίας, ἦλθεν ἄλλος ἀγγελιοφόρος και εἶπε πρὸς τον Ἰώβ· “ἐφιπποὶ λησταὶ χωρισμένοι εἰς τρία τμήματα, ἦλθαν ἐναντίον μας και περικύκλωσαν τας καμήλους και τας ἤρπασαν. Τους δούλους σου, που ἐφύλασσαν αὐτὰς, ἐφόνευσάν με τας μαχαίρας των. Εγὼ μόνος διέφυγα τὴν σφαγὴν και σωθεὶς ἦλθα να σου αναγγεῖλω το θλιβερόν γεγονός”.

Ιωβ. 1,18

ἔτι τούτου λαλοῦντος ἄλλος ἄγγελος ἔρχεται λέγων τῷ Ἰώβ· τῶν υἱῶν σου καὶ τῶν θυγατέρων σου ἐσθιόντων καὶ πινόντων παρὰ τῷ ἀδελφῷ αὐτῶν τῷ πρεσβυτέρῳ,

Ιωβ. 1,18

Ενῶ και αὐτὸς ἀκόμη ωμιλοῦσε, ἔρχεται ἄλλος ἀγγελιαφόρος ἀναγγέλλων πρὸς τον Ἰώβ· “καθ' ὃν χρόνον οἱ υἱοὶ σου και αἱ θυγατέρες σου ἐτρώγαν και ἐπιναν εἰς τὴν οἰκίαν του μεγαλυτέρου αὐτῶν ἀδελφού,

Ιωβ. 1,19

ἐξαίφνης πνεῦμα μέγα ἐπῆλθεν ἐκ τῆς ἐρήμου καὶ ἤψατο τῶν τεσσάρων γωνιῶν τῆς οἰκίας, καὶ ἔπεσεν ἡ οἰκία ἐπὶ τὰ παῖδια σου, καὶ ἐτελεύτησαν· ἐσώθην δὲ ἐγὼ μόνος καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι.

Ιωβ. 1,19

αἰφνιδίως ἦλθε μέγας βίαιος ἄνεμος ἀπὸ τὴν ἐρημον ἐπέπεσεν ὀρμητικὸς εἰς τας τέσσαρας γωνίας τῆς οἰκίας, η δε οἰκία ἐκρημνίσθη ἐπάνω εἰς τα παῖδιά σου και ἐκεῖνα ἐτάφησαν κάτω ἀπὸ τα ερεῖπια. Εγὼ δε μόνος ἀπὸ τους

υπηρέτας εσώθην και ήλθα να σου αναγγείλω το θλιβερόν γεγονός”.

Ιωβ. 1,20 Οὕτως ἀναστὰς Ἰὼβ ἔρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ καὶ ἐκείρατο τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς καὶ πεσὼν χαμαὶ προσεκύνησε τῷ Κυρίῳ καὶ εἶπεν·

Ιωβ. 1,20 Τότε ηγέρθη ο Ἰὼβ, ἐσχίσε τα ενδύματα του, εκούρεψε τα μαλλιά της κεφαλῆς του, ἔπεσε κάτω στο ἔδαφος, προσεκύνησε τον Κύριον και εἶπε·

Ιωβ. 1,21 αὐτὸς γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρὸς μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι ἐκεῖ· ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλατο· ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο· εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ιωβ. 1,21 “Εγὼ γυμνὸς ἐβγήκα ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς μου, γυμνὸς θα ἀπέλθω ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν στὸν τάφον. Ὁ Κύριος ἔδωκε τα δῶρα του, ὁ Κύριος τα ἀφήήρυσεν. Ὅπως στὸν Κύριον ἐφάνη ἀρεστὸν, ἔτσι και ἐγένετο. Ἀς εἶναι δοξασμένον τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου στους αἰῶνας τῶν αἰώνων”.

Ιωβ. 1,22 Ἐν τούτοις πᾶσι τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ οὐδὲν ἥμαρτεν Ἰὼβ ἐναντίον τοῦ Κυρίου καὶ οὐκ ἔδωκεν ἀφροσύνην τῷ Θεῷ.

Ιωβ. 1,22 Εἰς ὅλας αὐτάς τας συμφοράς, που ἐπῆλθον ἐναντίον τοῦ Ἰωβ, αὐτὸς καθόλου δεν ἡμάρτησεν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Δεν περιέπεσεν εἰς καμμίαν ἀπερισκεψίαν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

ΙΩΒ 2

Ιωβ. 2,1 Ἐγένετο δὲ ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη καὶ ἦλθον οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστῆναι ἔναντι Κυρίου, καὶ ὁ διάβολος ἦλθεν ἐν μέσῳ αὐτῶν παραστῆναι ἐναντίον τοῦ Κυρίου.

- Ιωβ. 2,1 Καποϊαν άλλην ημέραν, όπως η προηγηθείσα, ήλθον οι άγγελοι του Θεού, να παρουσιασθούν ενώπιον του Κυρίου. Και ο διάβολος ήλθεν εν μέσω αυτών, να παρουσιασθή πάλιν ενώπιον του Κυρίου.
- Ιωβ. 2,2 καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· πόθεν σὺ ἔρχῃ; τότε εἶπεν ὁ διάβολος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· διαπορευθεὶς τὴν ὑπ’ οὐρανὸν καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν σύμπασαν πάρειμι.
- Ιωβ. 2,2 Ο Κυριος ηρώτησε τον διάβολον· “από που, συ ερχεσαι;” Τότε ο διάβολος απήντησε προς τον Κυριον· “περιήλθα την υπό τον ουρανόν γην, περιεπάτησα μέσα εις ολόκληρον την οικουμένην και ιδού εἶμαι παρών ἐδώ”.
- Ιωβ. 2,3 εἶπε δὲ ὁ Κύριος πρὸς τὸν διάβολον· προσέσχες οὖν τῷ θέραποντί μου Ἰώβ, ὅτι οὐκ ἔστι κατ’ αὐτὸν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωπος ὅμοιος αὐτῷ, ἄκακος, ἀληθινός, ἄμεμπτος, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς κακοῦ; ἔτι δὲ ἔχετε ἀκακίας· σὺ δὲ εἶπας τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ διακενῆς ἀπολέσαι.
- Ιωβ. 2,3 Ο δε Κυριος εἶπε τότε προς τον διάβολον· “εδωσες λοιπόν προσοχήν στον δούλον μου τον Ιώβ και επείσθης εκ των πραγμάτων, ὅτι δεν υπάρχει μεταξύ των ανθρώπων της γης άλλος ὅμοιος προς αὐτόν, ἄκακος, ἀκέραιος, ἄμεμπτος, θεοσεβής, ο οποίος ἀπέχει ἀπὸ κάθε κακόν; Ακόμη δε και εν μέσω αυτών των μεγάλων συμφορών κρατεῖ την αθωότητά και αγαθότητά του. Συ ὁμως εἶχες εἶπει ὅτι θα με εβλασφήμει, αν σε ἄφηνα να του κατάστρεψης ὅλα τα ὑπάρχοντά του”.
- Ιωβ. 2,4 ὑπολαβὼν δὲ ὁ διάβολος εἶπε τῷ Κυρίῳ· δέρμα ὑπὲρ δέρματος· καὶ πάντα, ὅσα ὑπάρχει ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐκτίσει·
- Ιωβ. 2,4 Ο διάβολος λαβὼν τον λόγον εἶπε προς τον Κυριον· “δια να σώση κανεῖς το δέρμα του ευχαρίστως δίνει άλλο δέρμα. Ολα ὅσα ἔχει ο ἄνθρωπος ημπορεῖ να τα θυσιάσῃ, ἀρκεῖ να

διατήρηση έτσι την ζωήν του.

Ιωβ. 2,5 οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ ἀποστείλας τὴν χεῖρά σου ἄψαι τῶν ὀστέων αὐτοῦ καὶ σαρκῶν αὐτοῦ· ἢ μὴν εἰς πρόσωπόν σε εὐλογήσει.

Ιωβ. 2,5 Απλωσε ὁμως τὸ χεῖρι σου, κτύπησέ τον εἰς τὰ κόκκαλά του καὶ εἰς τὰς σάρκας του· τότε ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ατομικοῦ τοῦ πόνου, θὰ βλασφημήσῃ αναισχύντως τὸ πρόσωπόν σου”.

Ιωβ. 2,6 εἶπε δὲ ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· ἰδοὺ παραδίδωμί σοι αὐτόν, μόνον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διαφύλαξον.

Ιωβ. 2,6 Ο Κύριος εἶπε τότε στὸν διάβολον· “ἰδοὺ· παραδίδω αὐτόν εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, νὰ του ἐπιφέρῃς τὰ δεινά, που εἶπες. Πρόσεξε ὁμως νὰ διαφυλάξῃς τὴν ζωήν του”.

Ιωβ. 2,7 Ἐξῆλθε δὲ ὁ διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου καὶ ἔπαισε τὸν Ἰώβ ἔλκει πονηρῶ ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς.

Ιωβ. 2,7 Ο διάβολος ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου καὶ ἐκτύπησε τὸν Ἰώβ με τρομεράς πληγὰς, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ιωβ. 2,8 καὶ ἔλαβεν ὄστρακον, ἵνα τὸν ἰχῶρα ξύῃ, καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κοπρίας ἔξω τῆς πόλεως.

Ιωβ. 2,8 Ο Ἰώβ ἐπῆρε τότε ἓνα σύντριμμα ἀπὸ πῆλινον ἀγγεῖον καὶ ἔξυε τὰς πυορροοῦσας πληγὰς του. Ἐκάθητο δε ἐπάνω εἰς ἓνα σωρόν ἀπεξηραμμένης κοπριάς ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν μόνος.

Ιωβ. 2,9 Χρόνου δὲ πολλοῦ προβεβηκότος εἶπεν αὐτῷ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· μέχρι τίνος καρτερήσεις λέγων·

Ιωβ. 2,9 Αφοῦ ἐπέρασε πολὺς χρόνος εἰς τὴν κατάστασιν αὐτήν, του εἶπε τότε ἡ γυναῖκα του· “Ἔως πότε θὰ δείχνῃς αὐτὴν τὴν καρτερίαν λέγων·

Ιωβ. 2,9α ἰδοὺ ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρὸν προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου;

Ιωβ. 2,9α Θα περιμένω ολίγον ἀκόμη χρόνον καὶ ἔχω τὴν ἐλπίδα, ὅτι

θα εὕρω την θεραπείαν μου και θα απαλλαγώ από την
όδυνηράν αυτήν κατάστασιν;

Ιωβ. 2,9β ἰδοὺ γὰρ ἠφάνισταί σου τὸ μνημόσυνον ἀπὸ τῆς γῆς,
υἱοὶ καὶ θυγατέρες, ἐμῆς κοιλίας ὠδῖνες καὶ πόνοι, οὓς
εἰς τὸ κενὸν ἐκοπίασα μετὰ μόχθων·

Ιωβ. 2,9β Ἰδοὺ ὁμως ὅτι ἡ ἀνάμνησίς σου ἐσβησεν ἀπὸ την γην, διότι
τα παιδιὰ και τα κορίτσια σου, πόνοι της κοιλίας μου, και
κόποι της ζωῆς μου, ἐξηφανίσθησαν. Ματαίως, λοιπόν,
εκοπίασα και υπεβλήθην εἰς τόσους κόπους δια να τα
μεγαλώσω.

Ιωβ. 2,9γ σὺ τε αὐτὸς ἐν σαπρίᾳ σκωλήκων κάθησαι
διανυκτερεύων αἶθριος,

Ιωβ. 2,9γ Σὺ δε ο ἴδιος κάθεσαι ἐπάνω εἰς την σαπίλαν των σκωλήκων
και διανυκτερεύεις με πολλοὺς πόνους στο υπαιθρον.

Ιωβ. 2,9δ κάγὼ πλανῆτις καὶ λάτρις, τόπον ἐκ τόπου
περιερχομένη καὶ οἰκίαν ἐξ οἰκίας, προσδεχομένη τὸν
ἥλιον πότε δύσεται, ἵνα ἀναπαύσωμαι τῶν μόχθων μου
καὶ τῶν ὀδυνῶν, αἱ με νῦν συνέχουσιν· ἀλλὰ εἰπόν τι
ῥῆμα πρὸς Κύριον καὶ τελεύτα.

Ιωβ. 2,9δ Εγὼ δε περιπλανῶμαι, σαν καμμία υπηρέτρια και ζητιάνα,
μεταβαίνουσα ἀπὸ τον ἕνα τόπον στον ἄλλον, ἀπὸ την μίαν
οικίαν εἰς την ἄλλην και περιμένω πότε να δύση ο ἥλιος, δια
να αναπαυθῶ ἀπὸ τους σωματικούς κόπους και τας ψυχικὰς
οδύνας, αι οποίαι τώρα με πιέζουν και με περισφίγγουν.
Εἶπέ, λοιπόν, ἕνα λόγον ἐναντίον του Κυρίου και δώσε ἕνα
τέλος εἰς την βασανισμένην σου ζωὴν”.

Ιωβ. 2,10 ὁ δὲ ἐμβλέψας εἶπεν αὐτῇ· ἵνα τί ὥσπερ μία τῶν
ἀφρόνων γυναικῶν ἐλάλησας οὕτως; εἰ τὰ ἀγαθὰ
ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ οὐχ ὑποίσομεν; ἐν
πᾶσι τούτοις τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ οὐδὲν ἥμαρτεν
Ἰώβ τοῖς χεῖλεσιν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

Ιωβ. 2,10 Ο Ιωβ παρετήρησεν αυτήν κατάματα και εἶπε· “διατί

ωμίλησες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὡς εἶναι μία ἀπὸ τὰς ἀπερισκέπτους καὶ ἀνοήτους γυναῖκας; Εἰάν τα ἀγαθὰ εὐχαρίστως ἐδέχθημεν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Κυρίου, τὰς θλίψεις καὶ τὰς συμφορὰς δὲν θὰ τὰς υπομείνωμεν;” Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς συμφορὰς, πού ἐπέπεσαν ἐναντίον τοῦ, ὁ Ἰὼβ δὲν ἡμάρτησε καθόλου καὶ δὲν ἐβγήκε λόγος παραπόνου ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

Ἰωβ. 2,11 ἀκούσαντες δὲ οἱ τρεῖς φίλοι αὐτοῦ τὰ κακὰ πάντα τὰ ἐπελθόντα αὐτῷ, παρεγένοντο ἕκαστος ἐκ τῆς ἰδίας χώρας πρὸς αὐτόν· Ἐλιφάζ ὁ Θαιμανῶν βασιλεὺς, Βαλδὰδ ὁ Σαυχαίων τύραννος, Σωφάρ ὁ Μιναίων βασιλεὺς, καὶ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν ὁμοθυμαδόν, τοῦ παρακαλέσαι καὶ ἐπισκέψασθαι αὐτόν.

Ἰωβ. 2,11 Οἱ τρεῖς φίλοι τοῦ Ἰὼβ ὅταν ἐπληροφορήθησαν ὅλας αὐτὰς τὰς συμφορὰς, αἱ ὁποῖαι ἐπέπεσαν ἐναντίον τοῦ, ἐξεκίνησεν ὁ καθένας ἀπὸ τὴν ἰδικήν του χώραν καὶ ἦλθον πρὸς αὐτόν. Ὁ Ἐλιφάζ ὁ βασιλεὺς Θαιμανῶν, ὁ Βαλδὰδ ὁ ἀρχὼν τῶν Σαυχαίων καὶ ὁ Σωφάρ ὁ βασιλεὺς τῶν Μιναίων. Αὐτοὶ λοιπὸν ἦλθον πρὸς τὸν Ἰὼβ με μιαν ψυχὴν καὶ κατόπιν κοινῆς συμφωνίας, δια νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν καὶ τὸν παρηγορήσουν.

Ἰωβ. 2,12 ἰδόντες δὲ αὐτόν πόρρωθεν οὐκ ἐπέγνωσαν· καὶ βοήσαντες φωνῇ μεγάλῃ ἔκλαυσαν ῥήξαντες ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ στολήν. καὶ καταπασάμενοι γῆν

Ἰωβ. 2,12 Ὅταν δὲ ἀπὸ μακρὰν τὸν εἶδαν, δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν. Ἐβγαλαν μεγάλην ὀδυνηρὰν κραυγὴν, ἔκλαυσαν καὶ διέρρηξαν ὁ καθένας τὴν στολήν του. Ἀφοῦ δὲ ἔρριψαν χῶμα εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν, εἰς ἔκφρασιν τῆς ὀδύνης τῶν,

Ἰωβ. 2,13 παρεκάθισαν αὐτῷ ἑπτὰ ἡμέρας καὶ ἑπτὰ νύκτας, καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἐλάλησεν· ἑώρων γὰρ τὴν πληγὴν δεινὴν οὖσαν καὶ μεγάλην σφόδρα.

Ἰωβ. 2,13 ἐκάθισαν πλησίον τοῦ Ἰὼβ ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας καὶ ἑπτὰ

νύκτας, και κανείς από αυτούς δεν ήνοιξε το στόμα του να ομιλήση, διότι έβλεπαν κατάπληκτοι, ότι το κτύπημα ήτο πάρα πολύ οδυνηρόν και μεγάλο.

ΙΩΒ 3

- Ιωβ. 3,1 Μετά τοῦτο ἤνοιξεν Ἰὼβ τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ κατηράσατο τὴν ἡμέραν αὐτοῦ
- Ιωβ. 3,1 Επειτα από την επταήμερον αυτήν σιωπὴν, ἤνοιξεν ο Ἰὼβ το στόμα του και κατηράσθη την ημέραν, κατά την οποίαν εγεννήθη
- Ιωβ. 3,2 λέγων·
- Ιωβ. 3,2 λέγων·
- Ιωβ. 3,3 ἀπόλοιτο ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἐγεννήθην, καὶ ἡ νύξ ἐκείνη ἣ εἶπαν· ἰδοὺ ἄρσεν.
- Ιωβ. 3,3 “εἴθε να εχάνετο και να μη υπήρχεν η ημέρα εκείνη, κατά την οποίαν εγεννήθηκα· και η νύκτα εκείνη, κατά την οποίαν εἶπαν με χαράν· Ἰδοὺ, αρσενικό παιδί εγεννήθη.
- Ιωβ. 3,4 ἡ νύξ ἐκείνη εἷη σκότος, καὶ μὴ ἀναζητήσαι αὐτὴν ὁ Κύριος ἄνωθεν, μηδὲ ἔλθοι εἰς αὐτὴν φέγγος·
- Ιωβ. 3,4 Σκοτάδι ας ἦτο η νύκτα εκείνη της γεννήσεώς μου και ας μη την αναζητούσε ο Κυριος από τον ουρανόν. Φως νυκτός και ημέρας ποτέ να μη την εφώτιζεν.
- Ιωβ. 3,5 ἐκλάβοι δὲ αὐτὴν σκότος καὶ σκιά θανάτου, ἐπέλθοι ἐπ’ αὐτὴν γνόφος. καταραθεῖ ἡ ἡμέρα
- Ιωβ. 3,5 Ας απλωθῇ εἰς αὐτὴν και ας την καταλάβῃ σκοτάδι και σκία θανάτου. Βαθὺ και αδιάλυτον σκότος ας επιπῇ εἰς αὐτὴν. Κατηραμένη ας εἶναι η ημέρα και η νύκτα της γεννήσεώς μου.
- Ιωβ. 3,6 καὶ ἡ νύξ ἐκείνη, ἀπενέγκαιτο αὐτὴν σκότος· μὴ εἷη εἰς ἡμέρας ἐνιαυτοῦ, μηδὲ ἀριθμηθεῖ εἰς ἡμέρας μηνῶν·

- Ιωβ. 3,6 Εἶθε να την πάρη και να την κυριεύση το σκοτάδι. Ας μη υπάρξη και ας μη λογισθῇ μεταξύ των ημέρων του ἔτους, και ας μη αριθμηθῇ εἰς τας ημέρας των μηνῶν.
- Ιωβ. 3,7 ἀλλὰ ἡ νύξ ἐκείνη εἶη ὁδύνη, καὶ μὴ ἔλθοι ἐπ' αὐτὴν εὐφροσύνη μηδὲ χαρμονή·
- Ιωβ. 3,7 Ἀλλὰ ἡ νύκτα ἐκείνη ας εἶναι γεμάτη ἀπὸ οδύνην, και καμμία χαρά και ἀγαλλίασις ας μὴ ἔλθῃ εἰς αὐτήν.
- Ιωβ. 3,8 ἀλλὰ καταράσαιτο αὐτὴν ὁ καταρώμενος τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ μέλλων τὸ μέγα κῆτος χειρώσασθαι.
- Ιωβ. 3,8 Ἀνθρωπος, που εἶναι εἰδικὸς εἰς κατάρας, ας καταρασθῇ αὐτὴν τὴν ἡμέραν· αὐτὸς που με τας κατάρας του ἔχει τὴν δύναμιν και τὴν ἐξουσίαν να καθυποτάξῃ ἀκόμη και αὐτὸ το μεγάλο κῆτος τῆς θαλάσσης.
- Ιωβ. 3,9 σκοτωθεῖη τὰ ἄστρα τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ὑπομεῖναι καὶ εἰς φωτισμὸν μὴ ἔλθοι καὶ μὴ ἴδοι ἑωσφόρον ἀνατέλλοντα,
- Ιωβ. 3,9 Ας βυθισθοῦν στο σκοτάδι τα ἀστέρια τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ας ἀπομεῖνουν, ας μὴ ἔλθουν στο φῶς και ας μὴ ἴδουν τὴν ἀνατολὴν το πρωῒνου ἀστέρος, το εωσφόρου.
- Ιωβ. 3,10 ὅτι οὐ συνέκλεισε πύλας γαστρὸς μητρὸς μου· ἀπήλλαξε γὰρ ἂν πόνον ἀπὸ ὀφθαλμῶν μου.
- Ιωβ. 3,10 Καταρώμαι τὴν νύκτα ἐκείνην, διότι δεν ἐκλείσει τας πύλας τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς μου, ὥστε να μὴ γεννηθῶ. Ἐάν αὐτὸ ἐγίνετο, θα με εἶχε ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάθε πόνον, που αἰσθάνομαι τώρα και βλέπω με τα μάτια μου.
- Ιωβ. 3,11 διατί γὰρ ἐν κοιλίᾳ οὐκ ἐτελεύτησα, ἐκ γαστρὸς δὲ ἐξῆλθον καὶ οὐκ εὐθύς ἀπωλόμην;
- Ιωβ. 3,11 Διατί δεν ἀπέθανα, ἐνῶ ἀκόμη εὐρισκόμεν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς μου; Ἀλλὰ και διατί, ὅταν ἐβγήκα ἀπὸ τὴν μητρικὴν γαστέρα, δεν ἔπεσα ἀμέσως νεκρὸς, ὥστε να χαθῶ;
- Ιωβ. 3,12 ἵνατί δὲ συνήντησάν μοι γόνατα; ἵνατί δὲ μαστοὺς

ἐθήλασα;

- Ιωβ. 3,12 Διὰ τί δέ με συνήντησαν στοργικά τα γόνата της μητρός μου; Διὰ τί ἐθήλασα τους μητρικούς μαστούς;
- Ιωβ. 3,13 νῦν ἂν κοιμηθεῖς ἡσύχασα, ὑπνώσας δὲ ἀνεπαυσάμην
- Ιωβ. 3,13 Ἐάν αὐτό ἐγίνετο, θὰ εἶχα ἡσυχάσει κοιμηθεῖς τον γλυκύν ὕπνον του θανάτου. Θὰ εἶχα ἀναπαυθῇ ἀπὸ τα σημερινὰ δεινὰ παραδεδομένος εἰς ὕπνον.
- Ιωβ. 3,14 μετὰ βασιλέων βουλευτῶν γῆς, οἱ ἐγαυριῶντο ἐπὶ ξίφεσιν,
- Ιωβ. 3,14 Ἐτσι θὰ ἀνεπαυόμην με βασιλεῖς, κυβερνήτας καὶ κριτὰς των ἀνθρώπων της γῆς, οἱ οποίοι καὶ υπερηφανεύοντο διὰ τα νικηφόρα ξίφη των.
- Ιωβ. 3,15 ἢ μετὰ ἀρχόντων, ὧν πολὺς ὁ χρυσός, οἱ ἔπλησαν τοὺς οἴκους αὐτῶν ἀργυρίου,
- Ιωβ. 3,15 Ἡ μαζὴ με ἀρχοντας, οἱ οποίοι εἶχαν πολὺν χρυσόν καὶ εἶχαν γεμίσει τα σπίτια των ἀπὸ ἀργυρον.
- Ιωβ. 3,16 ἢ ὥσπερ ἔκτρωμα ἐκπορευόμενον ἐκ μήτρας μητρός, ἢ ὥσπερ νήπιοι, οἱ οὐκ εἶδον φῶς.
- Ιωβ. 3,16 Ἐπὶ τέλους θὰ εἶχα την τύχην ἐκτρώματος, που βγαίνει πρόωρα ἀπὸ την μητρικὴν κοιλίαν, ἡ θὰ ἤμουνα σαν ἓνα ἀπὸ τα ἔμβρυα, τα οποία γεννῶνται νεκρά καὶ δεν βλέπουν καθόλου το φῶς.
- Ιωβ. 3,17 ἐκεῖ ἀσεβεῖς ἐξέκαυσαν θυμὸν ὀργῆς, ἐκεῖ ἀνεπαύσαντο κατάκοποι τῷ σώματι·
- Ιωβ. 3,17 Ἐκεῖ, μέσα στον τάφον, οἱ ἀσεβεῖς ἔχασαν πλέον ὅλην την φωτιάν του θυμοῦ των. Ἐκεῖ ἀνεπαύθησαν οἱ κατάκοποι σωματικῶς καὶ πνευματικῶς.
- Ιωβ. 3,18 ὁμοθυμαδὸν δὲ οἱ αἰώνιοι οὐκ ἤκουσαν φωνὴν φορολόγου.
- Ιωβ. 3,18 Ἐκεῖ, τέως ευκατάστατοι καὶ μὴ, ὅλοι ἀνεξαιρέτως δεν ἀκούουν την σκληράν καὶ ἀπειλητικὴν φωνὴν του σκληροῦ εἰσπράκτορος των φορῶν.

- Ιωβ. 3,19 μικρὸς καὶ μέγας ἐκεῖ ἐστὶ, καὶ θεράπων δεδοικῶς τὸν κύριον αὐτοῦ·
- Ιωβ. 3,19 Μικροὶ καὶ μεγάλοι ὅλοι εἶναι ἴσοι ἐκεῖ, καὶ ὁ υπηρέτης ὁ ὁποῖος ἐν τῇ ζωῇ εφοβεῖτο τὸν κύριόν του, εἶναι ἐκεῖ ἴσος με αὐτόν.
- Ιωβ. 3,20 ἵνατί γὰρ δέδοται τοῖς ἐν πικρίᾳ φῶς, ζωὴ δὲ ταῖς ἐν ὀδύναις ψυχαῖς;
- Ιωβ. 3,20 Πρὸς τι ὅμως ἔχει δοθῇ ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νὰ διέλθουν με πικρίαν τὴν ζωὴν των; Καὶ δὲν εγκατελείποντο στο σκότος τῆς ἀνυπαρξίας αὐτοῖ, τῶν ὁποῖων ἡ ζωὴ θὰ ἐπερνοῦσεν εἰς ὀδύνας καὶ θλίψεις;
- Ιωβ. 3,21 οἳ ἰμείρονται τοῦ θανάτου καὶ οὐ τυγχάνουσιν ἀνορύσσοντες ὥσπερ θησαυροὺς,
- Ιωβ. 3,21 Αὐτοὶ ποθοῦν σφοδρῶς τὸν θάνατον καὶ δὲν τὸν εὐρίσκουν. Ὅπως οἱ χρυσοθήραι ἀνασκάπτουν με λαχτάραν, διὰ νὰ εὕρουν χρυσόν, ἐτσι καὶ αὐτοὶ ἐπιζητοῦν τὸν θάνατον.
- Ιωβ. 3,22 περιχαρεῖς δὲ ἐγένοντο ἐὰν κατατύχωσι.
- Ιωβ. 3,22 Σκιρτοῦν δὲ ἀπὸ χαρὰν, εἰὰν ἐπιτύχουν τὸν θάνατον καὶ κατέλθουν στὸν τάφον.
- Ιωβ. 3,23 θάνατος ἀνδρὶ ἀνάπαυμα, συνέκλεισε γὰρ ὁ Θεὸς κατ' αὐτοῦ·
- Ιωβ. 3,23 Ὁ θάνατος εἶναι ἀνάπαυσις διὰ τὸν ἄνθρωπον, διότι ὁ Κύριος διὰ τοῦ θανάτου θέτει τέρμα εἰς τὰς θλίψεις καὶ περιπετείας αὐτοῦ.
- Ιωβ. 3,24 πρὸ γὰρ τῶν σίτων μου στεναγμός μοι ἦκει, δακρύω δὲ ἐγὼ συνεχόμενος φόβῳ·
- Ιωβ. 3,24 Πρὶν φάγω τροφήν, με καταλαμβάνει καὶ με πνίγει ὁ στεναγμός. Χανεταὶ ἡ ὀρεξις μου. Αναλύομαι εἰς δάκρυα, κυριεύομαι ἀπὸ φόβον νέων δεινῶν.
- Ιωβ. 3,25 φόβος γὰρ, ὃν ἐφρόντισα, ἤλθέ μοι, καὶ ὃν ἐδεδοίkein, συνήντησέ μοι,
- Ιωβ. 3,25 Διότι ὁ φόβος, τὸν ὁποῖον ἐφρόντισα με κάθε τρόπον νὰ

αποφύγω, με κατέλαβε. Οσα είχα φοβηθή με συνήντησαν
εις την ζωήν μου.

Ιωβ. 3,26 οὔτε εἰρήνευσα οὔτε ἡσύχασα οὔτε ἀνεπαυσάμην, ἦλθε
δὲ μοι ὀργή.

Ιωβ. 3,26 Ούτε ειρήνην, ούτε ησυχίαν, ούτε ανάπαυσιν ἔχω πλέον,
διότι ἐπῆλθεν ἐναντίον μου ἡ ὀργή του Κυρίου”.

ΙΩΒ 4

Ιωβ. 4,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιφάζ ὁ Θαιμανίτης λέγει·

Ιωβ. 4,1 Ἐλαβε τότε τον λόγον ο Ελιφάζ, ο θαιμανίτης, και εἶπε·

Ιωβ. 4,2 μὴ πολλάκις σοι λελάληται ἐν κόπῳ; ἰσχὺν δὲ ῥημάτων
σου τίς ὑποίσει;

Ιωβ. 4,2 “μήπως πολλές φορές ἄλλοτε σου ἔχουν λεχθὴ σκληροὶ και
οδυνηροὶ λόγοι; Τώρα ὁμως ποιὸς ημπορεῖ να ανεχθὴ τους
βαρεῖς λόγους σου και να μη δώση ἀπάντησιν;

Ιωβ. 4,3 εἰ γὰρ σὺ ἐνουθέτησας πολλοὺς καὶ χεῖρας ἀσθενοῦς
παρεκάλεσας,

Ιωβ. 4,3 Διότι εἰάν συ ἄλλοτε πολλοὺς εἶχες νουθετήσῃ με τους
λόγους σου και χέρια αδυνάτων και αποκαρδιωμένων
ἐνίσχυσες,

Ιωβ. 4,4 ἀσθενοῦντάς τε ἐξανέστησας ῥήμασι, γόνασί τε
ἀδυνατοῦσι θάρσος περιέθηκας,

Ιωβ. 4,4 τους αποκαμωμένους δε και αποκαρδιωμένους ἐσήκωσες
ἐπάνω θαρραλέως με τα λόγια σου, και γόνατα παράλυτα
ἀπὸ την ἀπελπισίαν τα περιέβαλλες με θάρρος και δύναμιν,

Ιωβ. 4,5 νῦν δὲ ἥκει ἐπὶ σὲ πόνος καὶ ἥψατό σου, σὺ
ἐσπούδασας.

Ιωβ. 4,5 τώρα, που ἔχει ἐλθῇ ἐπάνω σου ο πόνος και η οδύνη και σε
ἐπληξαν αι συμφοραί, συ εταράχθῃς και ἐσπευσες να
εκφρασθῇς οχι ορθῶς.

- Ιωβ. 4,6 πότερον οὐχ ὁ φόβος σου ἐστὶν ἐν ἀφροσύνῃ καὶ ἡ ἐλπίς σου καὶ ἡ κακία τῆς ὁδοῦ σου;
- Ιωβ. 4,6 Τι τάχα συμβαίνει; Μηπως ἡ παλαιὰ σου εὐλάβεια καὶ ὁ φόβος σου πρὸς τὸν Θεὸν παρεχώρησαν σήμερον τὴν θέσιν των εἰς ἀπερισκεψίαν; Καὶ ἡ ἐλπίς, πού εἶχες πρὸς τὸν Θεόν, δὲν ἦτο γνησία, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν σημερινὴν ταλαιπωρίαν τῆς ζωῆς σου; Ἡ ἀμαρτία εἶναι αἰτία των ταλαιπωριῶν μας.
- Ιωβ. 4,7 μνήσθητι οὖν, τίς καθαρὸς ὢν ἀπώλετο ἢ πότε ἀληθινοὶ ὁλόρριζοι ἀπώλοντο;
- Ιωβ. 4,7 Ενθυμήσου, ἄλλωστε, ποῖος ἄνθρωπος καθαρὸς ἀπὸ ἀμαρτίαν εἶχεν ἡ πότε πραγματικῶς οἱ ἀληθινὰ ἐνάρετοι ἄνθρωποι ἐξερριζώθησαν καὶ ἐχάθησαν;
- Ιωβ. 4,8 καθ' ὃν τρόπον εἶδον τοὺς ἀροτριῶντας τὰ ἄτοπα, οἱ δὲ σπείροντες αὐτὰ ὀδύνας θεριοῦσιν ἑαυτοῖς.
- Ιωβ. 4,8 Μηπως ποτέ ἐχάθησαν οἱ ἐνάρετοι, ὅπως ἐγὼ τουλάχιστον εἶδα νὰ καταστρέφονται μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σπείρουν ἀνομήματα καὶ οἱ ὁποῖοι θερίζουν καρποὺς ὀδυνηροὺς διὰ τὸν ἑαυτὸν των.
- Ιωβ. 4,9 ἀπὸ προστάγματος Κυρίου ἀπολοῦνται, ἀπὸ δὲ πνεύματος ὀργῆς αὐτοῦ ἀφανισθήσονται.
- Ιωβ. 4,9 Αὐτοί, με τὸ πρόσταγμα τοῦ Κυρίου θὰ ἀπολεσθῶν, ἀπὸ τοῦ φύσημα τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ θὰ εξαφανισθῶν.
- Ιωβ. 4,10 σθένος λέοντος, φωνὴ δὲ λεαίνης, γαυρίαμα δὲ δρακόντων ἐσβέσθη·
- Ιωβ. 4,10 Καὶ ἀν ἀκόμῃ ἔχουν τὴν δύναμιν τοῦ λέοντος, θὰ καταστραφῶν, διότι ὁ βρυχηθμός τοῦ λέοντος καὶ ἡ φωνὴ τῆς λεαίνης καὶ τὸ τρομερὸν ἀνατριχιαστικὸν σφύριγμα των δρακόντων ἐσβέσθησαν καὶ δὲν τρομάζουν πλέον κανένα.
- Ιωβ. 4,11 μυρμηκολέων ὦλετο παρὰ τὸ μὴ ἔχειν βορὰν, σκύμνοι δὲ λεόντων ἔλιπον ἀλλήλους.
- Ιωβ. 4,11 Ὁ ἅγιος καὶ ὑπουργὸς μυρμηκολέων ἐχάθη, διότι δὲν εἶχε

τροφήν, τα δε μικρά των λεόντων, επειδή έπαυσαν οι γονεῖς των να τους φέρουν λείαν, διεσκορπίσθησαν.

Ιωβ. 4,12 εἰ δέ τι ῥῆμα ἀληθινὸν ἐγγέγονει ἐν λόγοις σου, οὐθὲν ἂν σοι τούτων κακὸν ἀπήντησε. πότερον οὐ δέξεταιί μου τὸ οὕς ἐξαίσια παρ' αὐτοῦ;

Ιωβ. 4,12 Εάν, έστω, και ένας μόνον λόγος σου από όσους είπες ήτο αληθινός, καμμία συμφορά από αυτάς, που σε ευρήκαν, δεν θα σε προσέβαλε. Τι λοιπόν; Επρεπε η δεν έπρεπε να δεχθῇ το αυτί μου τα παράδοξα αυτά, που μου απεκαλύφθησαν από τον Κυριον;

Ιωβ. 4,13 φόβοι δέ καὶ ἡχὼ νυκτερινή, ἐπιπίπτων φόβος ἐπ' ἀνθρώπους,

Ιωβ. 4,13 Φοβοι και κάποιος ήχος κατά το διάστημα της νυκτός μου συνέβησαν. Φοβος, ο οποίος επιπίπτει και τρομάζει συνήθως τους ανθρώπους.

Ιωβ. 4,14 φρίκη δέ μοι συνήντησε καὶ τρόμος καὶ μεγάλως μου τὰ ὅστ' ἰδέσεισε,

Ιωβ. 4,14 Φρίκη με κατέλαβε και τρόμος συνέσεισε και συνεκλόνισε πάρα πολύ τα κόκκαλά μου.

Ιωβ. 4,15 καὶ πνεῦμα ἐπὶ πρόσωπόν μου ἐπήλθεν, ἔφριξαν δέ μου τρίχες καὶ σάρκες.

Ιωβ. 4,15 Καποιο πνεῦμα επέρασεν από εμπρός μου, αι τρίχες μου ανωρθώθησαν, έφριξεν σαρξ μου.

Ιωβ. 4,16 ἀνέστην, καὶ οὐκ ἐπέγνων· εἶδον, καὶ οὐκ ἦν μορφή πρὸ ὀφθαλμῶν μου, ἀλλ' ἢ αὔραν καὶ φωνὴν ἤκουον·

Ιωβ. 4,16 Εσηκώθην από τον ύπνον και δεν είδα τίποτε. Ηνοιξα διάπλατα τα μάτια μου, δια να ιδω, και δεν υπήρχε καμμία μορφή ενώπιόν μου. Ησθάνθην μόνον κάποιαν αύραν και ήκουσα κάποιαν φωνήν.

Ιωβ. 4,17 τί γάρ; μὴ καθαρὸς ἔσται βροτὸς ἐναντίον τοῦ Κυρίου ἢ ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἄμεμπτος ἀνὴρ;

Ιωβ. 4,17 Και τι έλεγε; Μηπως υπάρχει άνθρωπος καθαρός από

αμαρτίαν, ενώπιον του Κυρίου, η κανένας τελείως άμεμπτος
εις όλα του τα έργα;

Ιωβ. 4,18 εἰ κατὰ παιδῶν αὐτοῦ οὐ πιστεύει, κατὰ δὲ ἀγγέλων
αὐτοῦ σκολιὸν τι ἐπενόησε,

Ιωβ. 4,18 Εφ' ὅσον εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ αὐτῶν ἀκόμῃ τῶν υπηρετῶν
του, τῶν ἀγγέλων του, δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην ὁ Θεὸς ὅτι,
δηλαδή, θὰ του παραμείνουν αἰωνίως σταθεροὶ εἰς τὴν πρὸς
αὐτὸν ὑπακοήν, εἰς βάρος δὲ τῶν ἀγγέλων του εὐρήκε κάτι
το αμαρτωλὸν, ἐξ αἰτίας τοῦ οὐοίου ἐκεῖνοι ἐξέπεσαν,

Ιωβ. 4,19 τοὺς δὲ κατοικοῦντας οἰκίας πηλίνας, ἐξ ὧν καὶ αὐτοὶ ἐκ
τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ ἐσμεν, ἔπαισεν αὐτοὺς σῆτὸς τρόπον·

Ιωβ. 4,19 πόσω μᾶλλον στοὺς ἀνθρώπους, οἱ οὐοιοὶ κατοκοῦν μέσα
σε σπίτια κτισμένα ἀπὸ λάσπη καὶ οἱ ἴδιοι εἶναι πλασμένοι
ἀπὸ λάσπη καὶ φθεῖρονται, ὅπως τὰ ἐνδύματα, τὰ οὐοία
κατατρώγει ὁ σκὸρος;

Ιωβ. 4,20 καὶ ἀπὸ πρωῒθεν μέχρις ἐσπέρας οὐκέτι εἰσὶ, παρὰ τὸ μὴ
δύνασθαι αὐτοὺς ἑαυτοῖς βοηθῆσαι ἀπώλονται.

Ιωβ. 4,20 Παντοτε επικρέμαται ἐπάνω ἀπὸ αὐτοὺς ὁ θάνατος. Δὲν
ἠμποροῦν δὲ με τὴν ἰδικὴν τῶν δύναμιν, νὰ διατηρηθοῦν εἰς
τὴν ζωὴν οὔτε μίαν ἡμέραν, ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἐσπέρας,
διότι εἶναι ἀδύνατοι καὶ ἀνίκανοι νὰ βοηθήσουν τὸν ἐαυτὸν
τῶν καὶ ἐτσι βαδίζουν πρὸς τὴν καταστροφὴν.

Ιωβ. 4,21 ἐνεφύσησε γὰρ αὐτοῖς καὶ ἐξηράνθησαν, ἀπώλονται
παρὰ τὸ μὴ ἔχειν αὐτοὺς σοφίαν.

Ιωβ. 4,21 Ὁ Κυριος ἐστελεν ἐναντίον αὐτῶν τὴν ὠργισμένην του
πνοὴν καὶ ἐξηράνθησαν, ὅπως τὰ φυτὰ ἀπὸ τὸν καυστικὸν
λίβαν, ἐχάθησαν, διότι δὲν εἶχον τὴν κατὰ Θεὸν σοφίαν”.

ΙΩΒ 5

Ιωβ. 5,1 Ἐπικάλεσαι δέ, εἴ τίς σοι ὑπακούσεται, ἢ εἴ τινὰ ἀγγέλων

ἀγίων ὄψη·

- Ιωβ. 5,1 Καλεσε εις βοήθειάν σου, εἴν υπάρχη κάποιος, ο οποίος θα σε ακούση και θα σπεύση να σε βοηθήση, η εἴν θα σο εμφανισθή κανένας από τους αγίους αγγέλους. Κανείς δεν θα ἔλθη, διότι ευρίσκεσαι εν τω αδίκω.
- Ιωβ. 5,2 καὶ γὰρ ἄφρονα ἀναιρεῖ ὀργή, πεπλανημένον δὲ θανατοῖ ζῆλος,
- Ιωβ. 5,2 Τον ασύνετον και ασεβή τον φονεύει η ασυγκράτητος αγανάκτησίς του. Τον δε από την αμαρτίαν πλανώμενον τον θανατώνει ο φθόνος και το πάθος του.
- Ιωβ. 5,3 ἐγὼ δὲ ἐώρακα ἄφρονας ρίζαν βάλλοντας, ἀλλ' εὐθέως ἐβρώθη αὐτῶν ἡ δίαίτα.
- Ιωβ. 5,3 Εγώ, βέβαια, ἔχω ἰδει ανθρώπους, που ζουν εις αφροσύνην και αμαρτίαν, να ριζοβολοῦν και να ευδοκιοῦν. Αλλά πολὺ γρήγορα διεβρώθη και κατεστράφη η κατοικία των και η ζωή των.
- Ιωβ. 5,4 πόρρω γένοιτο οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἀπὸ σωτηρίας, κολαβρισθείησαν δὲ ἐπὶ θύραις ἡσσόνων, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐξαιρούμενος·
- Ιωβ. 5,4 Δεν θα υπάρξη σωτηρία δια τα παιδιά των. Θα ποδοπατηθοῦν δε εμπρός εις τας πύλας ανθρωπων κατωτέρων και ασθενέστερων από αυτούς. Και δεν θα υπάρχη κανείς να τους γλυτώση από την συμφοράν και τον ὀλεθρον.
- Ιωβ. 5,5 ἃ γὰρ ἐκεῖνοι συνήγαγον, δίκαιοι ἔδονται, αὐτοὶ δὲ ἐκ κακῶν οὐκ ἐξαίρετοι ἔσονται. ἐκσιφωνισθείη αὐτῶν ἡ ἰσχὺς·
- Ιωβ. 5,5 Θα φύγουν από τα χέρια των, ὅσα οι ασεβεῖς συνεκέντρωσαν. Οι δίκαιοι θα τα φάγουν και θα τα απολαύσουν. Αυτοὶ δε οι ἴδιοι οι ασεβεῖς δεν θα διαφύγουν τας συμφοράς. Η δύναμις των και η δόξα των θα αναρροφηθῇ σαν από σίφωνα και θα εξαφανισθῇ

- Ιωβ. 5,6 οὐ γὰρ μὴ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς γῆς κόπος, οὐδὲ ἐξ ὀρέων ἀναβλαστήσει πόνος·
- Ιωβ. 5,6 Ο Θεός είναι, που αποστέλλει τας θλίψεις, διότι ποτέ δεν φυτρώνει μόνος του από την γην ο κόπος, ούτε από τα βουνά αυτομάτως βλαστάνει ο πόνος ωσάν το χορτάρι.
- Ιωβ. 5,7 ἀλλὰ ἄνθρωπος γεννᾶται κόπῳ, νεοσσοὶ δὲ γυπὸς τὰ ὑψηλὰ πέτονται.
- Ιωβ. 5,7 Ἀλλά ο ἄνθρωπος ἐξ αἰτίας τῆς αμαρτωλότητος, που τον ἔχει δηλητηριάσει, γεννᾶται, δια να κοπιᾷζῃ και πονή, και μόνον οι νεοσσοὶ του γυπὸς πετοῦν υψηλά.
- Ιωβ. 5,8 οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ ἐγὼ δεηθήσομαι Κυρίου, Κύριον δὲ τῶν πάντων δεσπότην ἐπικαλέσομαι,
- Ιωβ. 5,8 Παρ' ὅλον ὁμως τοῦτο, ἐγὼ αν περιπέσω εἰς θλίψιν, θα παρακαλέσω θερμῶς τον Κυριον, ναι τον Κυριον και κυρίαρχον των πάντων θα επικαλεσθῶ με θερμὴν προσευχήν·
- Ιωβ. 5,9 τὸν ποιοῦντα μεγάλα καὶ ἀνεξιχνίαστα, ἔνδοξά τε καὶ ἐξαίσια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς·
- Ιωβ. 5,9 αὐτόν, ο οποίος πράττει μεγάλα, ανεξιχνίαστα και ανεξερεῦνητα ἀπὸ την ανθρωπίνην διάνοιαν, ἔνδοξα και ἔκτακτα, των οποίων δεν υπάρχει αριθμός.
- Ιωβ. 5,10 τὸν διδόντα ὑετὸν ἐπὶ τὴν γῆν, ἀποστέλλοντα ὕδωρ ἐπὶ τὴν ὑπ' οὐρανόν·
- Ιωβ. 5,10 Αὐτόν, ο οποίος χορηγεῖ την ευεργετικὴν βροχὴν εἰς την γην και αποστέλλει το ὕδωρ εἰς ὅλην την υπ' ουρανόν.
- Ιωβ. 5,11 τὸν ποιοῦντα ταπεινοὺς εἰς ὕψος, καὶ ἀπολωλὸτας ἐξεγείροντα·
- Ιωβ. 5,11 Ἀνορθώνει και τοποθετεῖ εἰς μέγα ὕψος δόξης τους ταπεινοὺς ανθρώπους. Ἀνεγείρει και ενδυναμώνει αὐτοὺς, που φαίνονται ὅτι εἶναι χαμένοι.
- Ιωβ. 5,12 διαλλάσσοντα βουλάς πανούργων, καὶ οὐ μὴ ποιήσουσιν αἱ χεῖρες αὐτῶν ἀληθές.

- Ιωβ. 5,12 Αυτόν, ο οποίος ματαιώνει και διαλύει τα πονηρά σχέδια των πανούργων ανθρώπων και των οποίων τα χέρια ποτέ δεν εκτείνονται, δια να πράξουν το αληθές, το σύμφωνον προς το θέλημα του Κυρίου.
- Ιωβ. 5,13 ὁ καταλαμβάνων σοφούς ἐν τῇ φρονήσει, βουλήν δὲ πολυπλόκων ἐξέστησεν·
- Ιωβ. 5,13 Αυτόν, που συλλαμβάνει τους καυχωμένους δια την σοφίαν των, ματαιώνει δε τα σχέδια και τας αποφάσεις των πονηρῶν ανθρώπων.
- Ιωβ. 5,14 ἡμέρας συναντήσεται αὐτοῖς σκότος, τὸ δὲ μεσημβρινὸν ψηλαφήσασαν ἴσα νυκτί.
- Ιωβ. 5,14 Και ἔτσι αὐτοὶ ομοιάζουν προς ἐκείνους, που κατὰ την διάρκειαν της ἡμέρας καταλαμβάνονται ἀπὸ το σκότος, κατὰ δε την μεσημβρίαν ψηλαφούν, ὅπως κατὰ την νεφελώδη σκοτεινὴν νύκτα.
- Ιωβ. 5,15 ἀπόλοιτο δὲ ἐν πολέμῳ, ἀδύνατος δὲ ἐξέλθοι ἐκ χειρὸς δυνάστου·
- Ιωβ. 5,15 Θα νικηθὺν και θα εξολοθρευθὺν στον πόλεμόν των. Ο δε ασθενὴς και ἀδύνατος θα ἐξέλθῃ σῶος και ἐλεύθερος ἀπὸ τα χέρια του τυράννου του.
- Ιωβ. 5,16 εἶη δὲ ἀδυνάτῳ ἐλπίς, ἀδίκου δὲ στόμα ἐμφραχθεῖ.
- Ιωβ. 5,16 Ελπίς δι' αὐτόν τον ἀδύνατον θα εἶναι ο Θεός, το δε συκοφαντικὸν στόμα του ἀδίκου θα φραχθῇ και θα κλείσῃ.
- Ιωβ. 5,17 μακάριος δὲ ἄνθρωπος, ὃν ἤλεγξεν ὁ Κύριος, νουθέτημα δὲ Παντοκράτορος μὴ ἀπαναίνου·
- Ιωβ. 5,17 Τρισευτυχισμένος εἶναι ο ἄνθρωπος, τον οποίον παιδαγωγικῶς ἐτιμώρησεν ο Κυριος. Αὐτὴν δε την παιδαγωγίαν του Παντοκράτορος Κυρίου συ, ὦ ἄνθρωπε, μὴ την αποστραφῆς ποτέ.
- Ιωβ. 5,18 αὐτὸς γὰρ ἀλγεῖν ποιεῖ καὶ πάλιν ἀποκαθίστησιν· ἔπαισε, καὶ αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἴασαντο.
- Ιωβ. 5,18 Ο Θεός, δια την πνευματικὴν μας ωφέλειαν, μας κάμνει να

πονούμεν, αλλά και πάλιν μας επαναφέρει εις την προτέραν ειρηνικήν κατάστασιν. Μας εκτύπησε με τας θλίψεις, αλλά με τα ίδια του τα χέρια μας εθεράπευσε.

Ιωβ. 5,19 ἐξάκις ἐξ ἀναγκῶν σε ἐξελεῖται, ἐν δὲ τῷ ἐβδόμῳ οὐ μὴ ᾄψῃται σου κακόν.

Ιωβ. 5,19 Πολλές φορές θα σε γλυτώση από τας ανάγκας και θλίψεις· και αν ακόμη επακολουθήσουν άλλαι, δεν θα σε εγγίση και δεν θα σε καταβάλῃ κάτι κακόν.

Ιωβ. 5,20 ἐν λιμῷ ῥύσεται σε ἐκ θανάτου, ἐν πολέμῳ δὲ ἐκ χειρὸς σιδήρου λύσει σε.

Ιωβ. 5,20 Εις καιρόν λιμού θα σε γλυτώση από τον εκ πείνης θάνατον και εις καιρόν πολέμου θα λύση τα σιδηρά δεσμά της αιχμαλωσίας από τα χέρια σου.

Ιωβ. 5,21 ἀπὸ μαστιγῶν γλώσσης σε κρύψει, καὶ οὐ μὴ φοβηθῇς ἀπὸ κακῶν ἐρχομένων.

Ιωβ. 5,21 Θα σε προφυλάξῃ και θα σε σκεπάσῃ από το μαστίγιον συκοφαντικής και αδίκου γλώσσης και δεν θα φοβηθῇς από οιονδήποτε επερχόμενον κακόν.

Ιωβ. 5,22 ἀδίκων καὶ ἀνόμων καταγελάσῃ, ἀπὸ δὲ θηρίων ἀγρίων οὐ μὴ φοβηθῇς·

Ιωβ. 5,22 Θα γελάς με τας απειλάς και τα πονηρά σχέδια των αδίκων και των παρανόμων, διότι θα βλέπῃς πόσον αδύνατοι εἶναι αυτοί εμπρός στον παντοδύναμον Θεόν. Και από αυτά ακόμη τα άγρια θηρία δεν ἔχεις να φοβηθῇς τίποτε,

Ιωβ. 5,23 θῆρες γὰρ ἄγριοι εἰρηνεύσουσί σοι.

Ιωβ. 5,23 διότι και τα αγρία θηρία θα εἶναι ειρηνικά μαζί σου.

Ιωβ. 5,24 εἴτα γνώσῃ ὅτι εἰρηνεύσει σου ὁ οἶκος, ἡ δὲ δίαίτα τῆς σκηνῆς σου οὐ μὴ ἀμάρτη.

Ιωβ. 5,24 Επειτα δέ, εφ' ὅσον θα εἶσαι ἄνθρωπος του Θεοῦ, θα μάθῃς ἐξ αὐτῶν τούτων των πραγμάτων, ὅτι το σπίτι σου θα ζῇ εν ειρήνῃ, διότι θα ἔχῃ την ευλογίαν του Θεοῦ. Και από το σπίτι σου δεν θα λείψῃ τίποτε από εκείνα, που χρειάζονται

προς διατροφήν σου.

Ιωβ. 5,25 γνώση δὲ ὅτι πολὺ τὸ σπέρμα σου, τὰ δὲ τέκνα σου ἔσται ὥσπερ τὸ παμβότανον τοῦ ἀγροῦ.

Ιωβ. 5,25 Θα ἴδης πολλοὺς απογόνους, τα δε παιδιά σου θα μεγαλώνουν, θα πληθύνονται, θα εἶναι θαλλερά ωσάν την πολυποίκιλον χλόην που φυτρώνει πολυπληθὴς στους αγρούς

Ιωβ. 5,26 ἐλεύση δὲ ἐν τάφῳ ὥσπερ σῖτος ὥριμος κατὰ καιρὸν θεριζόμενος ἢ ὥσπερ θιμωνία ἄλωνος καθ' ὥραν συγκομισθεῖσα.

Ιωβ. 5,26 Θα ἐλθῇς δε στον τάφον ὄχι προώρα, ἀλλὰ εἰς γήρας βαθύ, ωσάν τον μεστωμένον σῖτον, που θερίζεται στον καιρὸν του, ωσάν την θιμωνιάν του αλωνιού. Που συγκομίζεται εἰς την ὥραν της.

Ιωβ. 5,27 ἰδοὺ ταῦτα οὕτως ἐξιχνιάσαμεν, ταῦτά ἐστιν ἃ ἀκηκόαμεν· σὺ δὲ γνῶθι σεαυτῷ εἴ τι ἔπραξας.

Ιωβ. 5,27 Ἰδοὺ, αὐτὰ ἐτσι τα ερευνήσαμεν και τα εμάθαμεν. Τα ιδια ἔχομεν ἀκούσει ἀπὸ τους προγόνους μας, ἀπὸ την παράδοσίν μας. Συ δε τώρα σκέψου τον εαυτὸν σου και ερεῦνησε, μήπως κάτι κακὸν ἐπραξες.

ΙΩΒ 6

Ιωβ. 6,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἰώβ λέγει·

Ιωβ. 6,1 Επῆρεν ἀκολουθῶς τον λόγον ο Ἰώβ και εἶπεν·

Ιωβ. 6,2 εἰ γάρ τις ἰστών στήσαι μου τὴν ὀργήν, τὰς δὲ ὀδύνας μου ἄραι ἐν ζυγῷ ὁμοθυμαδόν,

Ιωβ. 6,2 “εάν κανεῖς θελήση να ζυγίσῃ την θείαν ἐναντίον μου ὀργήν και μαζί με ὅλας τας ὀδύνας μου την τοποθετήσῃ στον ἓνα δίσκον του ζυγοῦ,

Ιωβ. 6,3 καὶ δὴ ἄμμου παραλίας βαρυτέρα ἔσται. ἀλλ' ὥς ἔοικε

τὰ ῥήματά μου ἐστὶ φαῦλα·

Ιωβ. 6,3 εἰς δε τον ἄλλον την ἄμμον της θαλάσσης, θα ἐβλεπεν ὅτι η
θεία οργή και αι θλίψεις μου εἶναι βαρύτεροι ἀπὸ την
ἄμμον, που υπάρχει εἰς την παραλίαν της θαλάσσης.
Φαίνεται ὅμως ὅτι τα λόγια των παραπόνων μου εἶναι
απρεπὴ και ἀσεμνά.

Ιωβ. 6,4 βέλη γὰρ Κυρίου ἐν τῷ σώματί μου ἐστίν, ὧν ὁ θυμὸς
αὐτῶν ἐκπίνει μου τὸ αἷμα· ὅταν ἄρξωμαι λαλεῖν,
κεντοῦσί με.

Ιωβ. 6,4 Τα βέλη ὁμῶς του Κυρίου ἔχουν ἐμπηχθῇ στο σῶμα μου και
η δριμύτης των μου πίνει το αἷμα. Όταν δε ἀρχίζω να ομιλῶ,
εκείνα με κεντοῦν οδινηρῶς.

Ιωβ. 6,5 τί γάρ; μὴ διακενῆς κεκράξεται ὄνος ἄγριος, ἀλλ' ἢ τὰ
σῖτα ζητῶν; εἰ δὲ καὶ ῥήξει φωνὴν βοῦς ἐπὶ φάτνης
ἔχων τὰ βρώματα;

Ιωβ. 6,5 Τι λοιπόν; Μηπως, τάχα, ο ἄγριος ὄνος φωνάζει ἀναιτίως,
πέρα μόνο εἰάν πεινά και ζητῇ την τροφὴν του; Μηπως το
βόδι ἀφήνει την ἰσχυράν κραυγὴ του, ὅταν υπάρχη η
τροφή του εἰς την φάτην του; Οχι.

Ιωβ. 6,6 εἰ βρωθήσεται ἄρτος ἄνευ ἀλός; εἰ δὲ καὶ ἔστι γεῦμα ἐν
ῥήμασι κενοῖς;

Ιωβ. 6,6 Μηπως τρώγετε ευχαρίστως ψωμί χωρίς ἅλατι; Οχι. Μηπως
ἡμπορεῖ ποτέ να παρατεθῇ γεῦμα με ἄδεια λόγια και χωρίς
τρόφιμα;

Ιωβ. 6,7 οὐ δύναται γὰρ παύσασθαι μου ἡ ὀργή· βρόμον γὰρ
ὀρῶ τὰ σῖτά μου ὥσπερ ὀσμὴν λέοντος·

Ιωβ. 6,7 Λέγω αὐτά, διότι δεν ἡμπορεῖ να εξαλειφθῇ η ἀηδία και η
δυσφορία, που μου προκαλοῦν τα φαγητά. Σαν βρώμην, με
την ὁποίαν τρέφονται τα ζῶα και οχι ἄνθρωποι βλέπω τας
τροφάς μου και η μυρωδιά των μου προκαλεῖ ἀηδία, ὅπως
η δυσώδης ἀποφορά του λέοντος.

Ιωβ. 6,8 εἰ γὰρ δώῃ καὶ ἔλθοι μου ἡ αἵτησις, καὶ τὴν ἐλπίδα μου

δώῃ ὁ Κύριος.

Ιωβ. 6,8 Εἴθε να ευδοκήσῃ ὁ Κύριος καὶ εκπληρωθῇ τὸ πρὸ αὐτὸν αἶτημά μου. Εἴθε να μου δώσῃ ὁ Κύριος αὐτό, πού ποθῶ καὶ ἐλπίζω.

Ιωβ. 6,9 ἀρξάμενος ὁ Κύριος τρῶσά τω με, εἰς τέλος δὲ μὴ με ἀνελέτω.

Ιωβ. 6,9 Ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος ἤρχισε να με κτυπά με τὰς θλίψεις, ἀς με κτυπήσῃ ἀκόμη ἐφ' ὅσον τὸ θέλει. Ἀλλὰ ἀς μὴ μου στείλῃ ἐν τέλει τὸν θάνατον.

Ιωβ. 6,10 εἶῃ δὲ μου πόλις τάφος, ἐφ' ἧς ἐπὶ τειχέων ἡλλόμην ἐπ' αὐτῆς, οὐ φείσομαι· οὐ γὰρ ἐψευσάμην ῥήματα ἅγια Θεοῦ μου.

Ιωβ. 6,10 Εἴθε ὁ τάφος μου να εἶναι ἐντὸς τῆς πόλεως, εἰς τὰ τεῖχη τῆς ὁποίας ὡς παιδίον ἐπηδούσα καὶ ἐπαιζα. Δὲν θα λυπηθῶ τότε. Ζητῶ τοῦτο, διότι δὲν ἐφάρθην με δολιότητα ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, οὔτε διέψευσά με παραβάσεις τῆς ζωῆς μου τὰ ἅγια λόγια σου.

Ιωβ. 6,11 τίς γὰρ μου ἡ ἰσχὺς, ὅτι ὑπομένω; ἢ τίς μου ὁ χρόνος, ὅτι ἀνέχεται μου ἡ ψυχὴ;

Ιωβ. 6,11 Ἐπικαλοῦμαι τὸν θάνατον, διότι πόση καὶ ποία εἶναι ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀντοχὴ μου, δια να ὑπομένω τόσα βάσανα; Ἐπὶ πόσον χρόνον ἀκόμη ἡ ψυχὴ μου θα ἀνέχεται τὴν ταλαιπωρίαν αὐτήν;

Ιωβ. 6,12 μὴ ἰσχὺς λίθων ἡ ἰσχὺς μου; ἢ αἱ σάρκες μου εἰσὶ χάλκεαι;

Ιωβ. 6,12 Μηπως, τάχα, ὁ δύνάμις μου ἔχει τὴν ἀντοχήν τῶν λίθων ἡ αἱ σάρκες μου εἶναι καμωμένες ἀπὸ χαλκόν, ὥστε να εἶναι ἀναίσθητοι στὸν πόνον;

Ιωβ. 6,13 ἢ οὐκ ἐπ' αὐτῷ ἐπεποιθεῖν; βοήθεια δὲ ἀπ' ἐμοῦ ἄπ᾽ ἐστιν.

Ιωβ. 6,13 Εἰς τὸν Κύριον δὲν εἶχα ἕως τώρα στηρίζει τὴν πεποίθησιν καὶ τὴν ἐλπίδα μου; Καὶ ὁμως κάθε βοήθεια ἀπεμακρύνθη

από εμέ.

Ιωβ. 6,14 ἀπείπατό με ἔλεος, ἐπισκοπή δὲ Κυρίου ὑπερεῖδέν με.

Ιωβ. 6,14 Εὐσπλαγχνία ἐκ μέρους Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων με ἀπηνήθη.
Ἡ δὲ στοργικὴ ἐπίσκεψις τοῦ Κυρίου με παρέβλεψε.

Ιωβ. 6,15 οὐ προσεῖδόν με οἱ ἐγγύτατοί μου· ὥσπερ χειμάρρους
ἐκλείπων ἢ ὥσπερ κύμα παρήλθόν με.

Ιωβ. 6,15 Καὶ οἱ πλέον στενοὶ συγγενεῖς μου δὲν ἐρριψαν οὔτε ἓνα
βλέμμα συμπαθείας εἰς ἐμέ. Επέρασαν ἀπὸ ἐμπρὸς μου σαν
τον χεῖμαρρον, που φεύγει γρήγορα καὶ εγκαταλείπει τὴν
κοίτην του. Ὡσάν το κύμα με ἀντιπαρήλθον.

Ιωβ. 6,16 οἷτινές με διευλαβοῦντο, νῦν ἐπιπεπτώκασί μοι ὥσπερ
χιῶν ἢ κρύσταλλος πεπηγώς·

Ιωβ. 6,16 Εκείνοι που ἄλλοτε εἶχαν μέγαν σεβασμὸν καὶ ἐκτίμησιν
πρὸς ἐμέ, με συνήντησαν τόσον κρύοι καὶ παγωμένοι, ὅσον
κρύο εἶναι τὸ χιόνι καὶ ὁ παγωμένος κρύσταλλος.

Ιωβ. 6,17 καθὼς τακεῖσα θερμῆς γενομένης οὐκ ἐπεγνώσθη ὅπερ
ἦν,

Ιωβ. 6,17 Ὅπως ὅταν ἀπὸ τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου λυῶνται τὰ χιόνια καὶ
δὲν φαίνεται τί ἦτο αὐτὸ προηγουμένως,

Ιωβ. 6,18 οὕτω καὶ γὰρ καταλείφθην ὑπὸ πάντων. ἀπωλόμην δὲ καὶ
ἔξοικος ἐγενόμην.

Ιωβ. 6,18 ἔτσι καὶ ἐγὼ εγκατελείφθην ἀπὸ ὅλους. Ἐχὼ χαθὴ πλέον δι'
αὐτοὺς καὶ εὐρίσκομαι μακρὰν ἀπὸ τοῦ σπιτί μου.

Ιωβ. 6,19 ἴδετε ὁδοὺς θαιμανῶν, ἀτραποὺς σαβῶν, οἱ διορῶντες·

Ιωβ. 6,19 Ἰδέτε τὰς πορείας τῶν θαιμανῶν, ἰδέτε τὰς δυσβάτους
ἀτραποὺς τῶν σαβαίων, πὼς πορευόμενοι διὰ μέσου
καυστικῶν ἐρήμων τόπων ποθοῦν δροσερὸν ὕδωρ. Ἔτσι καὶ
ἐγὼ ἐπόθησα ὡς δροσερὸν ὕδωρ τὴν παρηγορίαν.

Ιωβ. 6,20 καὶ αἰσχύνην ὀφειλήσουσιν οἱ ἐπὶ πόλεσι καὶ χρήμασι
πεποιθότες.

Ιωβ. 6,20 Εκείνοι που στηρίζουν τὴν πεποίθησίν των εἰς τὰς οχυράς
πόλεις των καὶ εἰς τὰ πλούτη των, θὰ πληρώσουν τὴν

πεποίθησιν των αυτήν με καταισχύνην.

Ιωβ. 6,21 ἀτὰρ δὲ καὶ ὑμεῖς ἐπέβητέ μοι ἀνελεημόνως, ὥστε
ιδόντες τὸ ἔμὸν τραῦμα φοβήθητε·

Ιωβ. 6,21 Τώρα δε και σεις οι φίλοι μου ἔχετε επιτεθῇ εναντίον μου
χωρίς οἶκτον, χωρίς ευσπλαγχνίαν, ὥστε ὅταν εἶδατε την
συμφοράν μου, κατελήφθητε ἀπὸ φόβον και τρόμον.

Ιωβ. 6,22 τί γάρ; μή τι ἡμᾶς ἤτησα ἢ τῆς παρ' ὑμῶν ἰσχύος
ἐπιδέομαι,

Ιωβ. 6,22 Διατί αυτή η συμπεριφορά σας; Μηπως ἐγὼ ἐζήτησα κάτι
το υλικόν ἀπὸ σας, η ευρέθηκα εἰς ἀνάγκην και
επεκαλέσθην την δύναμίν σας,

Ιωβ. 6,23 ὥστε σῶσαί με ἐξ ἐχθρῶν ἢ ἐκ χειρὸς δυναστῶν
ῥύσασθαί με;

Ιωβ. 6,23 ὥστε να με σώσετε ἀπὸ τους εχθρούς μου η να με
γλυτώσετε ἀπὸ τας χεῖρας των τυράννων;

Ιωβ. 6,24 διδάξατέ με, ἐγὼ δὲ κωφεύσω· εἴ τι πεπλάνημαι,
φράσατέ μοι.

Ιωβ. 6,24 Διδάξατέ με και πληροφορήσατέ με. Εγὼ δε ὡσάν κωφός
δεν θα ανοίξω το στόμα μου. Εἴαν εἰς κάτι ἔχω πλανηθῇ,
εἰπατέ το ελευθέρως.

Ιωβ. 6,25 ἀλλ' ὡς ἔοικε, φαῦλα ἀληθινοῦ ῥήματα, οὐ γὰρ παρ'
ὑμῶν ἰσχὺν αἰτοῦμαι·

Ιωβ. 6,25 'Αλλα, ὅπως φαίνεται, εἶναι απρεπή και ἀσχημα τα λόγια
εκείνου, ο οποίος λέγει την ἀλήθειαν. Την ἀλήθειαν εἰπατε,
διότι ἐγὼ δεν ζήτω να με ενισχύσετε με την ἰδικήν σας
δύναμιν,

Ιωβ. 6,26 οὐδὲ ἔλεγχος ὑμῶν ῥήμασί με παύσει, οὐδὲ γὰρ ὑμῶν
φθέγμα ῥήματος ἀνέξομαι.

Ιωβ. 6,26 οὔτε ὁμως και ο ἔλεγχος τον ὁποῖον ενδεχομένως
απευθύνετε προς ἐμέ θα σταματήση τα λόγια των
παραπόνων μου. Οὔτε ἓνα λόγον ελεγκτικόν θα ανεχθῶ, εφ'
ὅσον δεν επιμαρτυρεῖται ἀπὸ τα πράγματα.

- Ιωβ. 6,27 πλὴν ὅτι ἐπ' ὀρφανῷ ἐπιπίπτετε, ἐνάλλεσθε δὲ ἐπὶ φίλῳ ὑμῶν.
- Ιωβ. 6,27 Ἐτσι φερόμενοι ἐπιτίθεσθε ἐναντίον μου, ὅπως εἰς ἓνα ἀνυπεράσπιστον ὀρφανὸν παιδί. Με ὀρμὴν πηδάτε ἐναντίον ἐμοῦ τοῦ φίλου σας.
- Ιωβ. 6,28 νυνὶ δὲ εἰσβλέψας εἰς πρόσωπα ὑμῶν οὐ ψεύσομαι.
- Ιωβ. 6,28 Τώρα δε ἀτενίζων σας κατὰ πρόσωπον, δὲν θα εἶπω ψέματα, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν.
- Ιωβ. 6,29 καθίσατε δὴ καὶ μὴ εἴη ἄδικον, καὶ πάλιν τῷ δικαίῳ συνέρχεσθε.
- Ιωβ. 6,29 Καθίσατε, λοιπόν, καὶ μὴ ἐκτρέπεσθε εἰς ἀδίκους κρίσεις ἐναντίον μου,
- Ιωβ. 6,30 οὐ γὰρ ἔστιν ἐν γλώσσει μου ἄδικον· ἢ ὁ λάρυγξ μου οὐχὶ σύνεσιν μελετᾷ;
- Ιωβ. 6,30 διότι εἰς τὴν γλώσσαν μου δὲν ὑπάρχει τίποτε το ἄδικον. Μηπως, τάχα, ὁ λάρυγξ μου δὲν λέγει, ὅσα ὁ νους μου με σύνεσιν μελετᾷ καὶ ἀποδέχεται;

ΙΩΒ 7

- Ιωβ. 7,1 Πότερον οὐχὶ πειρατήριόν ἐστιν ὁ βίος ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὥσπερ μισθίου αὐθημερινοῦ ἡ ζωὴ αὐτοῦ;
- Ιωβ. 7,1 Τι λοιπόν; Τοπος δοκιμασιῶν καὶ θλίψεων δὲν εἶναι ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου ἐδῶ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἡ ζωὴ τοῦ δὲν ὁμοιάζει με τὴν κοπιώδη καὶ ταλαιπωρημένην ζωὴν ἐνὸς ἡμερομισθίου ἐργάτου;
- Ιωβ. 7,2 ἢ ὥσπερ θεράπων δεδοικῶς τὸν Κύριον αὐτοῦ καὶ τετευχῶς σκιᾶς; ἢ ὥσπερ μισθωτὸς ἀναμένων τὸν μισθὸν αὐτοῦ;
- Ιωβ. 7,2 Ἡ δὲν εἶναι ὁ ἀνθρώπος σαν δούλος, ποὺ φοβεῖται τὸν Κύριον τοῦ καὶ ὁποῖος κάποιαν στιγμὴν εὐρήκε μίαν

σκιάν, δια να αναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον κάτω ἀπὸ αὐτήν; Ἡ δὲν ὁμοιάζει με τὸν ἡμερομίσθιον ἐργάτην, ὁ ὁποῖος περιμένει πότε νὰ περάσῃ ἡ ἡμέρα τῆς ἐργασίας του, δια νὰ πάρῃ τὸν μισθὸν του;

Ιωβ. 7,3 οὕτως καὶ γὰρ ὑπέμεινα μῆνας κενοῦς, νύκτες δὲ ὀδυνῶν δεδομέναι μοί εἰσιν.

Ιωβ. 7,3 Ἐτσι καὶ ἐγὼ ἐπέρασα μῆνας πολλοὺς εἰς θλίψιν καὶ οδύνην ματαίως ἀναμένων λύτρωσιν. Νυκτες δὲ γεμάτες ἀπὸ πόνους μου ἔχουν δοθῇ, ἀντὶ ἄλλης παρηγορίας.

Ιωβ. 7,4 ἔὰν κοιμηθῶ, λέγω· πότε ἡμέρα; ὥς δ' ἂν ἀναστῶ, πάλιν· πότε ἑσπέρα; πλήρης δὲ γίνομαι ὀδυνῶν ἀπὸ ἑσπέρας ἕως πρωῒ.

Ιωβ. 7,4 Ὅταν πίπτω νὰ κοιμηθῶ, λέγω πότε θὰ ἐλθῇ ἡ ἡμέρα; Ὅταν δὲ ἐγείρωμαι ἀπὸ τὸν ὕπνον, λέγω πάλιν, πότε θὰ ἐλθῇ ἡ ἐσπέρα; Εἶμαι γεμάτος ἀπὸ οδύνας ἀπὸ το βράδυ ἕως το πρωῒ.

Ιωβ. 7,5 φύρεται δὲ μοι τὸ σῶμα ἐν σαπρίᾳ σκωλήκων, τήκω δὲ βώλακας γῆς ἀπὸ ἰχώρος ξύων.

Ιωβ. 7,5 Συμφύρεται καὶ ζυμώνεται τὸ σῶμα μου με τὴν σαπίλαν τῶν σκωλήκων. Λυώνω δὲ σβώλους χῶματα ἀπὸ τὰ ἀηδὴ υγρά, ποὺ ρέουν ἐκ τῶν πληγῶν μου.

Ιωβ. 7,6 ὁ δὲ βίος μου ἐστὶν ἐλαφρότερος λαλιᾶς, ἀπόλωλε δὲ ἐν κενῇ ἐλπίδι.

Ιωβ. 7,6 Ἡ ζωὴ μου φεύγει πολὺ γρήγορα καὶ χάνεται, σαν νὰ ἦταν ἐλαφρότερα ἀπὸ τὴν ομιλίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐχάθη μέσα εἰς ματαίας καὶ ἀπραγματοποιήτους ἐλπίδας.

Ιωβ. 7,7 μνήσθητι οὖν ὅτι πνεῦμά μου ἡ ζωὴ καὶ οὐκέτι ἐπανελεύσεται ὁφθαλμός μου ἰδεῖν ἀγαθόν.

Ιωβ. 7,7 Ἐνθυμήσου, λοιπόν, ὅτι ἡ ζωὴ μου εἶναι σαν μία πνοή τοῦ ἀνέμου, ποὺ φεύγει γρήγορα. Ὅταν ἀποθάνω, δὲν πρόκειται πλέον νὰ ἐπανέλθω ἐδῶ καὶ νὰ ἴδῃ ὁ ὁφθαλμός μου τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς.

- Ιωβ. 7,8 οὐ περιβλέπεται με ὀφθαλμός ὀρῶντός με· οἱ ὀφθαλμοί σου ἐν ἐμοί, καὶ οὐκέτι εἰμί
- Ιωβ. 7,8 Όταν αποθάνω, δεν θα με ἴδῃ και δεν θα με περιεργασθῇ πλέον οφθαλμός ἀνθρώπου. Και οι ἰδιοὶ σου οφθαλμοί, Κυριε, ὅταν με ἀναζητήσουν, δεν θα με εὕρουν ἐδῶ εἰς τὴν γῆν. Διότι δεν θα ὑπάρχω πλέον εἰς αὐτήν.
- Ιωβ. 7,9 ὥσπερ νέφος ἀποκαθαρθέν ἀπ' οὐρανοῦ. ἐὰν γὰρ ἄνθρωπος καταβῇ εἰς ἄδην, οὐκέτι μὴ ἀναβῇ,
- Ιωβ. 7,9 Θα ὁμοιάσω και θα ἔχω τὴν τύχην τοῦ νέφους, το ὁποῖον διαλύεται και εξαφανίζεται τελείως ἀπὸ τὸν ουρανόν. Διότι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀποθάνῃ και καταβῇ στὸν σκοτεινόν ἄδην, δεν θα ἀναβῇ ποτέ ἀπὸ ἐκεῖ.
- Ιωβ. 7,10 οὐδ' οὐ μὴ ἐπιστρέψῃ ἔτι εἰς τὸν ἴδιον οἶκον, οὐδ' οὐ μὴ ἐπιγνῶ αὐτὸν ἔτι ὁ τόπος αὐτοῦ.
- Ιωβ. 7,10 Οὔτε και θα ἐπιστρέψῃ πλέον στὸ σπῖτι του, οὔτε δε θα τὸν ἴδῃ ὁ τόπος, στὸν ὁποῖον εἶχε ζήσει και κατοικήσει.
- Ιωβ. 7,11 ἀτὰρ οὖν οὐδὲ ἐγὼ φείσομαι τῷ στόματί μου, λαλήσω ἐν ἀνάγκῃ ὦν, ἀνοίξω πικρίαν ψυχῆς μου συνεχόμενος.
- Ιωβ. 7,11 Τώρα, λοιπόν, και ἐγὼ δεν θα λυπηθῶ τὰ λόγια μου. Δεν θα περιφράξω τὸ στόμα μου. Θα ὁμιλήσω, εἰς αὐτὴν τὴν ἀγωνίαν τῆς ψυχῆς εὐρισκόμενος. Θα ἀνοίξω τὸ στόμα μου και θα ἐκφράσω τὴν πικρίαν τῆς ψυχῆς μου, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν κατέχομαι.
- Ιωβ. 7,12 πότερον θάλασσά εἰμι ἢ δράκων, ὅτι κατέταξας ἐπ' ἐμέ φυλακὴν;
- Ιωβ. 7,12 Μὴπως, τάχα, εἰμαι θάλασσα, τῆς ὁποίας τὰ κύματα ἀπειλοῦν νὰ κατακλύσουν τὴν γῆν, ἢ εἰμαι θαλάσσιος δράκων, που ἀπειλεῖ με καταστροφὴν τὰ ψάρια τῆς θαλάσσης; Ερωτῶ, διότι ἔβαλες ἐπάνω μου σκληρὰν φρουράν, δια νὰ ἀγρυπνῇ εἰς τὴν συνέχισιν τοῦ πόνου και τῆς οδύνης μου.
- Ιωβ. 7,13 εἶπα ὅτι παρακαλέσει με ἡ κλίνη μου, ἀνοίσω δὲ πρὸς

έμαυτὸν ἰδίᾳ λόγον τῇ κοίτῃ μου.

Ιωβ. 7,13

Ενόμισα ὅτι ἡ κλίνη μου θα κατεπράϋνε καὶ θα παρηγοροῦσε τοὺς πόνους μου, διότι ἐκεῖ στον εαυτὸν μου επανερχόμενος καὶ συγκεντρούμενος θα εὔρισκα τὴν παρηγορίαν μου.

Ιωβ. 7,14

ἐκφοβεῖς με ἐνυπνίοις καὶ ὁράμασί με καταπλήσσεις.

Ιωβ. 7,14

Εάν ὁμως ἐπ' ὀλίγον κοιμηθῶ, με φοβίζεις με τρομακτικὰ ἐνύπνια. Με συγκλονίζεις καὶ με συντρίβεις με φοβεροὺς ἐφιάλτας.

Ιωβ. 7,15

ἀπαλλάξεις ἀπὸ πνεύματός μου τὴν ψυχὴν μου, ἀπὸ δὲ θανάτου τὰ ὀστέα μου·

Ιωβ. 7,15

Αφαίρεσέ μου τὴν αναπνοήν καὶ ἀπάλλαξέ με ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου. Απάλλαξε δε ἀπὸ αὐτὸν τὸν καθημερινὸν οδυνηρὸν θάνατον τὰ κύκκαλά μου.

Ιωβ. 7,16

οὐ γὰρ εἰς τὸν αἰῶνα ζήσομαι, ἵνα μακροθυμήσω· ἀπόστα ἀπ' ἐμοῦ, κενὸς γὰρ μου ὁ βίος.

Ιωβ. 7,16

Διότι δεν πρόκειται νὰ ζήσω αἰωνίως ἐδῶ εἰς τὴν γην, ὥστε νὰ υπομείνω τὴν σημερινὴν θλίψιν με τὴν ἐλπίδα τῆς λυτρώσεώς μου. Αφησέ με νὰ ἀποθάνω τώρα. Ἡ ζωὴ μου εἶναι ἄδεια καὶ ἀνωφελής.

Ιωβ. 7,17

τί γὰρ ἐστὶν ἄνθρωπος ὅτι ἐμεγάλυνας αὐτὸν ἢ ὅτι προσέχεις τὸν νοῦν εἰς αὐτὸν

Ιωβ. 7,17

Διότι τι εἶναι καὶ τι ἀξίζει ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον συ ἐδόξασες καὶ στον ὁποῖον με τόσῃν προσοχὴν προσηλώνστον νουν;

Ιωβ. 7,18

ἢ ἐπισκοπήν αὐτοῦ ποιήσῃ ἕως τὸ πρωῒ καὶ εἰς ἀνάπαυσιν αὐτὸν κρινεῖς;

Ιωβ. 7,18

Προνοεῖς δι' αὐτὸν καθ' ἐκάστην ἀπὸ το βράδυ ἕως το πρωῒ καὶ κρίνεις αὐτὸν ἄξιον ἀναπαύσεως;

Ιωβ. 7,19

ἕως τίνος οὐκ ἔῃς με οὐδὲ προῖη με, ἕως ἂν καταπίω τὸν πτύελόν μου ἐν ὁδύνῃ;

Ιωβ. 7,19

Εμέ ὁμως ἕως πότε δεν με ἀφήνεις νὰ ἀποθάνω καὶ δεν με

απορρίπτεις στον άδην, αλλά με διατηρείς εις την ζωήν,
μέχρις ότου στεγνώση και αυτό το στόμα μου από τον
πόνον;

Ιωβ. 7,20 εί έγώ ήμάρτον, τί δυνήσομαι πρᾶξαι, ό έπιστάμενος
τόν νοϋν τών ανθρώπων; διατί έθου με κατεντευκτήν
σου, είμι δέ έπί σοι φορτίον;

Ιωβ. 7,20 Εάν εγώ, Κυριε, ημάρτησα πές μου, τι πρέπει να κάμω, συ ο
οποίος γνωρίζεις τας καρδίας των ανθρώπων; Διατί με τα
κτυπήματά σου με κάμνεις να δυσφορώ και να παίρνω
θέσιν σαν κατηγορου εναντίον σου, να γίνωμαι δε εις σε
καθημερινό φορτίον;

Ιωβ. 7,21 καί διατί ούκ έποιήσω τής άνομίας μου λήθην καί
καθαρισμόν τής άμαρτίας μου; νυνι δέ είς γήν
άπελεύσομαι, όρθρίζων δέ ούκέτι είμι.

Ιωβ. 7,21 Διατί δεν ελησμόνησες και δεν διέγραψες τας ανομίας μου
και δεν με εκαθάρισες από τας αμαρτίας μου; Εγώ τώρα θα
επιστρέψω εις την γην, ει τον άδην και δεν θα σηκώνομαι
πλέον πρωϊ, δια να προσεύχωμαι εις σε και να σε
δοξολογώ”.

ΙΩΒ 8

Ιωβ. 8,1 ‘Υπολαβών δέ Βαλδάδ ό Σαυχίτης λέγει·

Ιωβ. 8,1 Ελαβε τον λόγον ο Βαλδάδ ο Σαυχίτης και απαντών στον
Ιώβ είπεν·

Ιωβ. 8,2 μέχρι τίνος λαλήσεις ταϋτα, πνεϋμα πολυρρήμον του
στόματός σου;

Ιωβ. 8,2 “έως πότε θα ομιλής κατ' αυτόν τον τρόπον και σαν
ορμητικός άνεμος θα ξεχύνωνται τα λόγια σου από το
φλύαρον στόμα σου;

Ιωβ. 8,3 μή ό Κύριος άδικήσει κρίνων ή ό τὰ πάντα ποιήσας

ταράξει τὸ δίκαιον;

Ιωβ. 8,3 Μηπως ο Κυριος θα δειχθῇ ἀδικος εις τας κρίσους η αυτὸς που εδημιούργησε τα πάντα, θα διαταράξη την ηθικὴν τάξιν και το δίκαιον;

Ιωβ. 8,4 εἰ οἱ υἱοὶ σου ἥμαρτον ἐναντίον αὐτοῦ, ἀπέστειλεν ἐν χειρὶ ἀνομίας αὐτῶν.

Ιωβ. 8,4 Εὰν τα παιδιά σου ἡμάρτησαν ἐνώπιον του Κυρίου, διατὶ παραπονείσαι; Ο Θεὸς τους ἐστειλε την τιμωρίαν σύμφωνα με τας ἀνομίας, που διέπραξαν.

Ιωβ. 8,5 σὺ δὲ ὀρθριζε πρὸς Κύριον παντοκράτορα δεόμενος.

Ιωβ. 8,5 Σὺ ὁμως πρέπει να σηκώνεσαι κάθε πρωὶ λίαν ἐνωρίς και να προσεύχεσαι πρὸς Κυριον τον παντοκράτορα.

Ιωβ. 8,6 εἰ καθαρὸς εἶ καὶ ἀληθινός, δεήσεως ἐπακούσεται σου, ἀποκαταστήσει δέ σοι δίκαιαν δικαιοσύνης·

Ιωβ. 8,6 Εὰν εἶσαι καθαρὸς και ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τας ἀμαρτίας πραγματικὰ ευσεβὴς ἄνθρωπος, ο Θεὸς ἐν τη δικαιοσύνῃ του θα σε ἀποκαταστήσει και θα σου ἀποδώσει τα ἀγαθὰ σου.

Ιωβ. 8,7 ἔσται οὖν τὰ μὲν πρῶτά σου ὀλίγα, τὰ δὲ ἔσχατά σου ἀμύθητα.

Ιωβ. 8,7 Ἐτσι δε η προηγουμένη ζωὴ σου και τα προηγούμενα ἀγαθὰ σου θα εἶναι ὀλίγα ἐν συγκρίσει πρὸς ἐκεῖνα τα ὁποῖα θα σου δώση κατόπιν ο Θεὸς και τα ὁποῖα θα εἶναι ἀδιήγητα.

Ιωβ. 8,8 ἐπερώτησον γὰρ γενεὰν πρώτην, ἐξιχνίασον δὲ κατὰ γένος πατέρων·

Ιωβ. 8,8 Ρώτησε περὶ αὐτῶν, που σου λέγω, την προγενεστέραν γενεὰν μας. Εξέτασε και ἐξιχνίασε με προσοχὴν μίαν ἐκάστην των γενεῶν των πιο ἀπομακρυσμένων προγόνων μας,

Ιωβ. 8,9 χθιζοὶ γὰρ ἐσμεν καὶ οὐκ οἶδαμεν, σκιὰ γὰρ ἐστὶν ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ βίος.

Ιωβ. 8,9 διότι ἡμεῖς εἴμεθα χθεσινοὶ ἄνθρωποι και ἐπομένως δεν

γνωρίζομεν πολλά. Σκια είναι η ζωή μας εδώ εις την γην και παρέρχεται ταχέως.

Ιωβ. 8,10 ἢ οὐχ οὗτοί σε διδάξουσι καὶ ἀναγγελοῦσι καὶ ἐκ καρδίας ἐξάξουσι ῥήματα;

Ιωβ. 8,10 Οἱ πρόγονοί μας αὐτοὶ δεν εἶναι ἐκεῖνοι, που θα σε διδάξουν τη ἀλήθειαν και θα σου ἀναγγείλουν συνετὰ πρᾶγματα, βγαλμένα ἀπὸ τὰς καρδίαι των;

Ιωβ. 8,11 μὴ θάλλει πάπυρος ἄνευ ὕδατος ἢ ὑψωθήσεται βούτομον ἄνευ πότου;

Ιωβ. 8,11 Μήπως το παπύρι βάλλει και ἀναπτύσσεται χωρὶς νερό η μήπως το ψαθὶ αὐξάνει χωρὶς να πίνη νερό;

Ιωβ. 8,12 ἔτι ὃν ἐπὶ ρίζης καὶ οὐ μὴ θερισθῇ, πρὸ τοῦ πιεῖν πᾶσα βοτάνη οὐχὶ ξηραίνεται;

Ιωβ. 8,12 Ασφαλῶς θα ξηρανθῇ, ἐνῶ ἀκόμη εὐρίσκεται εἰς την ρίζαν του, πρὶν θερισθῇ ἐφ' ὅσον δεν ποτίζεται. Το ἴδιο και κάθε φυτὸν δεν ξηραίνεται χωρὶς το νερό;

Ιωβ. 8,13 οὕτως τοῖνυν ἔσται τὰ ἔσχατα πάντων τῶν ἐπιλανθανομένων τοῦ Κυρίου· ἐλπίς γὰρ ἀσεβοῦς ἀπολεῖται.

Ιωβ. 8,13 Αὐτὴ θα εἶναι ἡ τύχη και αὐτὰ θα εἶναι τὰ τελευταῖα ὅλων των ἀνθρώπων, οἱ οἱποῖοι λησμονοῦν τον Κυριον. Διότι ἡ ἐλπίς του ἀσεβοῦς ἐπάνω εἰς τὰ υλικά ἀγαθὰ και εἰς την δύναμιν του χάνεται.

Ιωβ. 8,14 ἀοίκητος γὰρ αὐτοῦ ἔσται ὁ οἶκος, ἀράχνη δὲ αὐτοῦ ἀποβήσεται ἢ σκηνή.

Ιωβ. 8,14 Ακατοίκητον θα μείνῃ το σπίτι του, σαν την ἀράχνην θα καταντήσῃ ἡ σκηνὴ και ἡ κατοικία του.

Ιωβ. 8,15 ἐὰν ὑπερεῖσῃ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, οὐ μὴ στῇ· ἐπιλαβομένου δὲ αὐτοῦ, οὐ μὴ ὑπομείνῃ·

Ιωβ. 8,15 Εἰάν θελήσῃ να βάλῃ ἀντερείσματα, δια να στηρίξῃ την οἰκίαν του, δεν θα σταθῇ. Εἰάν ἀπλώσῃ τὰ χέρια του και θελήσῃ να την βαστάξῃ, δεν θα μπορέσῃ να την κρατήσῃ.

θα πέση.

Ιωβ. 8,16 ὑγρὸς γάρ ἐστιν ὑπὸ ἡλίου, καὶ ἐκ σαπρίας αὐτοῦ ὁ ῥάδαμνος αὐτοῦ ἐξελεύσεται.

Ιωβ. 8,16 Ο τρυφερός βλαστός, ο οποίος ευρίσκεται υπό την ευεργετικήν επίδρασιν του ηλίου, φυτρώνει τρεφόμενος ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ παλαιοῦ φυτοῦ.

Ιωβ. 8,17 ἐπὶ συναγωγὴν λίθων κοιμᾶται, ἐν δὲ μέσῳ χαλίκων ζήσεται.

Ιωβ. 8,17 Ἐχει ζωτικότητα, ὥστε ἀναπτύσσεται ἐν μέσῳ λίθων καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ χαλίκια θα ζήσει.

Ιωβ. 8,18 ἐὰν καταπίῃ, ὁ τόπος ψεύσεται αὐτόν· οὐχ ἑώρακας τοιαῦτα,

Ιωβ. 8,18 Εἰάν ὅμως κάποια ἄλλη δύναμις καταστρέψῃ τὸν βλαστόν, ὁ τόπος τοῦ δεν θα τὸν ἀναγνώρισῃ οὔτε θα τὸν ἐνθυμηθῇ πλέον. Δὲν τα εἶδες καὶ δὲν τα ἔμαθες αὐτά;

Ιωβ. 8,19 ὅτι καταστροφὴ ἀσεβοῦς τοιαύτη, ἐκ δὲ γῆς ἄλλον ἀναβλαστήσει.

Ιωβ. 8,19 Ὅτι, δηλαδή, τέτοια θα εἶναι καὶ ἡ καταστροφὴ τοῦ ἀσεβοῦς ἀνθρώπου καὶ ἄλλος θα ἀναβλαστήσῃ καὶ θα ἔλθῃ κατόπιν στὸν τόπον τοῦ;

Ιωβ. 8,20 ὁ γὰρ Κύριος οὐ μὴ ἀποποιήσεται τὸν ἄκακον, πᾶν δὲ δῶρον ἀσεβοῦς οὐ δέξεται.

Ιωβ. 8,21 Τὸ στόμα τῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀκεραίων καὶ ἐνάρετων, θα γέμισῃ ἀπὸ γέλια καὶ χαρὲς, τὰ δὲ χεῖλη τῶν ἀπὸ δοξολογίας καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸν Κύριον.

Ιωβ. 8,21 ἀληθινῶν δὲ στόμα ἐμπλήσει γέλωτος, τὰ δὲ χεῖλη αὐτῶν ἐξομολογήσεως·

Ιωβ. 8,20 Ὁ Κύριος ὅμως δὲν θα ἀρνηθῇ καὶ δὲν θα ἀποκηρύξῃ ποτὲ τὸν ἀθῶον. Ἐξ ἀντιθέτου κανένα δῶρον ἀσεβοῦς δὲν θα δεχθῇ.

Ιωβ. 8,22 οἱ δὲ ἐχθροὶ αὐτῶν ἐνδύσονται αἰσχύνῃν, δίαίτα δὲ ἀσεβοῦς οὐκ ἔσται.

Ιωβ. 8,22 Οι εχθροί των θα φορέσουν σαν ένδυμα κατασχύνην και
εξευτελισμόν, κατοικία δεν θα υπάρχη δια τους ασεβείς.

ΙΩΒ 9

Ιωβ. 9,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·
Ιωβ. 9,1 Ἐλαβε τον λόγον ο Ιωβ και εἶπεν·
Ιωβ. 9,2 ἐπ’ ἀληθείας οἶδα, ὅτι οὕτως ἐστί· πῶς γὰρ ἔσται
 δίκαιος βροτὸς παρὰ Κυρίῳ;
Ιωβ. 9,2 “αναγνωρίζω πολὺ καλὰ και ομολογῶ ὅτι ἔτσι ἔχουν τα
 πράγματα. Διότι πως εἶναι δυνατόν ἕνας θνητὸς ἄνθρωπος
 να εἶναι αναμάρτητος και δίκαιος ἐνώπιον του Κυρίου;
Ιωβ. 9,3 ἐὰν γὰρ βούληται κριθῆναι αὐτῷ, οὐ μὴ ὑπακούσῃ
 αὐτῷ, ἵνα μὴ ἀντείπῃ πρὸς ἕνα λόγον αὐτοῦ ἐκ χιλίων·
Ιωβ. 9,3 Εὰν δε κανεῖς ἀρνηθῇ αὐτὴν την πραγματικότητα και
 θελήσῃ να ἔλθῃ εἰς ἀντιδικίαν με τον Κυριον, δεν θα εἶναι
 εἰς θέσιν να ἀποκριθῇ και να φέρῃ ἀντίρρηση οὔτε εἰς ἕνα
 ἀπὸ τους χιλίους λόγους, που θα εἴπῃ εἰς κατηγορίαν του ο
 Κυριος.
Ιωβ. 9,4 σοφὸς γὰρ ἐστί διανοία, κραταῖός τε καὶ μέγας. τίς
 σκληρὸς γενόμενος ἐναντίον αὐτοῦ ὑπέμεινεν;
Ιωβ. 9,4 Αναυδος θα μείνῃ ο ἄνθρωπος, διότι ο Κυριος εἶναι ο
 πάνσοφος κατὰ τον νουν, παντοδύναμος και μέγας. Ποιὸς
 ποτέ, σκληρύνας τον εαυτὸν του και ἀντιταχθεῖς πρὸς τον
 Θεόν, ἠμπόρεσε να βαστάσῃ την οργιὼν του;
Ιωβ. 9,5 ὁ παλαιῶν ὄρη καὶ οὐκ οἶδασιν, ὁ καταστρέφων αὐτὰ
 ὀργῇ·
Ιωβ. 9,5 Αυτὸς εἶναι που παλαιώνει και ἀχρηστεύει τα ὄρη, χωρὶς
 ἐκεῖνα να ἀντιληφθῶν τίποτε. Αυτὸς τα καταστρέφει
 ἐπάνω εἰς την οργὴν του.
Ιωβ. 9,6 ὁ σείων τὴν ὑπ’ οὐρανὸν ἐκ θεμελίων, οἱ δὲ στῦλοι

αὐτῆς σαλεύονται·

Ιωβ. 9,6 Αυτός είναι που σείει εκ θεμελίων και συγκλονίζει την υπό τον ουρανόν γην και διαταράσσει τους στύλους, επί των οποίων αυτή έχει θεμελιωθή.

Ιωβ. 9,7 ὁ λέγων τῷ ἡλίῳ καὶ οὐκ ἀνατέλλει, κατὰ δὲ ἄστρον κατασφραγίζει·

Ιωβ. 9,7 Ο Κυριος είναι που, όταν θέλη, διατάσσει τον ήλιον και δεν ανατέλλει. Προς τα άστρα δε έχει τόσην δύναμιν, ώστε να μπορή να κρατή αυτά κλεισμένα και σφραγισμένα.

Ιωβ. 9,8 ὁ τανύσας τὸν οὐρανὸν μόνος, καὶ περιπατῶν ὡς ἐπ' ἐδάφους ἐπὶ θαλάσσης·

Ιωβ. 9,8 Αυτός είναι που με αποκλειστικά και μόνην την ιδικήν του δύναμιν απλώνει τον ουρανόν και βαδίζει επάνω εις την θάλασσαν, ως επάνω εις την ξηράν,

Ιωβ. 9,9 ὁ ποιῶν Πλειάδα καὶ Ἑσπερον καὶ Ἀρκτοῦρον, καὶ ταμιεῖα νότου·

Ιωβ. 9,9 Αυτός είναι που εδημιούργησε και διατηρεῖ εις την ύπαρξιν τους αστερισμούς της Πλειάδος, τον Εσπερον και τον Αρκτούρον του νοτίου ημισφαιρίου ως εάν είναι κλεισμένοι εις δωμάτια.

Ιωβ. 9,10 ὁ ποιῶν μεγάλα καὶ ἀνεξιχνίαστα, ἔνδοξά τε καὶ ἐξαίσια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός.

Ιωβ. 9,10 Αυτός είναι που κάμνει αναρίθμητα μεγάλα και ανεξερεύνητα έργα, ένδοξα και καταπληκτικά.

Ιωβ. 9,11 ἐὰν ὑπερβῇ με, οὐ μὴ ἴδω· ἐὰν παρέλθῃ με, οὐδ' ὥς ἔγνων.

Ιωβ. 9,11 Εάν περάσῃ ο Θεός εμπρός μου, δεν τον βλέπω καθόλου. Εάν διέλθῃ κοντά μου, ούτε καν και θα τον αντιληφθώ.

Ιωβ. 9,12 ἐὰν ἀπαλλάξῃ, τίς ἀποστρέψει ἢ τίς ἐρεῖ αὐτῷ· τί ἐποίησας;

Ιωβ. 9,12 Εάν θελήσῃ να αφαιρέσῃ κάτι, ποιός ημπορεῖ να τον εμποδίσῃ; Η ποιός είναι εις θέσιν να εἴπῃ εις αὐτόν· Διατί το

έκαμες;

Ιωβ. 9,13

αὐτὸς γὰρ ἀπέστραπται ὀργήν, ὑπ' αὐτοῦ ἐκάμφθησαν κήτη τὰ ὑπ' οὐρανόν.

Ιωβ. 9,13

Διότι αὐτὸς μόνος ἠμπορεῖ νὰ ἀποτρέψῃ καὶ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν ὀργήν του. Κατὰ τὴν παντοδυναμίαν του κάμπτονται καὶ αὐτὰ τὰ κήτη, ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ὑπὸ τὸν οὐρανόν.

Ιωβ. 9,14

ἐὰν δέ μοι ὑπακούσῃται, ἧ διακρινεῖ τὰ ῥήματά μου·

Ιωβ. 9,14

Εἰάν θέλῃ, κάμνει δεκτὴν τὴν παράκλησίν μου. Εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἐπαφίενται τὰ παράπονά μου.

Ιωβ. 9,15

ἐὰν τε γὰρ ᾧ δίκαιος, οὐκ εἰσακούσεται μοι, τοῦ κρίματος αὐτοῦ δεηθῆμαι·

Ιωβ. 9,15

Ὅσον καὶ ἀν ὑποτεθῇ ὅτι εἰμαι δίκαιος, δὲν σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς ὑποχρεοῦται νὰ ἀκούσῃ τὴν προσευχήν μου. Εἰγὼ ὅμως ἔχω τὴν ἀνάγκην νὰ τὸν ἱκετεύω ζητῶν τὸ ἐλεὸς τοῦ.

Ιωβ. 9,16

ἐὰν τε καλέσω καὶ μὴ ὑπακούσῃ, οὐ πιστεύω ὅτι εἰσακήκοέ μοι τῆς φωνῆς.

Ιωβ. 9,16

Ὅταν ὅμως τὸν παρακαλῶ καὶ δὲν κάνῃ δεκτὴν τὴν δέησίν μου, ἀμφιβάλλω ἀν ἔχῃ κάμει δεκτὴν τὴν φωνήν τῆς προσευχῆς μου.

Ιωβ. 9,17

μὴ γνόφω με ἐκτρίψῃ; πολλὰ δέ μοι τὰ συντρίμματα πεποίηκε διακενῆς·

Ιωβ. 9,17

Εἰάν παρουσιασθῶ ἐνώπιόν τοῦ με ἀλαζονικὴν πεποίησιν εἰς τὴν δικαιοσύνην μου, φοβούμαι, μήπως τελικῶς με συντρίψῃ μέσα εἰς τὴν καταιγίδα καὶ τὸ σκότος τοῦ θανάτου. Ἀλλωστε πολλὰ εἶναι τὰ συντρίμματα, ποὺ μου ἔχει ἐπιφέρει, μολονότι ἐγὼ νομίζω ὅτι χωρὶς λόγον.

Ιωβ. 9,18

οὐκ ἔᾶ γὰρ με ἀναπνεῦσαι, ἐνέπλησε δέ με πικρίας.

Ιωβ. 9,18

Εἶναι πολλὰ καὶ δὲν με ἀφήνει οὔτε νὰ ἀναπνεύσω καὶ νὰ ζωογονηθῶ· με ἐγέμισε πικρίαν.

Ιωβ. 9,19

ὅτι μὲν γὰρ ἰσχύι κρατεῖ· τίς οὖν κρίματι αὐτοῦ ἀντιστήσεται;

- Ιωβ. 9,19 Δια της παντοδυναμίας του κυριαρχεί στο σύμπαν και στους πάντας. Ποιός, λοιπόν, είναι δυνατόν να αντισταθή εις τας δικαίας κρίσεις και αποφάσιστου;
- Ιωβ. 9,20 ἔάν γάρ ὦ δίκαιος, τὸ στόμα μου ἀσεβήσῃ· ἔάν τε ὦ ἄμεμπτος, σκολιὸς ἀποβήσομαι.
- Ιωβ. 9,20 Ἐάν τολμήσω να εἶπω, ὅτι εἶμαι ἀναμάρτητος καὶ δίκαιος, τὸ στόμα μου θα ἐκστομίσῃ ἀσέβειαν. Ἐάν ἰσχυρισθῶ ὅτι εἶμαι ἀκέραιος καὶ ἄμεμπτος, θα φανῶ σοφιστευόμενος καὶ παραλογιζόμενος.
- Ιωβ. 9,21 εἴτε γὰρ ἠσέβησα, οὐκ οἶδα τῇ ψυχῇ, πλὴν ὅτι ἀφαιρεῖταιί μου ἡ ζωή.
- Ιωβ. 9,21 Ἐὰν υπέπεσα εἰς βαρὺ τι ἀμάρτημα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, δὲν το γνωρίζω. Ἐὰν μόνον γνωρίζω, ὅτι σβήνει ἡ ζωὴ μου.
- Ιωβ. 9,22 διὸ εἶπον· μέγα καὶ δυνάστην ἀπολλύει ὀργή,
- Ιωβ. 9,22 Δια τοῦτο καὶ ἐγὼ εἶπα· Τὸν μέγαν καὶ τὸν ἰσχυρόν ἐξ ἴσου τοὺς καταστρέφει ἡ θεία ὀργή.
- Ιωβ. 9,23 ὅτι φαῦλοι ἐν θανάτῳ ἐξαισίων, ἀλλὰ δίκαιοι καταγελῶνται·
- Ιωβ. 9,23 Διότι οἱ φαῦλοι ὑπόκεινται εἰς ἀποτροπιαστικὸν θάνατον. Ἀλλὰ καὶ οἱ δίκαιοι ἐμπαίζονται διὰ τὰ παθήματά των.
- Ιωβ. 9,24 παραδέδονται γὰρ εἰς χεῖρας ἀσεβοῦς. πρόσωπα κριτῶν αὐτῆς συγκαλύπτει· εἰ δὲ μὴ αὐτός ἐστι, τίς ἐστιν;
- Ιωβ. 9,24 Διότι καὶ οἱ δίκαιοι παραδίδονται πολλὰς φορές εἰς τὰ χέρια των ἀσεβῶν. Ὁ δὲ Κύριος σκεπάζει καὶ συγκαλύπτει τὰ πρόσωπα των ἀδίκων κριτῶν τῆς γῆς. Ἐὰν δὲ δὲν τα σκεπάζῃ ὁ Κύριος, ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ τα σκεπάζει καὶ τα ἀποκρύπτει;
- Ιωβ. 9,25 ὁ δὲ βίος μου ἐστὶν ἐλαφρότερος δρομέως· ἀπέδρασαν καὶ οὐκ εἶδον.
- Ιωβ. 9,25 Ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μου εἶναι ἐλαφρότερος καὶ ταχύτερος ἀπὸ τὸν δρομέα, ποὺ τρέχει γρήγορα. Ἐπέρασαν, χωρὶς να το καταλάβω, αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς μου.

- Ιωβ. 9,26 ἢ καὶ ἐστὶ ναυσὶν ἵχνος ὁδοῦ ἢ ἀετοῦ πετομένου
ζητοῦντος βοράν;
- Ιωβ. 9,26 Μηπως τα πλοία, καθὼς διασχίζουν την θάλασσαν,
αφήνουν οπίσω των ἵχνος της διαβάσεώς των ἢ ο αετός, που
πετά στον αέρα και ζητεῖ την τροφήν του;
- Ιωβ. 9,27 ἐάν τε γὰρ εἶπω, ἐπιλήσομαι λαλῶν, συγκύψας τῷ
προσώπῳ στενάξω.
- Ιωβ. 9,27 Εὰν εἶπω· Θα λησμονήσω τα παθήματά μου, θα παύσω να
ομιλῶ τελείως δι' αὐτά· τότε, αφοῦ σκύψω με το πρόσωπόν
μου προς τα κάτω, θα αναστενάξω.
- Ιωβ. 9,28 σείομαι πᾶσι τοῖς μέλεσιν, οἶδα γὰρ ὅτι οὐκ ἀθῶόν με
ἐάσεις.
- Ιωβ. 9,28 Συγκλονίζομαι εἰς ὅλα τα μέλη του σώματός μου. Διότι
γνωρίζω, ὅτι δεν θα με καταστήσης αθών και ἀνένοχον,
και δεν θα με ἀφήσης δια τοῦτο ατιμώρητον.
- Ιωβ. 9,29 ἐπειδὴ δέ εἰμι ἀσεβής, διατί οὐκ ἀπέθανον;
- Ιωβ. 9,29 Ἀλλὰ αφοῦ εἰμαι ἀσεβής, διατί να μη ἔχω αποθάνει ἕως
τώρα;
- Ιωβ. 9,30 ἐάν γὰρ ἀπολούσωμαι χιόνι καὶ ἀποκαθάρωμαι χερσὶ
καθαραῖς,
- Ιωβ. 9,30 Εὰν λουσθῶ πνευματικῶς και γίνω λευκότερος ἀπὸ το χιόνι
και αν καθαρισθῶ με χέρια ολοκάθαρα,
- Ιωβ. 9,31 ἱκανῶς ἐν ῥύπῳ με ἔβαψας, ἐβδελύξατο δέ με ἡ στολή·
- Ιωβ. 9,31 εἰμαι και πάλιν αρκετὰ ρυπαρός ἐνώπιόν σου, ὥστε και
αυτὴ ἡ ἐνδυμασία μου να με συχαίνεται.
- Ιωβ. 9,32 οὐ γὰρ εἶ ἄνθρωπος κατ' ἐμέ, ὥ ἀντικρινοῦμαι, ἵνα
ἔλθωμεν ὁμοθυμαδὸν εἰς κρίσιν.
- Ιωβ. 9,32 Διότι συ, Κυριε, δεν εἶσαι ἄνθρωπος, ὅπως ἐγώ, προς τον
οποῖον ἐγώ να αντιδικήσω και να ζητήσω να ἔλθωμεν μαζή
εἰς ἀντιδικίαν.
- Ιωβ. 9,33 εἴθε ἦν ὁ μεσίτης ἡμῶν καὶ ἐλέγχων καὶ διακούων ἀνὰ
μέσον ἀμφοτέρων·

Ιωβ. 9,33 Είθε να υπήρχε κάποιο μεσάζον πρόσωπον μεταξύ μας, το
οποῖον να ἠμπορούσε να δικάσῃ μεταξύ ἡμῶν, αφοῦ
ακούσῃ και τοὺς δύο.

Ιωβ. 9,34 ἀπαλλαξάτω ἀπ' ἐμοῦ τὴν ῥάβδον, ὃ δὲ φόβος αὐτοῦ
μὴ με στροβεῖτω,

Ιωβ. 9,34 Ἀς με ἀπαλλάξῃ ὁ Κύριος ἀπὸ τὴν ῥάβδον τῶν συμφορῶν
μου και ἀς μὴ με συγκλονίσῃ και ἀς μὴ με στροβιλίσῃ ὁ
φόβος του.

Ιωβ. 9,35 καὶ οὐ μὴ φοβηθῶ, ἀλλὰ λαλήσω· οὐ γὰρ οὕτω
συνεπίσταμαι.

Ιωβ. 9,35 Αφοβος δε τότε, θα ἠμπορώ να ομιλῶ ελευθέρως, διότι εἰς
τὴν κατάστασιν, που εὐρίσκομαι, δεν γνωρίζω τι να εἶπω.

ΙΩΒ 10

Ιωβ. 10,1 Κάμνων τῇ ψυχῇ μου, στένων ἐπαφήσω ἐπ' αὐτόν τὰ
ῥήματά μου· λαλήσω πικρία ψυχῆς μου συνεχόμενος

Ιωβ. 10,1 Πασχων ψυχικῶς, ἀποκαμωμένος και στενάζων συνεχῶς θα
αφήσω να πέσουν ἐπάνω εἰς αὐτόν τα λόγια μου. Θα
ομιλήσω κατεχόμενος και πιεζόμενος ἀπὸ τὴν πικρίαν τῆς
ψυχῆς μου·

Ιωβ. 10,2 καὶ ἐρῶ πρὸς Κύριον· μὴ με ἀσεβεῖν δίδασκε· καὶ διατί
με οὕτως ἔκρινας;

Ιωβ. 10,2 και θα εἶπω πρὸς τὸν Κύριον· Μὴ με διδάσκεις, Κυριε, ἐξ
αιτίας τῶν τιμωριῶν σου να παραπονοῦμαι και να φαίνωμαι
ἀσεβῆς ἐνώπιόν σου. Διατί με ἔκρινες και με κατεδίκασες
τόσον πολὺ;

Ιωβ. 10,3 ἢ καλόν σοι, ἐὰν ἀδικήσω, ὅτι ἀπείπω ἔργα χειρῶν σου,
βουλῇ δὲ ἀσεβῶν προσέσχες;

Ιωβ. 10,3 Εἶναι, τάχα, καλόν δια σέ, ἐὰν ὑπὸ το βάρος τῶν
δοκιμασιῶν ἐκτραπῶ εἰς ἀδίκῃ παράπονα; Διότι συ ἔχεις

απαρνηθή τους ευσεβείς, αυτά τα έργα των χειρών σου,
έδωσες δε προσοχήν εις τας σκέψεις και τας αποφάσεις των
ασεβών;

Ιωβ. 10,4 ἢ ὥσπερ βροτὸς ὁρᾷ καθορᾷς ἢ καθὼς ὁρᾷ ἄνθρωπος
βλέψη;

Ιωβ. 10,4 Η βλέπεις και συ από του ύψους σου, ὅπως ο κάθε θνητός;
Η καθὼς βλέπει ο άνθρωπος, θα ίδης και συ;

Ιωβ. 10,5 ἢ ὁ βίος σου ἀνθρώπινός ἐστιν ἢ τὰ ἔτη σου ἀνδρός;

Ιωβ. 10,5 Μηπως ο βίος σου εἶναι σαν των ανθρώπων βραχύς η τα ἔτη
σου εἶναι ολίγα, ὅσα εἶναι τα ἔτη ενός ἀνδρός;

Ιωβ. 10,6 ὅτι ἀνεζήτησας τὴν ἀνομίαν μου καὶ τὰς ἀμαρτίας μου
ἐξιχνίασας;

Ιωβ. 10,6 Και δια την βραχύτητα αὐτὴν του βίου μου ἀνεζήτησες την
ἀνομίαν μου και ἐφρόντισες ἐπιμελῶς να εὕρης τας
ἀμαρτίας μου και να με τιμωρήσης δι' αὐτάς;

Ιωβ. 10,7 οἶδας γὰρ ὅτι οὐκ ἠσέβησα· ἀλλὰ τίς ἐστιν ὁ ἐκ τῶν
χειρῶν σου ἐξαιρούμενος;

Ιωβ. 10,7 Διότι γνωρίζεις ὅτι δεν υπήρξα ἀσεβῆς ἀπεναντί σου. Ἀλλὰ
ποιός εἶναι ἐκεῖνος, ο οποίος θα ἠμπορέση να με ἀπαλλάξη
ἀπὸ τας τιμωρίας των χειρῶν σου;

Ιωβ. 10,8 αἱ χεῖρές σου ἔπλασαν με καὶ ἐποίησάν με, μετὰ ταῦτα
μεταβαλὼν με ἔπαισας.

Ιωβ. 10,8 Αὐτά τα χέρια σου με ἔπλασαν. Με ἔφεραν ἐκ της
ἀνυπαρξίας εις την ὑπαρξιν. Κατόπιν ὁμως, σαν να
μετέβαλες γνώμην και στάσιν, και με ἐκτύπησες.

Ιωβ. 10,9 μνήσθητι ὅτι πηλὸν με ἔπλασας, εἰς δὲ γῆν με πάλιν
ἀποστρέφεις.

Ιωβ. 10,9 Ενθυμήσου ὅτι ἀπὸ πηλὸν μέ ἔπλασες και ὥρισες να
ἐπιστρέφω πάλιν εις την γην.

Ιωβ. 10,10 ἢ οὐχ ὥσπερ γάλα με ἤμελξας, ἐτύρωσας δὲ με ἴσα
τυρῶ;

Ιωβ. 10,10 Μηπως η ἀρχὴ της υπάρξεώς μου δεν ἦτο ρευστὴ, ὡσάν το

- γάλα που αρμέγεται, και, όπως αυτό γίνεται έπειτα τυρός,
έτσι και εις εμέ έδωκες κατόπιν στερεάν σύστασιν;
- Ιωβ. 10,11 δέρμα δέ καὶ κρέας με ενένδυσας, όστέοις δέ καὶ νεύροις
με ενείρας.
- Ιωβ. 10,11 Με ενένδυσες με δέρμα και με κρέας. Εθεσες μέσα εις αυτά
οστά και νεύρα.
- Ιωβ. 10,12 ζωήν δέ καὶ έλεος έθου παρ' έμοί, ή δέ έπισκοπή σου
εφύλαξέ μου τὸ πνεῦμα.
- Ιωβ. 10,12 Μαζή με την ζωήν μου έδωκες συγχρόνως και το έλεός σου.
Η δε άγρυπνος επίβλεψίς σου και πρόνοια μου εφύλαξαν
την ζωήν από εκείνους, που την επεβουλεύοντο.
- Ιωβ. 10,13 ταῦτα έχων εν σεαυτῷ οἶδα ότι πάντα δύνασαι,
άδυνατεῖ δέ σοι ούθέν.
- Ιωβ. 10,13 Επειδή αυτά είχες μέσα εις την άπειρον τελειότητά σου,
γνωρίζω ότι δύνασαι τα πάντα και τίποτε δεν είναι εις σε
αδύνατον.
- Ιωβ. 10,14 εάν τε γάρ άμάρτω, φυλάσσεις με, από δέ άνομίας ούκ
άθῶόν με πεποίηκας.
- Ιωβ. 10,14 Εάν αμαρτήσω με βλέπεις, και από την αμαρτίαν μου δεν με
αθωώνεις.
- Ιωβ. 10,15 εάν τε γάρ άσεβήσω, οἴμοι· εάν δέ ὦ δίκαιος, ού
δύναμαι άνακύψαι, πλήρης γάρ άτιμίας είμί.
- Ιωβ. 10,15 Εάν διαπράξω ασεβείας, αλλοιμονόν μου! Εάν πάλιν γίνω
και μείνω δίκαιος, δεν ημπορώ να σηκώσω το κεφάλι μου
ενώπιόν σου, διότι και τότε θα είμαι γεμάτος από
εξευτελισμόν και αθλιότητα.
- Ιωβ. 10,16 άγρεύομαι γάρ ὥσπερ λέων εις σφαγήν, πάλιν γάρ
μεταβαλὼν δεινῶς με όλέκεις
- Ιωβ. 10,16 Συλλαμβάνομαι εις την παγίδα σαν τον υπερήφανον
λέοντα, τον οποίον θέλουν να εξοντώσουν. Όταν ετσι με
συλλάβης και αλλάξης την φιλόανθρωπόν σου διάθεσιν, με
καταστρέφεις κατά ένα φοβερόν τρόπον.

- Ιωβ. 10,17 έπανακαινίζων έπ' έμέ τήν έτασίν μου· όργή δέ μεγάλη μοι έχρήσω, έπήγαγες δέ έπ' έμέ πειρατήρια.
- Ιωβ. 10,17 Με υποβάλλεις εις νέαν εξέτασιν και έρευναν σχετικώς με τας πράξεις μου. Συνέπεια δε αυτής της εξετάσεως ακολουθεί, ότι με μεταχειρίζεσαι με μεγάλην οργήν και μου αποστέλλεις θλίψεις και δοκιμασίας.
- Ιωβ. 10,18 ίνατί οϋν έκ κοιλίας με έξήγαγες, καί ούκ απέθανον, όφθαλμός δέ με ούκ είδε,
- Ιωβ. 10,18 Διατί, λοιπόν, με έβγαλες από την κοιλίαν της μητρός μου, και δεν απέθανα πριν γεννηθώ, ώστε να μη με ίδη μάτι ανθρώπου;
- Ιωβ. 10,19 καί ωσπερ ούκ ων έγενόμην; διατί γάρ έκ γαστρός εις μνήμα ούκ άπηλλάγην;
- Ιωβ. 10,19 Και διατί δεν έγινα, ως εάν δεν υπήρξα ποτε; Διατί επί τέλους δεν εγεννήθην νεκρός, ώστε να μεταβώ κατ' ευθείαν από την κοιλίαν της μητρός μου στο μνήμα;
- Ιωβ. 10,20 ή ούκ όλίγος έστιν ό χρόνος τοϋ βίου μου; έασόν με άναπαύσασθαι μικρόν
- Ιωβ. 10,20 Βραχύς και όλίγος δεν είναι ο χρόνος της ζωής μου; Αφησέ με να αναπαυθώ ολίγον,
- Ιωβ. 10,21 πρό τοϋ με πορευθῆναι όθεν ούκ άναστρέψω, εις γῆν σκοτεινήν καί γνοφεράν,
- Ιωβ. 10,21 πριν μεταβώ εκεί, από όπου δεν θα επιστρέψω πλέον, εις τόπον, δηλαδή, σκοτεινόν και ζοφερόν·
- Ιωβ. 10,22 εις γῆν σκότους αιώνιου, οϋ ούκ έστι φέγγος, ούδè όρᾱν ζωήν βροτῶν.
- Ιωβ. 10,22 εις περιοχήν, που βασιλεύει αιώνιον σκοτάδι, όπου δεν υπάρχει ουδέ το ελάχιστον φέγγος και από όπου δεν ημπορεί κανείς να ίδη την ζωήν των θνητών ανθρώπων της γης.

ΙΩΒ 11

- Ιωβ. 11,1 Ὑπολαβὼν δὲ Σωφάρ ὁ Μιναῖος λέγει·
- Ιωβ. 11,1 Ελαβε τότε τον λόγον ο Σωφάρ ο Μιναῖος και εἶπεν·
- Ιωβ. 11,2 Ὅ τὰ πολλὰ λέγων, καὶ ἀντακούσεται· ἢ καὶ ὁ εὖλαλος οἶεται εἶναι δίκαιος; εὐλογημένος γεννητὸς γυναικὸς ὀλιγόβιος.
- Ιωβ. 11,2 “εκείνος, που λέγει πολλά και θα ακούση εις ἀπάντησιν να του λέγωνται ἐπίσης πολλά. Η μήπως αὐτός, που ομιλεῖ με ευκολίαν και με ρητορείαν πολλά, νομίζει ὅτι εἶναι δίκαιος; Ευλογημένος εἶναι ο υἱὸς της γυναικὸς, ο οποίος ἐζησεν ὀλίγα χρόνια ἐδῶ εις την γην.
- Ιωβ. 11,3 μὴ πολὺς ἐν ῥήμασι γίνου, οὐ γάρ ἐστιν ὁ ἀντικρινόμενός σοι·
- Ιωβ. 11,3 Μη λέγῃς πολλά λόγια και βαρετά, διότι τάχα δεν θα υπάρξῃ κανεῖς, που θα θελήσῃ να σου ἀπαντήσῃ.
- Ιωβ. 11,4 μὴ γὰρ λέγε ὅτι καθαρὸς εἰμι τοῖς ἔργοις καὶ ἄμεμπτος ἐναντίον αὐτοῦ.
- Ιωβ. 11,4 Μη λέγῃς, ὅτι εἰμαι καθαρὸς εις τα ἔργα μου και ἄμεμπτος ἐνώπιον του Κυρίου.
- Ιωβ. 11,5 ἀλλὰ πῶς ἂν ὁ Κύριος λαλήσῃ πρὸς σε, καὶ ἀνοίξῃ χεῖλη αὐτοῦ μετὰ σοῦ;
- Ιωβ. 11,5 Εἶσαι και συ ἐνοχος και σκέψου, πως ο Κυριος θα ωμιλούσε προς σε και πως θα ἀνοίξουν τα χεῖλη του, ὥστε να συνδιαλεχθῇ μαζὴ σου;
- Ιωβ. 11,6 εἶτα ἀναγγελεῖ σοι δύναμιν σοφίας, ὅτι διπλοῦς ἔσται τῶν κατὰ σέ· καὶ τότε γνώσῃ ὅτι ἄξιός σοι ἀπέβῃ ἀπὸ Κυρίου ὧν ἡμάρτηκας.
- Ιωβ. 11,6 Επειτα, ὅταν ο Θεὸς ομιλήσῃ με σέ, θα σου ἀναγγεῖλῃ την δύναμιν της σοφίας του και θα πεισθῇς ὅτι εἶναι ἀπείρως ἀνώτερος ἀπὸ σε και τα ζητήματά σου. Τότε δε θα γνωρίσῃς καλὰ, ὅτι τα παθήματά σου εκ μέρους του Κυρίου εἶναι

	ανάλογα προς εκείνα, τα οποία συ ημάρτησες.
Ιωβ. 11,7	ἢ ἵχνος Κυρίου εὐρήσεις ἢ εἰς τὰ ἔσχατα ἀφίκου, ἃ ἐποίησεν ὁ Παντοκράτωρ;
Ιωβ. 11,7	Μηπως και ημπορεῖς να εὐρης τα ἵχνη ἀπὸ τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου η να φθάσης ἕως εἰς τὰ πέρατα τῶν ἔργων, τα ὁποῖα ἔκαμεν ὁ Παντοκράτωρ;
Ιωβ. 11,8	ὕψηλός ὁ οὐρανός, καὶ τί ποιήσεις; βαθύτερα δὲ τῶν ἐν ἄδου τί οἶδας;
Ιωβ. 11,8	Εργον τοῦ εἶναι ὁ υψηλὸς ουρανός. Συ δε μέχρι ποῦ ημπορεῖς να φθάσης, η τι ημπορεῖς να κάμης; Τα ακρότατα τῶν ἔργων τοῦ εἶναι βαθύτερα ἀπὸ τῶν τοῦ ἀδου· τι γνωρίζεις συ ἀπὸ αὐτά;
Ιωβ. 11,9	ἢ μακρότερα μέτρου γῆς ἢ εὗρους θαλάσσης;
Ιωβ. 11,9	Εκτείνονται πολὺ πέραν ἀπὸ τα μέτρα τῆς γῆς και ἀπὸ τα ευρύτερα ὅρια τῆς θαλάσσης.
Ιωβ. 11,10	ἐὰν δὲ καταστρέψῃ τὰ πάντα, τίς ἐρεῖ αὐτῷ· τί ἐποίησας;
Ιωβ. 11,10	Εἰάν ὁ Κυριος θελήσῃ και καταστρέψῃ τα πάντα, ποιὸς θα εἴπῃ εἰς αὐτόν· Τι ἔκαμες;
Ιωβ. 11,11	αὐτός γὰρ οἶδεν ἔργα ἀνόμων, ἰδὼν δὲ ἄτοπα οὐ παρόψεται.
Ιωβ. 11,11	Διότι αὐτὸς γνωρίζει πολὺ καλὰ τα ἔργα τῶν παρανόμων. Βλέπει τα ἄτοπα· δεν θα τα αντιπαρέλθῃ, οὔτε θα τα ἀφήσῃ ατιμώρητα.
Ιωβ. 11,12	ἄνθρωπος δὲ ἄλλως νήχεται λόγοις, βροτὸς δὲ γεννητὸς γυναικὸς ἴσα ὄνῳ ἐρημίτῃ.
Ιωβ. 11,12	Καθε ἄνθρωπος κολυμβᾷ εἰς τα μάταια λόγια τοῦ. Καθε θνητός, ποῦ γεννᾶται ἀπὸ γυναῖκα, ὁμοιάζει με ὄνον ἀγριον, ὁ ὁποῖος μένει μόνος εἰς τὴν ἐρημον.
Ιωβ. 11,13	εἰ γὰρ σὺ καθαρὰν ἔθου τὴν καρδίαν σου, ὑπτιάζεις δὲ χεῖρας πρὸς αὐτόν,
Ιωβ. 11,13	Διότι, εἰάν συ θεωρῇς ὅτι ἔχεις καθαρὰν τὴν καρδίαν, ὑψωσε

τας χείρας σου προς τον Θεόν.

Ιωβ. 11,14 εἰ ἄνομόν τί ἐστὶν ἐν χερσὶ σου, πόρρω ποιήσον αὐτὸ ἀπὸ σοῦ, ἀδικία δὲ ἐν διαίτῃ σου μὴ αὐλισθήτω.

Ιωβ. 11,14 Εἰς ὅμως ὑπάρχη κάποιο παράνομον ἔργον εἰς τα χέρια σου, απομάκρυνε το ἀπὸ σέ. Αδικία δε ας μὴ ὑπάρχη και ας μὴ παραμένη εἰς σε και εἰς την κατοικίαν σου.

Ιωβ. 11,15 οὕτως γὰρ ἀναλάμψει σου τὸ πρόσωπον ὥσπερ ὕδωρ καθαρὸν, ἐκδύση δὲ ῥύπον, καὶ οὐ μὴ φοβηθῇς·

Ιωβ. 11,15 Εἴςτι δε το πρόσωπόν σου θα αναλάμψη καθαρὸν, ὡσάν το υλοκάθαρον ὕδωρ· θα αποβάλῃς δε κάθε ῥύπον ἀπὸ την ψυχὴν σου και δεν θα ἔχῃς να φοβηθῇς τίποτε.

Ιωβ. 11,16 καὶ τὸν κόπον ἐπιλήσῃ ὥσπερ κύμα παρελθὸν καὶ οὐ πτοηθήσῃ.

Ιωβ. 11,16 Τότε τας ταλαιπωρίας και τας θλίψεις σου θα λησμονήσῃς, ὅπως λησμονεῖται το κύμα που διέρχεται, και δεν θα ἔχῃς να πτοηθῇς ἀπὸ τίποτε.

Ιωβ. 11,17 ἡ δὲ εὐχή σου ὥσπερ ἑωσφόρος, ἐκ δὲ μεσημβρίας ἀνατελεῖ σοι ζωὴ·

Ιωβ. 11,17 Οἱ πόθοι και η ευχή σου θα εἶναι λαμπροὶ ὡσάν το πρωῒνόν αστέρι, τον αυγερινόν. Η ζωη σου θα ανατεῖλῃ και θα λάμψη σαν το φως της μεσημβρίας.

Ιωβ. 11,18 πεποιθώς τε ἔσῃ ὅτι ἔστι σοι ἐλπίς, ἐκ δὲ μερίμνης καὶ φροντίδος ἀναφανεῖταί σοι εἰρήνη.

Ιωβ. 11,18 Θα ζῇς και θα βαδίζῃς με πεποίθησιν εἰς την ασφάλειάν σου, διότι θα ἐλπίζῃς στον Θεόν. Παρ' ὅλας δε τας μερίμνας και φροντίδας της ζωῇς σου, θα λάμπῃ και θα παραμένη εἰς σε η εἰρήνη.

Ιωβ. 11,19 ἡσυχάσεις γάρ, καὶ οὐ ἔσται ὁ πολέμων σε· μεταβαλόμενοι δὲ πολλοὶ σου δεηθήσονται.

Ιωβ. 11,19 Θα απολαμβανῇς ησυχίαν και εἰρήνην, διότι κανεῖς δεν θα υπάρξῃ, που να σε ἐπιβουλεύεται και να σε πολεμῇ. Πολλοὶ δε ἀπὸ αὐτοὺς, οἱ ὑποιοὶ σήμερον σε καταφρονούν, θα

μεταβάλλουν στάσιν απέναντί σου και θα σε παρακαλούν
ζητούντες την βοήθειάν σου.

Ιωβ. 11,20 σωτηρία δὲ αὐτοὺς ἀπολείψει· ἡ γὰρ ἐλπίς αὐτῶν
ἀπώλεια, ὀφθαλμοὶ δὲ ἀσεβῶν τακῆσονται.

Ιωβ. 11,20 Δια τους ασεβεῖς ὁμως δεν θα υπάρχη σωτηρία, διότι η
ελπίς αὐτῶν στηρίζεται εἰς τα μάταια και αμαρτωλά και οχι
στον Θεόν. Τα μάτια των ασεβῶν θα λυώσουν ἀπὸ την
ματαιάν ελπίδα και προσμονήν”.

ΙΩΒ 12

Ιωβ. 12,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·

Ιωβ. 12,1 Απαντῶν δε ο Ἰὼβ στον Σωφάρ και τους δύο ἄλλους εἶπεν·

Ιωβ. 12,2 εἶτα ὑμεῖς ἐστε ἄνθρωποι· ἢ μεθ’ ὑμῶν τελευτήσῃ
σοφία.

Ιωβ. 12,2 “ἐπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτά, σεις λοιπόν, μόνον εἰσθε ἄνθρωποι
σκεπτόμενοι και κανεῖς ἄλλος δεν υπάρχει ἐκτος ἀπὸ σας; Η
ὅταν θα ἀποθάνετε, θα ἀποθάνῃ και θα λείψῃ μαζί σας και
η σοφία;

Ιωβ. 12,3 κάμοι μὲν καρδία καθ’ ὑμᾶς ἐστι·

Ιωβ. 12,3 Και εἰς ἐμέ υπάρχει διάνοια και κρίσις, ὡσάν την ιδικήν
σας.

Ιωβ. 12,4 δίκαιος γὰρ ἀνὴρ καὶ ἄμεμπτος ἐγεννήθη εἰς χλευάσμα·

Ιωβ. 12,4 Ενας δίκαιος και ἄμεμπτος ἄνθρωπος, ὅπως μου μαρτυρεῖ η
συνείδησις ὅτι εἶμαι ἐγώ, ἐγεννήθηκε δια να χλευάζεται και
να ἐμπαίζεται.

Ιωβ. 12,5 εἰς χρόνον γὰρ τακτὸν ἡτοίμαστο πεσεῖν ὑπὸ ἄλλων,
οἴκους τε αὐτοῦ ἐκπορθεῖσθαι ὑπὸ ἀνόμων. οὐ μὴν δὲ
ἀλλὰ μηδεὶς πεποιθétω πονηρὸς ὢν ἀθῶος ἔσεσθαι,

Ιωβ. 12,5 Και ἐπὶ πλέον εἰς ὠρισμένον και συμφωνημένον ἀπὸ ἄλλους
διώκτας του χρόνον, ἔχει ετοιμασθή δια να πέσῃ, να

κυριευθούν δε και ληστευθούν οι οίκοι του και η περιουσία του από τους παρανόμους. Αλλά κανείς, εφ' όσον είναι πονηρός, ας μη τρέφη την πεπλανημένην πεποίθησιν, ότι θα παραμείνη ατιμώρητος, ως εάν ήτο αθώος.

Ιωβ. 12,6 ὅσοι παροργίζουσι τὸν Κύριον, ὡς οὐχὶ καὶ ἔτασις αὐτῶν ἔσται.

Ιωβ. 12,6 Οσοι παροργίζουν μέ τας αμαρτίας των τον Κυριον και πιστεύουν ότι δεν θα γίνη δι' αυτούς ανάκρισις και δεν θα επιβληθῇ τιμωρία, πλανώνται.

Ιωβ. 12,7 ἀλλὰ δὴ ἐρώτησον τετράποδα ἐάν σοι εἴπωσι, πετεινὰ δὲ οὐρανοῦ ἐάν σοι ἀπαγγείλωσιν·

Ιωβ. 12,7 Σχετικῶς ὁμως με την πανσοφίαν και παντοδυναμίαν του Θεού, ἐρώτησε λοιπόν, ω Σωφάρ, τα τετράποδα και ασφαλῶς θα σου εἶπουν. Ερώτησε τα πτηνά του ουρανού και εκείνα θα σου ἀπαντήσουν.

Ιωβ. 12,8 ἐκδιήγησαι γῇ, ἐάν σοι φράση, καὶ ἐξηγήσονται σοι οἱ ἰχθύες τῆς θαλάσσης.

Ιωβ. 12,8 Ερώτησε και αυτήν την αναίσθητον γην, θα σου ἀπαντήση, ὅπως και οι ιχθύες της θαλάσσης θα σου διηγηθούν τα μεγαλεία του Θεού.

Ιωβ. 12,9 τίς οὖν οὐκ ἔγνω ἐν πᾶσι τούτοις ὅτι χεὶρ Κυρίου ἐποίησε ταῦτα;

Ιωβ. 12,9 Ποιός λοιπόν ἄνθρωπος δεν γνωρίζει περί ὅλων αὐτῶν, ότι η παντοδύναμος δεξιὰ του Κυρίου ἐδημιούργησεν ὅλα αὐτά;

Ιωβ. 12,10 εἰ μὴ ἐν χειρὶ αὐτοῦ ψυχὴ πάντων ζώντων καὶ πνεῦμα παντὸς ἀνθρώπου;

Ιωβ. 12,10 Ερωτήσατε, δια να μάθετε, εάν δεν είναι εις την παντοδύναμον δεξιάν του Θεού η ζωή και η ὑπαρξις ὅλων αὐτῶν και η πνοή του κάθε ἀνθρώπου;

Ιωβ. 12,11 οὓς μὲν γὰρ ῥήματα διακρίνει, λάρυγξ δὲ σῖτα γεύεται.

Ιωβ. 12,11 Το μεν αυτί μόνον ακούει και ξεχωρίζει τους λόγους των ἄλλων, ο λάρυγξ μόνον δοκιμάζει την γεύσιν των φαγητῶν.

Ιωβ. 12,12	έν πολλῷ χρόνῳ σοφία, ἐν δὲ πολλῷ βίῳ ἐπιστήμη.
Ιωβ. 12,12	Η σοφία ὅμως δια μακροῦ χρόνου αποκτάται και η επιστήμη με την πείραν πολλῶν ἐτῶν ζωῆς γίνεται κτήμα.
Ιωβ. 12,13	παρ' αὐτῷ σοφία καὶ δύναμις, αὐτῷ βουλή καὶ σύνεσις.
Ιωβ. 12,13	Εἰς τον Θεόν ὅμως ὑπάρχει η ἀπόλυτος σοφία και δύναμις. Εἰς αὐτόν ὑπάρχει η πλήρης και τελεία σύνεσις.
Ιωβ. 12,14	ἐὰν καταβάλῃ, τίς οἰκοδομήσει; ἐὰν κλείσῃ κατ' ἀνθρώπων, τίς ἀνοίξει;
Ιωβ. 12,14	Εάν ο Κυριος κατακρημνίσῃ εἰς ερείπια, ποίος θα ἠμπορέσῃ ἀνθιστάμενος εἰς την δύναμίν του να ανοικοδομήσῃ; Εάν κλείσῃ την θύραν ἐναντίον των ἀνθρώπων, ποίος θα ἔχῃ την δύναμιν να την ἀνοίξῃ;
Ιωβ. 12,15	ἐὰν κωλύσῃ τὸ ὕδωρ, ξηρανεῖ τὴν γῆν· ἐὰν δὲ ἐπαφῇ, ἀπώλεσεν αὐτὴν καταστρέψας.
Ιωβ. 12,15	Εάν ἐμποδίσῃ το νερό και την βροχὴν να πέσουν ἀπὸ τον ουρανόν, θα ἀποξηράνῃ την γην. Εάν δε ἀφήσῃ ἐλεύθερα και ἀδέσμευτα τα ὕδατα του ουρανοῦ να πέσουν εἰς την γην, θα την καταστρέψῃ και θα την καταποντίσῃ.
Ιωβ. 12,16	παρ' αὐτῷ κράτος καὶ ἰσχύς, αὐτῷ ἐπιστήμη καὶ σύνεσις.
Ιωβ. 12,16	Πλησίον του, ἀχώριστα ἀπὸ αὐτόν και ἰδικά του, εἶναι η ἀπόλυτος ἐξουσία και δύναμις. Εἰς αὐτόν ὑπάρχει η τελεία γνώσις και η πλήρης σύνεσις και σοφία.
Ιωβ. 12,17	διάγων βουλευτὰς αἰχμαλώτους, κριτὰς δὲ γῆς ἐξέστησε.
Ιωβ. 12,17	Αὐτὸς παίρνει ὡς αἰχμαλώτους τους κυβερνήτας και τους συμβούλους των λαῶν και τους ἀπομακρύνει ἐξευτελισμένους. Αὐτὸς τους δικαστὰς και κυβερνήτας της γης συγχύζει και μωραίνει.
Ιωβ. 12,18	καθιζάνων βασιλεῖς ἐπὶ θρόνους καὶ περιέδῃσε ζῶνῃ ὀσφύας αὐτῶν.
Ιωβ. 12,18	Αὐτὸς καθίζει ἐπὶ θρόνου βασιλεῖς και αὐτὸς δένει την

- μέσσην των με δεσμά δουλείας.
- Ιωβ. 12,19 ἐξαποστέλλων ἱερεῖς αἰχμαλώτους, δυνάστας δὲ γῆς κατέστρεψε.
- Ιωβ. 12,19 Αυτός εξαποστέλλει ιερείς αιχμαλώτους, εκμηδενίζει δε και καταστρέφει τους ισχυρούς της γης.
- Ιωβ. 12,20 διαλλάσσω χεῖλη πιστῶν, σύνεσιν δὲ πρεσβυτέρων ἔγνω.
- Ιωβ. 12,20 Αυτός μεταβάλλει προς το καλύτερον τα χεῖλη και την ρητορείαν των ανθρώπων, που πιστεύουν εις την δύναμιν του. Αυτός ἔδωκε σύνεσιν στους πρεσβυτέρους.
- Ιωβ. 12,21 ἐκχέων ἀτιμίαν ἐπ' ἄρχοντας, ταπεινοὺς δὲ ἰάσατο.
- Ιωβ. 12,21 Αυτός χύνει καταισχύνην και εξευτελισμόν εις τας κεφαλὰς των αναξίων ἀρχόντων, τους δε ταπεινοὺς θεραπεύει ἀπὸ τα παθήματά των.
- Ιωβ. 12,22 ἀνακαλύπτων βαθέα ἐκ σκότους, ἐξήγαγε δὲ εἰς φῶς σκιὰν θανάτου.
- Ιωβ. 12,22 Αυτός ἀποκαλύπτει και φέρει στο φως τα κρυμμένα βαθειὰ στο σκοτάδι. Βγάζει δε εις φως και κάνει φανερά αυτά, που σκεπάζονται στο σκότος του θανάτου.
- Ιωβ. 12,23 πλανῶν ἔθνη καὶ ἀπολλύων αὐτά, καταστρωνύων ἔθνη καὶ καθοδηγῶν αὐτά.
- Ιωβ. 12,23 Παραχωρεῖ να πλανῶνται αμαρτωλά ἔθνη και να καταστρέφονται. Καταστρώνει δέ, ἀναδεικνύει και οδηγεί εις ἀκμὴν και δόξαν ἄλλα ἔθνη.
- Ιωβ. 12,24 διαλλάσσω καρδίας ἀρχόντων γῆς, ἐπλάνησε δὲ αὐτοὺς ἐν ὁδῷ, ἧ οὐκ ᾔδεισαν.
- Ιωβ. 12,24 Παραχωρεῖ να μεταβάλλονται αι καρδίαι και αι διάνοιαι των ἀρχόντων της γης, επιτρέπει δε να παραπλανηθοῦν εις δρόμον, τον ὁποῖον δεν ἔχουν γνωρίσει.
- Ιωβ. 12,25 ψηλαφήσαισαν σκότος καὶ μὴ φῶς, πλανηθείησαν δὲ ὥσπερ ὁ μεθύων.
- Ιωβ. 12,25 Θα προχωροῦν ψηλαφητὰ στο σκοτάδι και οχι στο φως. Θα

περιπλανώνται και θα παραπατούν, όπως ο μεθυσμένος.

ΙΩΒ 13

- Ιωβ. 13,1 Ἴδου ταῦτα ἐώρακέ μου ὁ ὀφθαλμός καὶ ἀκήκοέ μου τὸ οὖς·
- Ιωβ. 13,1 Αὐτά, δια τα οποία ἐκ' Ἀματε λόγον τα εἶδαν και τα ιδικά μου μάτια. Τα ἔχουν ἀκούσει και τα ιδικά μου αυτιά.
- Ιωβ. 13,2 καὶ οἶδα ὅσα καὶ ὑμεῖς ἐπίστασθε, καὶ οὐκ ἀσυνετώτερός εἰμι ὑμῶν.
- Ιωβ. 13,2 Γνωρίζω και ἐγὼ ὅσα και σεις γνωρίζετε, και δεν εἶμαι κατώτερος ἀπὸ σας ως προς την σύνεσιν και την γνώσιν.
- Ιωβ. 13,3 οὐ μὴν δὲ ἀλλ' ἐγὼ πρὸς Κύριον λαλήσω, ἐλέγξω δὲ ἐναντίον αὐτοῦ ἐὰν βούληται.
- Ιωβ. 13,3 Εγὼ ὁμως θέλω να ομιλήσω προς τον Κυριον, να εξετάσω και να συζητήσω ἐνώπιον του, ἐὰν θέλη, δι' αὐτά τα οποία εἶπατε.
- Ιωβ. 13,4 ὑμεῖς δὲ ἐστε ἰατροὶ ἄδικοι καὶ ἰαταὶ κακῶν πάντες.
- Ιωβ. 13,4 Σεις εἰσθε ἰατροὶ ἀκατάρτιστοι και ἄδικοι και η προσφερομένη ἀπὸ ὅλους σας θεραπεία των κακῶν εἶναι ματαία και ατυχής.
- Ιωβ. 13,5 εἴη δὲ ὑμῖν κωφεῦσαι, καὶ ἀποβήσεται ὑμῖν εἰς σοφίαν.
- Ιωβ. 13,5 Εἶθε να ἐκρατούσατε τὸ στόμα σας κλειστόν, ὡσάν τον ἄνθρωπον που δεν ἀκούει. Αὐτή η σιωπή σας θα ἀπέβαινε και θα ἐθεωρεῖτο σοφία προς τιμὴν σας.
- Ιωβ. 13,6 ἀκούσατε ἔλεγχον τοῦ στόματός μου, κρίσιν δὲ χειλέων μου προσέχετε.
- Ιωβ. 13,6 Ακούσατε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ στόμα μου ἔλεγχον και ἐπιτίμησιν. Προσέχετε εἰς την κρίσιν, η οποία ἐξέρχεται ἀπὸ τα χεῖλη μου.
- Ιωβ. 13,7 πότερον οὐκ ἔναντι Κυρίου λαλεῖτε, ἔναντι δὲ αὐτοῦ

φθέγγεσθε δόλον;

- Ιωβ. 13,7 Τι λοιπόν; Εμπρός στον Θεόν δεν ομιλείτε; Εμπρός στον Κυριον τολμάτε να εκφράζετε δολιότητας και υποκρισίας;
- Ιωβ. 13,8 ἢ ὑποστελεῖσθε; ὑμεῖς δὲ αὐτοὶ κριταὶ γίνεσθε.
- Ιωβ. 13,8 Αλήθεια, δεν συστέλλεσθε; Δεν φοβείσθε; Τι λέγω; Γινεσθε σεις οι ίδιοι κριταὶ και παραμερίζετε τον Θεόν;
- Ιωβ. 13,9 καλὸν γε, ἐὰν ἐξιχνιάσῃ ὑμᾶς· εἰ γὰρ τὰ πάντα ποιοῦντες προστεθήσεσθε αὐτῷ,
- Ιωβ. 13,9 Καλὸν βέβαια και συμφέρον θα εἶναι δια σας, εἴαν ο Θεός σας εξετάσῃ και εξερευνήσῃ. Και αν ἀκόμη σεις πράττετε τα πάντα, δια να τεθήτε κοντὰ εἰς αὐτόν,
- Ιωβ. 13,10 οὐθὲν ἦπτον ἐλέγξει ὑμᾶς· εἰ δὲ καὶ κρυφῇ πρόσωπα θαυμάσεσθε,
- Ιωβ. 13,10 ουχ ἦπτον ο Θεός θα σας ἐλέγξῃ και θα σας τιμωρήσῃ, εἴαν ἀπὸ ἀπόκρυφα και μυστικά ἐλατήρια προσωποληπτήτε ὑπὲρ προσώπων.
- Ιωβ. 13,11 πότερον οὐχὶ δεινὰ αὐτοῦ στροβήσῃ ὑμᾶς, φόβος δὲ παρ' αὐτοῦ ἐπιπесеῖται ὑμῖν;
- Ιωβ. 13,11 Λοιπόν, αι δίκαιαι τιμωρίαι πάρα του Θεοῦ δεν θα σας περιτυλίξουν και στριφογυρίσουν και ο φόβος και τρόμος ἀπὸ αὐτόν δεν θα ἐπιπέσῃ βαρὺς ἐπάνω σας;
- Ιωβ. 13,12 ἀποβήσεται δὲ ὑμῶν τὸ γαυρίαμα ἴσα σποδῶ, τὸ δὲ σῶμα πῆλινον.
- Ιωβ. 13,12 Η ἀλαζονεία και η δόξα σας θα καταντήσουν ωσάν την στάκτην. Γνωρίζετε δε ὅτι το σῶμα σας εἶναι ἀπὸ πηλόν, ὅπως και του κάθε ἀνθρώπου.
- Ιωβ. 13,13 κωφεύσατε, ἵνα λαλήσω καὶ ἀναπαύσωμαι θυμοῦ
- Ιωβ. 13,13 Τώρα, λοιπόν, σιωπήσατε. Μείνατε ωσάν κωφοί, δια να ομιλήσω ἐγὼ προς σας και να ἀνακουφισθῶ ἀπὸ τον θυμόν, ο οποίας με κατέχει.
- Ιωβ. 13,14 ἀναλαβὼν τὰς σάρκας μου τοῖς ὁδοῦσι, ψυχὴν δὲ μου θήσω ἐν χειρί.

- Ιωβ. 13,14 Θα σφίξω με τα δόντια μου το σώμα μου, την δε ζώήν μου θα την θέσω και θα την κρατήσω στο χέρι μου.
- Ιωβ. 13,15 εάν με χειρώσηται ὁ δυνάστης, ἐπεὶ καὶ ἤρκται, ἢ μὴν λαλήσω καὶ ἐλέγξω ἐναντίον αὐτοῦ·
- Ιωβ. 13,15 Εάν πρόκειται να με συλλάβη και να με θανατώση ο παντοδύναμος Κυριος, διότι ἡδη ἔχει αρχίσει να με ταλαιπωρή με τας θλίψεις, σας βεβαιῶ ὅτι ἐγὼ θα ὁμιλήσω. Θα υπερασπισῶ την αθωότητά μου ἐνώπιον αὐτοῦ.
- Ιωβ. 13,16 καὶ τοῦτο μοι ἀποβήσεται εἰς σωτηρίαν, οὐ γὰρ ἐναντίον αὐτοῦ δόλος εἰσελεύσεται.
- Ιωβ. 13,16 Η παρρησία μου αὐτή θα αποβή εἰς ωφέλειαν και σωτηρίαν μου, διότι ἐνώπιον του Κυρίου δεν ἡμπορεῖ να εἰσχωρήση και να σταθῇ ἡ δολιότης.
- Ιωβ. 13,17 ἀκούσατε ἀκούσατε τὰ ῥήματά μου, ἀναγγελῶ γὰρ ὑμῶν ἀκουόντων.
- Ιωβ. 13,17 Ακούσατε, ἀκούσατε τα λόγια μου, διότι θα ὁμιλήσω και θα τα ἀναγγεῖλω πρὸς σας, ἐφ' ὅσον φυσικὰ σεις θα θελήσετε να με ἀκούσετε.
- Ιωβ. 13,18 ἰδοὺ ἐγὼ ἐγγὺς εἰμι τοῦ κρίματός μου, οἶδα ἐγὼ ὅτι δίκαιος ἀναφανοῦμαι·
- Ιωβ. 13,18 Ἰδοὺ ἐγὼ εὐρίσκομαι πλησίον της δικαίας κρίσεως και ἀποφάσεως, που θα ἐκδοθῇ δι' ἐμέ. Γνωρίζω δε καλὰ και ἔχω την πεποίθησιν, ὅτι θα φανῶ και θα ἀποδειχθῶ δίκαιος.
- Ιωβ. 13,19 τίς γὰρ ἐστὶν ὁ κριθησόμενός μοι, ὅτι νῦν κωφεύσω καὶ ἐκλείψω;
- Ιωβ. 13,19 Διότι ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος, ο ὁποῖος θα με κρίνη και θα με κατακρίνη; Εάν παρουσιάσῃ βασίμους κατηγορίας, ἐγὼ θα μείνω ὡσάν κωφός και θα δεχθῶ ὡς τιμωρίαν τον ἐξαφανισμόν.
- Ιωβ. 13,20 δυοῖν δέ μοι χρήσῃ· τότε ἀπὸ τοῦ προσώπου σου οὐ κρυβήσομαι.
- Ιωβ. 13,20 Δυο ὁμως πράγματα παρακαλῶ να μου παραχωρήσης,

	Κυριε, και τότε εγώ δεν θα αποκρυβώ από το πρόσωπόν σου, αλλά θα ομιλήσω άφοβα.
Ιωβ. 13,21	τὴν χεῖρα ἀπ' ἐμοῦ ἀπέχου, καὶ ὁ φόβος σου μὴ με καταπλησσέτω.
Ιωβ. 13,21	Απομάκρυνε από εμέ την τιμωρόν χεῖρα σου και ας μη με κατατρομάζη ο φόβος, τον οποίον εμπνέει η παρουσία σου.
Ιωβ. 13,22	εἴτα καλέσεις, ἐγὼ δέ σοι ὑπακούσομαι· ἢ λαλήσεις, ἐγὼ δέ σοι δώσω ἀνταπόκρισιν.
Ιωβ. 13,22	Επειτα θα με καλέσης, εγώ δε θα σε ακούσω με ευλάβειαν, η θα μου ομιλήσης, εγώ δε θα σου δώσω απάντησιν εις ο,τι θα με ερωτήσης.
Ιωβ. 13,23	πόσαι εἰσὶν αἱ ἁμαρτίαι μου καὶ ἀνομίαι μου; δίδαξόν με τίνες εἰσὶ.
Ιωβ. 13,23	Και πρώτα από όλα ερωτώ, Κυριε· πόσαι και ποῖαι εἶναι αι αμαρτίαι μου και αι παραβάσσου νόμου σου, εις τας οποίας έχω υποπέσει; Διδαξέ με ποιές εἶναι αυτές.
Ιωβ. 13,24	διὰ τί ἀπ' ἐμοῦ κρύπτη, ἤγησαι δέ με ὑπεναντίον σοι;
Ιωβ. 13,24	Διατί, Κυριε, κρύβεσαι από εμέ; Μηπως νομίζεις ὅτι εἶμαι εχθρός σου;
Ιωβ. 13,25	ἢ ὥς φύλλον κινούμενον ὑπὸ ἀνέμου εὐλαβηθήσῃ ἢ ὥς χόρτῳ φερομένῳ ὑπὸ πνεύματος ἀντίκεισαί μοι;
Ιωβ. 13,25	Η δεν θα θελήσης να προφύλαξης εμέ, που ομοιάζω προς φύλλον, το οποίον κινείται εδώ και εκεί από τον άνεμον; Η εἶσαι δυσμενώς διατεθειμένος ἀπέναντι ἐμοῦ, ο οποίος ομοιάζω με ξηρό χορτάρι, που το σηκώνει και το παρασύρει ο άνεμος;
Ιωβ. 13,26	ὅτι κατέγραψας κατ' ἐμοῦ κακά, περιέθηκας δέ μοι νεότητος ἁμαρτίας,
Ιωβ. 13,26	Εγραψες και εξέδωσες εναντίον μου βαρείας και οδυνηράς δι' ἐμέ αποφάσεις. Διότι μου κατελόγισες αμαρτίας νεότητός μου.
Ιωβ. 13,27	ἔθου δέ μοι τὸν πόδα ἐν κωλύματι, ἐφύλαξας δέ μοι

πάντα τὰ ἔργα, εἰς δὲ ῥίζας τῶν ποδῶν μου ἀφίκου·
 Εθεσες ἀκίνητα τα πόδια μου εἰς βασανιστικά δεσμά.
 Κατέγραψες δε λεπτομερώς ὅλα μου τὰ ἔργα, δια να μου
 ζητήσης λόγον. Εφθασες ἕως και εἰς αὐτὰ τα πρῶτα βήματα
 τῆς ζωῆς και συμπεριφορᾶς μου.
 ὁ παλαιοῦται ἴσα ἀσκῶ ἢ ὥσπερ ἱμάτιον σητόβρωτον.
 Το σῶμα μου ἔχει στεγνώσει και παληώσει, ὅπως το ασκί.
 Ἐχει καταστραφῇ σαν το ἔνδυμα, που το κατέφαγεν ο
 σκόρος.

ΙΩΒ 14

Ιωβ. 14,1 Βροτὸς γὰρ γεννητὸς γυναικὸς ὀλιγόβιος καὶ πλήρης
 ὀργῆς
 Ιωβ. 14,1 Καθε θνητὸς, που γεννᾶται ἀπὸ γυναῖκα, ζῇ ὀλίγα χρόνια
 γεμάτα ἀπὸ ταραχὴν και βάσανον.
 Ιωβ. 14,2 ἢ ὥσπερ ἄνθος ἀνθῆσαν ἐξέπεσεν, ἀπέδρα δὲ ὥσπερ
 σκιά καὶ οὐ μὴ στῇ.
 Ιωβ. 14,2 Ομοιάζει με φυτὸν, το ὁποῖον ἠνθησε και ἔπεσε κατόπιν
 μαραμμένον. Φεύγει γρήγορα, χωρὶς να το καταλάβῃ, ὡσὰν
 σκία που χάνεται και δεν θα ἠμπορέσῃ να σταθῇ.
 Ιωβ. 14,3 οὐχὶ καὶ τούτου λόγον ἐποιήσω καὶ τοῦτον ἐποίησας
 εἰσελθεῖν ἐν κρίματι ἐνώπιόν σου;
 Ιωβ. 14,3 Και συ, Κυριε, ο ἀπειροτέλειος Θεός, ασχολεῖσαι με το
 μηδαμινόν αὐτό ον, και μάλιστα συγκαταβαίνεις να ἔλθῃ εἰς
 ἀντιδικίαν μαζῇ σου και να δικασθῇ ἐνώπιόν σου;
 Ιωβ. 14,4 τίς γὰρ καθαρὸς ἔσται ἀπὸ ῥύπου; ἄλλ' οὐθεῖς,
 Ιωβ. 14,4 Ἀλλὰ ποῖος εἶναι καθαρὸς ἀπὸ ἠθικοὺς ῥύπους; Κανείς,
 Ιωβ. 14,5 ἐὰν καὶ μία ἡμέρα ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀριθμητοὶ
 δὲ μῆνες αὐτοῦ παρ' αὐτοῦ· εἰς χρόνον ἔθου, καὶ οὐ μὴ
 ὑπερβῇ.

- Ιωβ. 14,5 έστω και αν μία ημέρα είναι η διάρκεια της ζωής του επί της γης. Μετρημένοι είναι οι μήνες της ζωής του πάρα Κυρίου. Τον έθεσες να ζήση ωρισμένον χρόνον και δεν θα ημπορέση να τον υπερβή.
- Ιωβ. 14,6 απόστα άπ' αύτοϋ, ίνα ήσυχάση καί εύδοκήση τόν βιον ὥσπερ ὁ μισθωτός.
- Ιωβ. 14,6 Απομάκρυνε από αυτόν την οργήν σου, Κυριε, δια να ζήση ήσυχος και να απολαύσ την ζωήν το, όπως ο μισθωτός εργάτης, ο οποίος μετά τον κόπον της ημέρας αναπαύεται στο σπίτι του.
- Ιωβ. 14,7 ἔστι γάρ δένδρω έλπίς· εάν γάρ έκκοπή, ἔτι επανθήσει, καί ὁ ράδαμνος αύτοϋ ού μή έκλίπη·
- Ιωβ. 14,7 Εις κάθε δένδρον υπάρχει η ελπίς και η δυνατότης να αναβλαστήση, διότι εάν κοπή δύναται και πάλιν να βλαστήση και ο βλαστός του να μη λείψη εντελώς.
- Ιωβ. 14,8 εάν γάρ γηράση έν γῇ ή ρίζα αύτοϋ, έν δέ πέτρα τελευτήση τὸ στέλεχος αύτοϋ,
- Ιωβ. 14,8 Διότι, εάν γηράση η ρίζα του μέσα εις την γην, και φανή ξηρός ο κορμός του στο βραχώδες έδαφός του,
- Ιωβ. 14,9 από όσμῆς ὕδατος άνθήσει, ποιήσει δέ θερισμόν ὥσπερ νεόφυτον.
- Ιωβ. 14,9 πάλιν στο κάτω μέρος του γηρασμένου στελέχους του ολίγη υγρασία ημπορεί να το κάμη να αναβλαστήση, να ανθίση, να δώση καρπόν προς συγκομιδήν ωσαν νεαρόν φυτόν.
- Ιωβ. 14,10 άνήρ δέ τελευτήσας ὥχετο, πεσών δέ βροτός ούκέτι έστι·
- Ιωβ. 14,10 Ο άνθρωπος όμως, που απέθανεν, έφυγε πλέον οριστικώς και δεν γυρίζει πάλιν. Όταν ο θνητός πέση νεκρός, εκλίνει οριστικώς ανάμεσα από τους ζωντανούς.
- Ιωβ. 14,11 χρόνω γάρ σπανίζεται θάλασσα, ποταμός δέ έρημωθείς έξηράνθη·
- Ιωβ. 14,11 Με την πάροδον του χρόνου ολόκληρος λίμνη εξατμίζεται

και εξαφανίζεται. Και ποταμός, του οποίου εστείρευσαν τα νερά, ξηραίνεται, γίνεται έρημος.

Ιωβ. 14,12 άνθρωπος δέ κοιμηθείς ού μή αναστή, έως αν ο ουρανός ού μή συρράφῃ· καὶ οὐκ ἐξυπνισθήσονται ἐξ ὕπνου αὐτῶν.

Ιωβ. 14,12 Ετσι και ο άνθρωπος, που κοιμάται τον ύπνον του θανάτου, δεν θα εξυπνήση. Εως ότου θα υπάρξη ο ουρανός, δεν θα συναρμολογηθούν και πάλιν τα μέλη του. Δεν θα εξυπνήσουν οι νεκροί από τον ύπνον του θανάτου των.

Ιωβ. 14,13 εἰ γὰρ ὄφελον ἐν ἄδῃ με ἐφύλαξας, ἔκρυψας δέ με ἕως ἂν παύσηταί σου ἡ ὀργή καὶ τάξῃ μοι χρόνον, ἐν ᾧ μνείαν μου ποιήσῃ·

Ιωβ. 14,13 Εἶθε να με εκρατούσες φυλακισμένον στον άδην, να με έκρυπτες εκεί, έως ότου κατευνασθή η οργή σου· και να μου ορίσης χρόνον, κατά τον οποίον θα ευδοκήσης να με ενθυμηθής.

Ιωβ. 14,14 ἐὰν γὰρ ἀποθάνῃ ἄνθρωπος, ζήσεται συντελέσας ἡμέρας τοῦ βίου αὐτοῦ· ὑπομενῶ ἕως ἂν πάλιν γένωμαι.

Ιωβ. 14,14 Διότι, όταν ο άνθρωπος αποθάνη, θα έχει πλέον συμπληρώσει τας ημέρας της ζωής του. Θα περιμένω, λοιπόν, εγώ με υπομονήν να ζήσω και πάλιν, αφού θα έχω αποθάνει.

Ιωβ. 14,15 εἵτα καλέσεις, ἐγὼ δέ σοι ὑπακούσομαι, τὰ δὲ ἔργα τῶν χειρῶν σου μή ἀποποιοῦ.

Ιωβ. 14,15 Εάν συ με καλέσης εις την ζωήν, εγώ μετά χαράς θα σε υπακούσω. Τα έργα των χειρών σου, τα πλάσματά σου μη τα απαρνήσαι, Κυριε.

Ιωβ. 14,16 ἡρίθμησας δέ μου τὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ οὐ μή παρέλθῃ σε οὐδὲν τῶν ἀμαρτιῶν μου·

Ιωβ. 14,16 Ηρίθμησες και ελεπτολόγησες όλα τα έργα της ζωής μου, Κυριε, και κανένα από τα αμαρτήματά μου δεν

παρέβλεψες.

Ιωβ. 14,17 ἐσφράγισας δέ μου τὰς ἀνομίας ἐν βαλλαντίῳ,
ἐπεσημήνω δέ, εἴ τι ἄκρων παρέβην.

Ιωβ. 14,17 Εκλείσες και εσφράγισες τας αμαρτίας μου, ὅπως
ασφαλίζουν τα χρήματά των στο βαλάντιον οι πλούσιοι.
Επεσήμανες ἀκόμη, ὥστε να διακρίνεται καλά, εἴ και κάτι,
χωρίς να το θέλω, ἔχω παραβῆ.

Ιωβ. 14,18 καὶ πλην ὅρος πῖπτον διαπεσεῖται, καὶ πέτρα
παλαιωθήσεται ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς.

Ιωβ. 14,18 Και το ὅρος ἀκόμη κάποτε οπωσδήποτε θα πέση και ο
βράχος θα γηράση και θα παραμερίση ἀπὸ την θέσιν του.

Ιωβ. 14,19 λίθους ἐλέαναν ὕδατα, καὶ κατέκλυσεν ὕδατα ὕπτια τοῦ
χώματος τῆς γῆς· καὶ ὑπομονὴν ἀνθρώπου ἀπώλεσας.

Ιωβ. 14,19 Εκαμαν λείους τους σκληροὺς λίθους τα ὕδατα, τα ὁποῖα
περνοῦν ἐπάνω των. Και τα νερά παρασύρουν τα υψώματα
των χωμάτων καθὼς ἀπλώνονται ἐπάνω και κατακλύζουν
την πεδιάδα. Ἐτσι και συ, ἐν τη παντοδυναμίᾳ σου,
ἐξαντλεῖς και ἀφανίζεις την ὑπομονὴν του ἀνθρώπου.

Ιωβ. 14,20 ὥσας αὐτὸν εἰς τέλος, καὶ ὥχετο· ἐπέστησας αὐτῷ τὸ
πρόσωπον, καὶ ἐξαπέστειλας·

Ιωβ. 14,20 Τον ἐσπρωξες, δια να καταστραφῇ ἐντελῶς. Ἀπέθανε και
ἐφυγε. Ἐστρεψες και ἐστήριξες ἀπειλητικὸν ἐπάνω του το
πρόσωπόν σου και τον ἐστείλες μακρὰν ἀπὸ την παρούσαν
ζωήν.

Ιωβ. 14,21 πολλῶν δὲ γενομένων τῶν υἱῶν αὐτοῦ, οὐκ οἶδεν, ἐὰν
δὲ ὀλίγοι γένωνται, οὐκ ἐπίσταται·

Ιωβ. 14,21 Εἴαν οι ἀπόγονοί του πληθυνθούν, δεν το μανθάνει· και εἴαν
πάλιν μείνουν ὀλίγοι, δεν το γνωρίζει, ἀφοῦ θα ἔχη
ἀποθάνει.

Ιωβ. 14,22 ἀλλ' ἢ αἱ σάρκες αὐτοῦ ἤλγησαν, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ
ἐπένθησεν.

Ιωβ. 14,22 Το μόνον, που αισθάνεται και γνωρίζει, εἶναι ὅτι αἱ σάρκες

του πονούν κατά τας τελευταίας εκείνας ώρας. Η δε ψυχή του πλημμυρίζει από πένθος.

ΙΩΒ 15

- Ιωβ. 15,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιφάζ ὁ Θαιμανίτης λέγει·
Ιωβ. 15,1 Ἐλαβε τον λόγον ο Ελιφάζ ο θαιμανίτης και εἶπε·
Ιωβ. 15,2 πότερον σοφὸς ἀπόκρισιν δώσει συνέσεως πνεῦμα καὶ ἐνέπλησε πόνον γαστρός
Ιωβ. 15,2 “λοιπὸν, και ο σοφὸς ἄνθρωπος θα δώσει κενὴν και αερώδη ἀπάντησιν, διότι ἔχει γεμίσει την καρδίαν του με παράπονα,
Ιωβ. 15,3 ἐλέγχων ἐν ῥήμασιν, οἷς οὐ δεῖ, καὶ ἐν λόγοις, οἷς οὐδὲν ὄφελος;
Ιωβ. 15,3 ὥστε να εκφράζεται με λόγια, τα οποία δεν ἔπρεπε ποτέ να χρησιμοποιηῖ και εις τα οποία καμμία δεν υπάρχει ωφέλεια;
Ιωβ. 15,4 οὐ καὶ σὺ ἀπεποιήσω φόβον, συνετελέσω δὲ ῥήματα τοιαῦτα ἔναντι τοῦ Κυρίου;
Ιωβ. 15,4 Και συ, λοιπὸν, ἀπεμάκρυνες ἀπὸ την καρδίαν σου τον φόβον του Θεοῦ και ἐξεστόμισες αὐτὰ τα λόγια ἐνώπιον του Κυρίου;
Ιωβ. 15,5 ἔνοχος εἶ ῥήμασι στόματός σου, οὐδὲ διέκρινας ῥήματα δυναστῶν.
Ιωβ. 15,5 Εἶσαι ἐνοχος ἐνώπιον του Κυρίου δια τα λόγια, που διέφυγον ἀπὸ το στόμα σου, και δεν κατάρθωσες να διακρίνης, ὅτι τα λόγια αὐτὰ εἶναι ἀλαζονικῶν και ἐπηρμένων ἀνθρώπων, οι οποίοι οὔτε τον Θεὸν φοβούνται οὔτε τους ἀνθρώπους ἐντρέπονται.
Ιωβ. 15,6 ἐλέγξαι σε τὸ σὸν στόμα καὶ μὴ ἐγώ, τὰ δὲ χεῖλη σου καταμαρτυρήσουσί σου·
Ιωβ. 15,6 Τα ἰδιά σου τα λόγια θα σε καταδικάσουν και ὄχι ἐγώ. Τα χεῖλη σου εἶναι μάρτυρες κατηγορίας ἐναντίον σου.

- Ιωβ. 15,7 τί γάρ; μὴ πρῶτος ἀνθρώπων ἐγεννήθης; ἢ πρὸ θινῶν ἐπάγης;
- Ιωβ. 15,7 Τι λοιπόν; Μήπως συ ἐγεννήθης πρῶτος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ τα γνωρίζεις ὅλα; Ἡ μήπως, τυχόν, καὶ ἔχεις δημιουργηθῇ, πρὶν ἀκόμη γίνουν τα ὄρη καὶ οἱ λόφοι ἐπὶ τῆς γῆς, ἀρχαιότερος καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Ἀδὰμ;
- Ιωβ. 15,8 ἢ σύνταγμα Κυρίου ἀκήκοας, ἢ συμβούλω σοι ἐχρήσατο ὁ Θεός, εἰς δὲ σὲ ἀφίκετο σοφία;
- Ιωβ. 15,8 Ἡ μήπως ἔχης ἀκούσει τὸ ἄρρητον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ συντεταγμένον σχέδιον; Μήπως σε μετεχειρίσθη ὁ Θεός ὡς σύμδουλόν του; Εἰς σε δε ἐπήλθε καὶ ἐπλημύρισεν ἡ σοφία, ὥστε νὰ θεωρῇς τὸν εαυτὸν σου σοφώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους;
- Ιωβ. 15,9 τί γάρ οἶδας, ὃ οὐκ οἶδαμεν; ἢ τί συνίεις σύ, ὃ οὐ καὶ ἡμεῖς;
- Ιωβ. 15,9 Οχι βέβαια. Διότι τι περισσότερον γνωρίζεις συ, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς δεν γνωρίζομεν; Ἡ τι καταλαβαίνεις συ, τὸ ὁποῖον δεν ἠμποροῦμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἐννοήσωμεν;
- Ιωβ. 15,10 καὶ γε πρεσβύτης καὶ γε παλαιὸς ἐν ἡμῖν, βαρύτερος τοῦ πατρὸς σου ἡμέραις.
- Ιωβ. 15,10 Ἀκόμη δε ὑπάρχει μεταξὺ μας γέρων, παλαιὸς εἰς τὰ ἔτη καὶ τὰς ἡμέρας, με βαρύτερον φορτίον ἐτῶν ἐπὶ τῆς ράχεώς του καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν πατέρα σου.
- Ιωβ. 15,11 ὀλίγα ὧν ἡμάρτηκας μεμαστίγῳσαι, μεγάλως ὑπερβαλλόντως λελάληκας.
- Ιωβ. 15,11 Ἐχεις μαστιγωθῇ καὶ τιμωρηθῇ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ὀλιγώτερον, ἀπὸ ὅσον ἔχεις ἀμαρτήσῃ ἐνώπιόν του. Μεγάλα καὶ αὐθάδη λόγια εἶπες καὶ δεν συναισθάνεσαι τὸ πλῆθος τῶν ἀμαρτιῶν σου.
- Ιωβ. 15,12 τί ἐτόλμησεν ἡ καρδιά σου, ἢ τί ὑπήνεγκαν οἱ ὀφθαλμοί σου;
- Ιωβ. 15,12 Τι ἐτόλμησεν ἡ καρδιά σου νὰ ἐκστομίσῃ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ;

- Πως ετόλμησες και ύψωσες εγωιστικούς και αυθάδους οφθαλμούς σου προς τον Θεόν;
- Ιωβ. 15,13 ὅτι θυμὸν ἔρρηξας ἔναντι Κυρίου, ἐξήγαγες δὲ ἐκ στόματος ῥήματα τοιαῦτα.
- Ιωβ. 15,13 Διατί εξερράγης εἰς θυμὸν ἐνώπιον του Κυρίου, ἐβγάλες δε ἀπὸ το στόμα σου λόγους τέτοιους ἀπρεπείς κατὰ της δικαιοσύνης και ἀγαθότητος του Θεοῦ;
- Ιωβ. 15,14 τίς γὰρ ὢν βροτός, ὅτι ἔσται ἄμεμπτος, ἢ ὡς ἐσόμενος δίκαιος γεννητὸς γυναικός;
- Ιωβ. 15,14 Ημάρτησες βαρέως ἐνώπιον του Θεοῦ, διότι ποιὸς ἄνθρωπος, ἐνὼ εἶναι θνητός, ἡμπορεῖ να καυχηθῇ ὅτι θα εἶναι ἄμεμπτος και καθαρὸς; Ποιὸς που ἐγεννήθη ἀπὸ γυναῖκα, ἡμπορεῖ να ἰσχυρισθῇ ὅτι εἶναι δίκαιος;
- Ιωβ. 15,15 εἰ κατὰ ἀγίων οὐ πιστεύει, οὐρανὸς δὲ οὐ καθαρὸς ἐναντίον αὐτοῦ;
- Ιωβ. 15,15 Εἰάν ο Θεὸς δεν μένει ἀπόλυτα ικανοποιημένος ἀπὸ την ἀρετὴν ἀγίων ἀγγέλων και δεν τους ἐμπιστεύεται πλήρως, εἰάν ο ουρανὸς, ὅπου κατοικοῦν οἱ ἀγγελοι, δεν εἶναι πλήρως καθαρὸς ἐν συγκρίσει πρὸς την ἀπειρον ἀγιότητα του Θεοῦ,
- Ιωβ. 15,16 ἔα δὲ ἐβδελυγμένος καὶ ἀκάθαρτος ἀνὴρ, πίνων ἀδικίας ἴσα ποτῶ·
- Ιωβ. 15,16 πόσω μάλλον σιχαμερὸς και ἀκάθαρτος εἶναι ο ἄνθρωπος, ο ὁποῖος ρουφᾷ καθημερινῶς την ἀμαρτίαν σαν το νερό;
- Ιωβ. 15,17 ἀναγγελῶ δέ σοι, ἄκουέ μου· ἃ δὴ ἐώρακα, ἀναγγελῶ σοι,
- Ιωβ. 15,17 Θα σου διηγηθῶ κάτι και ἀκουσέ με. Θα σου διηγηθῶ ἐκεῖνα, τα ὁποῖα ἤκουσα και εἶδα·
- Ιωβ. 15,18 ἃ σοφοὶ ἐροῦσι καὶ οὐκ ἔκρυψαν πατέρες αὐτῶν·
- Ιωβ. 15,18 αὐτὰ, τα ὁποῖα εἶπαν ἄνδρες σοφοὶ και τα ὁποῖα οἱ πατέρες των δεν τα ἀπέκρυψαν ἀπὸ αὐτοῦς, ἀλλὰ τους τα μετέδωσαν.

- Ιωβ. 15,19 αὐτοῖς μόνοις ἐδόθη ἡ γῆ, καὶ οὐκ ἐπῆλθεν ἀλλογενὴς ἐπ' αὐτούς.
- Ιωβ. 15,19 Εἶναι καθαροὶ καὶ ἀμιγεῖς ἀπὸ ξένας ἐπιδράσεις, διότι εἰς τὴν χώραν, πού ἐδόθη εἰς αὐτοὺς πρὸς κατοικίαν τῶν, δὲν ἐγκατεστάθη κανένας ξένος μεταξύ τῶν.
- Ιωβ. 15,20 πᾶς ὁ βίος ἀσεβοῦς ἐν φροντίδι, ἔτη δὲ ἀριθμητὰ δεδομένα δυνάστη,
- Ιωβ. 15,20 Ολόκληρος ἡ ζωὴ τοῦ ἀσεβοῦς ἐκδαπανάται καὶ εὐρίσκεται συνεχῶς ὑπὸ τὸ κράτος τῆς αγωνίας καὶ τῆς φροντίδος. Καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ ἰσχυροῦ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν θέσιν ἀριθμημένα εἶναι τὰ ἔτη.
- Ιωβ. 15,21 ὁ δὲ φόβος αὐτοῦ ἐν ὧσιν αὐτοῦ· ὅταν δοκῇ ἤδη εἰρηνεύειν, ἥξει αὐτοῦ ἡ καταστροφή.
- Ιωβ. 15,21 Ὁ φόβος, πού τον συνέχει καὶ τον κάμνει νὰ αγωνιά, εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τὰ αὐτιά του. Καὶ ὅταν φαίνεται ὅτι ἔχει πλέον εἰρηνεύσει καὶ ἀσφαλισθῇ, αἰφνιδία θὰ ἐκσπάσῃ ἐναντίον του ἡ καταστροφή.
- Ιωβ. 15,22 μὴ πιστευέτω ἀποστραφῆναι ἀπὸ σκοτόους· ἐντέταλται γὰρ ἤδη εἰς χεῖρας σιδήρου,
- Ιωβ. 15,22 Ἀς μὴ ἀπατά τὸν εαυτὸν τοῦ πιστεύων ὅτι θὰ γυρίσῃ κάποτε πίσω καὶ θὰ ἀποφύγῃ τὸ σκοτάδι τῆς συμφορᾶς καὶ οδύνης. Ἐχει ἐκδοθῇ ἐντολὴ καὶ διαταγὴ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ περιπέσῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν σιδηρᾶς μαχαίρας.
- Ιωβ. 15,23 κατατέτακται δὲ εἰς σῖτα γυψίν· οἶδε δὲ ἐν ἑαυτῷ ὅτι μένει εἰς πτῶμα. ἡμέρα δὲ σκοτεινὴ αὐτὸν στροβήσῃ,
- Ιωβ. 15,23 Ἐχει πλέον καταταχθῇ μεταξύ ἐκείνων, πού ἔχουν ὀρισθῇ ὡς τροφή στοὺς γύπας. Καὶ ὁ ἴδιος τὸ γνωρίζει πλέον καλὰ καὶ τὸ φρονεῖ, ὅτι ἡ κατάληξις του θὰ εἶναι νὰ γίνῃ πτῶμα. Ἡμέρα μαύρη καὶ σκοτεινὴ θὰ τον συνταράξῃ καὶ θὰ τον στροβιλίσῃ.
- Ιωβ. 15,24 ἀνάγκη δὲ καὶ θλίψις αὐτὸν καθέξει ὥσπερ στρατηγὸς πρωτοστάτης πίπτων.

- Ιωβ. 15,24 Ανάγκη και θλίψις θα τον κυριεύση και θα πέση ἔξαφνα, ὥπως πίπτει ἓνας στρατηγός που πρωτοστατεῖ εἰς τὴν μάχην καὶ δεν εὐρίσκει τρύπον διαφυγῆς.
- Ιωβ. 15,25 ὅτι ἦρκε χεῖρας ἐναντίον τοῦ Κυρίου, ἔναντι δὲ Κυρίου παντοκράτορος ἐτραχηλίασεν,
- Ιωβ. 15,25 Τοῦτο δέ, διότι ἐσήκωσε τὰ χέρια του ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ὑψωσε αὐθάδη καὶ ἀλαζονικὸν τὸν τράχηλόν του ἐναντίον Κυρίου τοῦ παντοκράτορας.
- Ιωβ. 15,26 ἔδραμε δὲ ἐναντίον αὐτοῦ ὕβρει ἐν πάχει νώτου ἀσπίδος αὐτοῦ,
- Ιωβ. 15,26 Ἐτρεξεν ὀρμητικῶς ἐναντίον του με υπερηφάνειαν καὶ ἀλαζονείαν πιστεύων, ὅτι προφυλάσσεται καὶ σκεπάζεται κάτω ἀπὸ τὴν παχείαν καὶ ἀδιαπέραστον ράχιν τῆς ἀσπίδος του.
- Ιωβ. 15,27 ὅτι ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν στέατι αὐτοῦ καὶ ἐποίησε περιστόμιον ἐπὶ τῶν μηρίων.
- Ιωβ. 15,27 Διότι ἤλειψε καὶ ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ λίπος καὶ ἔκαμε ασφαλιστικούς περιδέσμους γύρω ἀπὸ τοὺς παχυνθέντας μηρούς του.
- Ιωβ. 15,28 αὐλισθεὶν δὲ πόλεις ἐρήμους, εἰσέλθοι δὲ εἰς οἴκους ἀοικήτους· ἃ δὲ ἐκεῖνοι ἠτοίμασαν, ἄλλοι ἀποίσονται.
- Ιωβ. 15,28 Θα καταντήσῃ νὰ ἔχῃ ὡς κατοικίαν του πόλεις ἐρειπωμένους καὶ ἐρημωμένους. Θα εἰσελθῇ εἰς ἀκατοίκητα σπίτια. Ὅσα ἐκεῖνοι οἱ ἀσεβεῖς ἠτοίμασαν, ἄλλοι θα τα λεηλατήσουν καὶ θα τα μετακομίσουν.
- Ιωβ. 15,29 οὔτε μὴ πλουτισθῇ, οὔτε μὴ μείνῃ αὐτοῦ τὰ ὑπάρχοντα, οὐ μὴ βάλῃ ἐπὶ τὴν γῆν σκιὰν
- Ιωβ. 15,29 Οὔτε καὶ θα ἀποκτήσῃ πλοῦτη ὁ ἀσεβής. Ἐάν δε καὶ ἀποκτήσῃ πολλὰ ἀγαθὰ, δεν θα μείνουν μόνιμον κτῆμα του, ἀλλὰ θα διασκορπισθοῦν. Θα εἶναι ὅμοιος με δένδρον, τὸ ὁποῖον πρὶν προλάβῃ νὰ μεγαλώσῃ καὶ ρίψῃ σκιὰν εἰς τὴν γῆν, ξηραίνεται.

Ιωβ. 15,30	οὐδὲ μὴ ἐκφύγη τὸ σκότος. τὸν βλαστὸν αὐτοῦ μαράναι ἄνεμος, ἐκπέσοι δὲ αὐτοῦ τὸ ἄνθος.
Ιωβ. 15,30	Δεν θα διαφύγη τα σκοτάδια της δυστυχίας του· τον βλαστὸν του θα τον μαράνη ο καυστικός άνεμος. Θα πέση το ἄνθος και δεν θα προφθάση να δέση εις καρπὸν.
Ιωβ. 15,31	μὴ πιστευέτω ὅτι ὑπομενεῖ, κενὰ γὰρ ἀποβήσεται αὐτῷ·
Ιωβ. 15,31	Ας μη ἔχη πεποίθησιν ο ασεβής ὅτι θα παραμείνη και θα υπερνικήση την δυστυχίαν. Διότι κάθε προσπάθειά του θα αποβή ματαία.
Ιωβ. 15,32	ἡ τομὴ αὐτοῦ πρὸ ὥρας φθαρήσεται, καὶ ὁ ῥάδαμνος αὐτοῦ οὐ μὴ πυκάσῃ·
Ιωβ. 15,32	Θα τον κόψη και θα τον αρπάση προ της ὥρας ο θάνατος, θα καταστροφὴ και δεν θα επιζήση. Ο βλαστὸς του δεν θα προλάβη να κάμη πυκνά φύλλα και διακλαδώσεις.
Ιωβ. 15,33	τρυγηθεῖ δὲ ὡς ὄμφαξ πρὸ ὥρας, ἐκπέσοι δὲ ὡς ἄνθος ἐλαίας.
Ιωβ. 15,33	Σαν το ἄγουρο σταφύλι θα τρυγηθῇ προ της ὥρας του. Θα πέση, ὅπως πίπτει το ἄνθος της εληάς.
Ιωβ. 15,34	μαρτύριον γὰρ ἀσεβοῦς θάνατος, πῦρ δὲ καύσει οἴκους δωροδεκτῶν.
Ιωβ. 15,34	Ενας τέτοιος δε πρόωρος και οδυνηρὸς θάνατος θα εἶναι τρανὴ μαρτυρία, ὅτι αὐτὸς υπήρξεν ασεβής. Φωτιά θα κάψη τα σπίτια εκείνων, που δέχονται δῶρα, δια να αθωώσουν τον ἔνοχον και δικάσουν τον αθῶον.
Ιωβ. 15,35	έν γαστρὶ δὲ λήψεται ὀδύνας, ἀποβήσεται δὲ ἑαυτῷ κενὰ, ἢ δὲ κοιλία αὐτοῦ ὑποίσει δόλον.
Ιωβ. 15,35	Ενας τέτοιος ασεβής συλλαμβάνει εις την καρδίαν του οδυνηρά σχέδια εις βάρος των ἄλλων. Ολα ὁμως αὐτά θα αποδειχθούν ανωφελὴ και μάταια δια τον εαυτὸν του, η δε καρδία του θα βαστάζη δολιότητα και ἀπάτας.

ΙΩΒ 16

- Ιωβ. 16,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·
Ιωβ. 16,1 Ελαβε τον λόγον ο Ιωβ και εἶπε·
Ιωβ. 16,2 ἀκήκοα τοιαῦτα πολλὰ, παρακλήτορες κακῶν πάντες.
Ιωβ. 16,2 “πολλὰ σαν αὐτὰ, που λέτε, ἔχω ἀκούσει ἕως τώρα. Ολοι
σας εἰσθε κακοὶ παρηγορηταί.
Ιωβ. 16,3 τί γάρ; μὴ τάξις ἐστὶ ῥήμασι πνεύματος; ἢ τί
παρενοχλήσει σοι, ὅτι ἀποκρίνη;
Ιωβ. 16,3 Σας ερωτῶ, μήπως ὑπάρχει καμμία τάξις ἢ κανένας
συνειρμός εἰς τα λόγια του αἱρός; Ἡ τι θα σε στενοχωρήσῃ
να ἀποκρίνεσαι ἔτσι, ὅπως τώρα ομιλεῖς;
Ιωβ. 16,4 κἀγὼ καθ’ ὑμᾶς λαλήσω, εἰ ὑπέκειτό γε ἡ ψυχὴ ὑμῶν
ἀντὶ τῆς ἐμῆς· εἴτ’ ἐναλοῦμαι ὑμῖν ῥήμασι, κινήσω δὲ
καθ’ ὑμῶν κεφαλὴν·
Ιωβ. 16,4 Καὶ ἐγὼ θὰ ἠμποροῦσα νὰ ομιλῶ πρὸς σας, εἴαν σεῖς
εὐρίσκεσθε εἰς τὴν θέσιν μου καὶ ἐγὼ εὐρισκόμεν εἰς τὴν
θέσιν σας. Ἐπειτα θὰ ἐφορμοῦσα ἐναντίον σας με τὰ λόγια
καὶ θὰ ἐκινούσα ἐμπαικτικῶς τὴν κεφαλὴν μου ἐναντίον
σας.
Ιωβ. 16,5 εἴη δὲ ἰσχύς ἐν τῷ στόματί μου, κίνησιν δὲ χειλέων οὐ
φείσομαι.
Ιωβ. 16,5 Τότε θὰ εἶχα μεγάλην δύναμιν στὸ στόμα μου, δὲν θὰ
ἐλυπόμουνα δε οὔτε καὶ θὰ περιώριζα τὰ λόγια τῶν χειλέων
μου.
Ιωβ. 16,6 ἐὰν γὰρ λαλήσω, οὐκ ἀλγήσω τὸ τραῦμα· ἐὰν δὲ καὶ
σιωπήσω, τί ἔλαττον τρωθήσομαι;
Ιωβ. 16,6 Διότι ὅταν ὠμιλοῦσα, δὲν θὰ ἐπονόουσιν αἱ πληγαὶ μου, τὰς
οποίας δὲν θὰ εἶχα. Εἴαν δε ἐσιωποῦσα, ἀπὸ τι εἶχα νὰ
πληγωθῶ καὶ βλαβῶ;
Ιωβ. 16,7 νῦν δὲ κατάκοπόν με πεποίηκε, μωρόν, σεσηπότα,
Ιωβ. 16,7 Τώρα ὁμως ὁ Θεὸς με τὰς θλίψεις καὶ τὰς δοκιμασίας του

αυτάς με έχει κάμει καταβεβλημένον και αποκαρδιωμένον·
μωρόν και με εξησθημένας τας διανοητικάς μου δυνάμεις,
άρρωστον και σάπιον.

Ιωβ. 16,8 καὶ ἐπελάβου μου, εἰς μαρτύριον ἐγενήθη· καὶ ἀνέστη
ἐν ἐμοὶ τὸ ψεῦδος μου, κατὰ πρόσωπόν μου
ἀνταπεκρίθη.

Ιωβ. 16,8 Με επιασε εις τα χέρια του ο Θεός και τα παθήματά μου
ἐγιναν καταδικαστική μαρτυρία εις βάρος μου. Εσηκώθη
εναντίον μου με ψευδολογίας ο φίλος μου, με κατηγορήσε
κατὰ πρόσωπον εντόνως.

Ιωβ. 16,9 ὀργῇ χρησάμενος κατέβαλέ με, ἔβρυξεν ἐπ' ἐμέ τοὺς
ὀδόντας, βέλη πειρατῶν αὐτοῦ ἐπ' ἐμοὶ ἔπεσεν.

Ιωβ. 16,9 Οργήν εχρησιμοποίησεν εναντίον μου ο Κυριος. Με ἔρριξε
κάτω, ἔτριξε τα δόντια του εναντίον μου. Τα λόγια του σαν
βέλη πειρατῶν ἔπεσαν εναντίον μου και με κατετρύπησαν.

Ιωβ. 16,10 ἀκίσιν ὀφθαλμῶν ἐνήλατο, ὀξεῖ ἔπαισέ με εἰς τὰ
γόνατα, ὁμοθυμαδὸν δὲ κατέδραμον ἐπ' ἐμοί·

Ιωβ. 16,10 Επήδησεν ορμητικός εναντίον μου ενώ τα μάτια του, σαν να
εξηκόντιζαν καρφιά εναντίον μου. Με οξεῖς και δριμεῖς
πόνους εκτύπησε τα γόνατά μου. Ολοι οι εχθροί μου από
κοινού και εκ συμφώνου επέπεσαν εναντίον μου.

Ιωβ. 16,11 παρέδωκε γάρ με ὁ Κύριος εἰς χεῖρας ἀδίκων, ἐπὶ δὲ
ἀσεβέσιν ἔρριψέ με.

Ιωβ. 16,11 Διότι ο Κυριος με παρέδωκεν εις τα χέρια των αδίκων. Με
ἔρριψεν ανίκανον και ανυπεράσπιστον εν μέσω ασεβών.

Ιωβ. 16,12 εἰρηγεύοντα διεσκέδασέ με, λαβὼν με τῆς κόμης
διέτιλε, κατέστησέ με ὥσπερ σκοπὸν.

Ιωβ. 16,12 Ενώ εξούσα ειρηνικός και ασφαλής, ο Κυριος με ἄρπαξε από
τα μαλλιά της κεφαλής, με κατεμάδησε, με ἔβαλε στόχον
των κτυπημάτων του.

Ιωβ. 16,13 ἐκύκλωσάν με λόγχαις βάλλοντες εἰς νεφροὺς μου, οὐ
φειδόμενοι ἐξέχεαν εἰς τὴν γῆν τὴν χολὴν μου·

- Ιωβ. 16,13 Οι εχθροί μου με περιεκύκλωσαν, με εκτυπούσαν με τας λόγχας, διετρυπούσαν τους νεφρούς μου, χωρίς να αισθάνονται κανένα οίκτον έχυναν εις την γην την χολήν μου.
- Ιωβ. 16,14 κατέβαλόν με πτώμα ἐπὶ πτώματι, ἔδραμον πρὸς με δυνάμενοι.
- Ιωβ. 16,14 Με κτυπήματα ἐπάνω εις τα κτυπήματα με ἔρριψαν κάτω, ἔτρεξαν ἐναντίον μου οἱ δυνατοὶ καὶ οἱ ἰσχυροὶ, ἐνὼ ἐγὼ ἤμουν αδύνατος.
- Ιωβ. 16,15 σάκκον ἔρραψαν ἐπὶ βύρσης μου, τὸ δὲ σθένος μου ἐν γῇ ἐσβέσθη.
- Ιωβ. 16,15 Μου ἐρραψαν τρίχινον σάκκον, δια να φορέσω στο πληγιασμένο σώμα μου. Ἡ δύναμίς μου ἐσβησε καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς.
- Ιωβ. 16,16 ἡ γαστήρ μου συγκέκαυται ἀπὸ κλαυθοῦ, ἐπὶ δὲ βλεφάροις μου σκιά.
- Ιωβ. 16,16 Ἡ καρδιά μου καὶ τὰ στήθη μου ἐφλογίζοντο ἀπὸ τοὺς κλαυθμούς, εἰς δε τὰ βλέφαρά μου ἔχει πέσει πλέον ἡ σκία τοῦ θανάτου.
- Ιωβ. 16,17 ἄδικον δὲ οὐδὲν ἦν ἐν χερσὶ μου, εὐχή δὲ μου καθαρὰ.
- Ιωβ. 16,17 Καὶ ὁμῶς καμμίαν ἀδικίαν δὲν εἶχαν διαπράξει τὰ χέρια μου. Ἡ δε προσευχή μου ἦτο πολὺ καθαρὰ καὶ ἀδολος.
- Ιωβ. 16,18 γῆ, μὴ ἐπικαλύψῃ ἐφ' αἵματι τῆς σαρκός μου, μηδὲ εἶη τόπος τῇ κραυγῇ μου.
- Ιωβ. 16,18 Ω γῆ, ἀς μὴ σκεπάσῃς με χώματα τὸ αἷμα, που ἐχύθη ἀπὸ το νεκρούμενον σώμα μου! Εἰς κανένα τόπον ἀς μὴ υπάρξῃ σημεῖον να σταματήσῃ ἡ κραυγή μου, ἀλλὰ ἀς ἀντηχῇ πανταχοῦ.
- Ιωβ. 16,19 καὶ νῦν ἰδοὺ ἐν οὐρανοῖς ὁ μάρτυς μου, ὁ δὲ συνίστωρ μου ἐν ὑψίστοις.
- Ιωβ. 16,19 Ἰδοὺ, μάρτυς τῆς ἀθωότητός μου καὶ τῆς ἀδικίας, που ἔχει

γίνει εις βάρος μου, είναι ο Θεός ο κατοικῶν στους ουρανοὺς. Αυτός, που γνωρίζει μαζί με ἐμέ την ζώην και τας πράξεις μου, υπάρχει εν υψίστοις.

Ιωβ. 16,20 ἀφίκοιτό μου ἡ δέησις πρὸς Κύριον, ἔναντι δὲ αὐτοῦ στάζοι μου ὁ ὀφθαλμός.

Ιωβ. 16,20 Εἶθε να φθάσῃ ἡ δέησίς μου στον Κύριον. Εἶθε ενώπιον του και ἐπὶ παρουσίᾳ του να στάζουν τα δάκρυα, που χύνονται ἀπὸ τα μάτια μου.

Ιωβ. 16,21 εἴῃ δὲ ἔλεγχος ἀνδρὶ ἔναντι Κυρίου καὶ υἱῷ ἀνθρώπου τῷ πλησίον αὐτοῦ.

Ιωβ. 16,21 Εἶθε να κριθῇ και δικασθῇ κανεῖς ενώπιον του Κυρίου, ὅπως κρίνεται ενώπιον του ἀνθρώπου, που εἶναι κοντὰ του.

Ιωβ. 16,22 ἔτη δὲ ἀριθμητὰ ἤκασιν, ὁδῶ δέ, ἧ οὐκ ἐπαναστραφήσομαι, πορεύσομαι.

Ιωβ. 16,22 Τα καθωρισμένα ἀπὸ τον Θεόν ἔτη της ζωῆς μου συνεπληρώθησαν. Θα βαδίσω λοιπὸν την οδόν, ἀπὸ την ὁποίαν και δεν θα ἐπιστρέψω πλέον εις την γην.

ΙΩΒ 17

Ιωβ. 17,1 Ὀλέκομαι πνεύματι φερόμενος, δέομαι δὲ ταφῆς καὶ οὐ τυγχάνω.

Ιωβ. 17,1 Χανομαι σ' Ἄν το ελαφρόν αντικείμενον, που φέρεται ἀπὸ τον ἄνεμον. Θέλω να ἀποθάνω και να κατεβῶ στον τάφον, ἀλλὰ δεν το ἐπιτυγχάνω.

Ιωβ. 17,2 λίσσομαι κάμνων, καὶ τί ποιήσας;

Ιωβ. 17,2 Βασανιζόμενος και ταλαιπωρούμενος θερμῶς παρακαλῶ να ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τα δεινὰ μου. Τὶ κακὸν ἔχω πράξει, ὥστε να βασανίζωμαι, δεν γνωρίζω.

Ιωβ. 17,3 ἔκλεψαν δὲ μου τὰ ὑπάρχοντα ἄλλότριοι. τίς ἐστὶν οὗτος; τῇ χειρὶ μου συνδεθήτω.

- Ιωβ. 17,3 Με ελήστευσαν και έκλεψαν ξένοι τα υπάρχοντά μου. Ποιός είναι εκείνος, που θα με προστατευση; Ας απλώση λοιπόν χείρα βοηθείας εις εμέ, ας κρατήσει εμέ τον εξησθενημένον και ταλαίπωρον.
- Ιωβ. 17,4 ὅτι καρδίαν αὐτῶν ἔκρυψας ἀπὸ φρονήσεως, διὰ τοῦτο οὐ μὴ ὑψώσης αὐτοῦς.
- Ιωβ. 17,4 Κυριε, ἀπὸ την καρδίαν των ασεβῶν ἀνθρώπων, που πολεμοῦν, ἀπέκρυψες σύνεσιν και σοφίαν. Διὰ τοῦτο δε δεν θα τους υψώσης, ἀλλὰ θα τους καταισχύνης.
- Ιωβ. 17,5 τῇ μερίδι ἀναγγελεῖ κακίας, ὀφθαλμοὶ δὲ ἐφ' υἱοῖς ἐτάκησαν.
- Ιωβ. 17,5 Ομοιοζουν προς εκείνον, ο οποίος καλεῖ ἄλλους εις διανομήν των κακῶν λαφύρων του, ἐνῶ τα μάτια των παιδιῶν του ἔχουν λυώσει ἀπὸ την πείναν και την στέρησιν.
- Ιωβ. 17,6 ἔθου δὲ με θρύλημα ἐν ἔθνεσι, γέλως δὲ αὐτοῖς ἀπέβην·
- Ιωβ. 17,6 Μολόγησαν διὰ τας συμφοράς μου με κατέστησε μεταξύ των ἐθνῶν ὁ Θεός. Ἐγίνα περίγελως και ἐμπαιγμός εις αὐτά.
- Ιωβ. 17,7 πεπώρωνται γὰρ ἀπὸ ὀργῆς οἱ ὀφθαλμοί μου, πεπολιόρκημαι μεγάλως ὑπὸ πάντων.
- Ιωβ. 17,7 Ἐσκληρύνθησαν και ἐπετρώθησαν ἀπὸ την ἀγανάκτησιν τα μάτια μου ἐξ αἰτίας των ἀδίκων ἐμπαιγμῶν. Ἐχω στενῶς και ἀγρίως πολιορκηθῇ και πολεμηθῇ ἀπὸ ὅλους.
- Ιωβ. 17,8 θαῦμα ἔσχεν ἀληθινοὺς ἐπὶ τούτῳ, δίκαιος δὲ ἐπὶ παρανόμῳ ἐπανασταίη·
- Ιωβ. 17,8 Ἡπόρησαν και κατεπλάγησαν οἱ ἐνάρετοι ἄνθρωποι βλέποντες το κατάντημά μου. Οἱ δε δίκαιοι δυσφοροῦν και ἐξεγείρονται, ὅταν βλέπουν τον παράνομον να ευημερῇ.
- Ιωβ. 17,9 σχοίη δὲ πιστὸς τὴν ἑαυτοῦ ὁδόν, καθαρὸς δὲ χεῖρας ἀναλάβοι θάρσος.
- Ιωβ. 17,9 Ὁ πιστὸς ὁμως ἀσκάνδαλιστος θα βαδίζει, ἡρεμος τον δρόμον του. Ὁ δε καθαρὸς εις τα ἔργα των χειρῶν του, και

- από αυτές ακόμη τας περιπετείας θα λαμβάνη θάρρος.
- Ιωβ. 17,10 οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ πάντες ἐρείδετε, καὶ δεῦτε δὴ, οὐ γὰρ εὐρίσκω ἐν ὑμῖν ἀληθές.
- Ιωβ. 17,10 Οχι μόνον αυτοί, ἀλλὰ και σεις επιμένετε εις τας ιδέας σας. Εμπρός, λοιπόν, εγώ δεν ευρίσκω αληθινὰς τας σκέψεις σας.
- Ιωβ. 17,11 αἱ ἡμέραι μου παρῆλθον ἐν βρόμῳ, ἐράγη δὲ τὰ ἄρθρα τῆς καρδίας μου.
- Ιωβ. 17,11 Αι ἡμέραι μου ἔχουν περάσει με μεγάλην ταραχήν και θλίψιν. Εσπασαν αι αρθρώσεις της καρδίας μου, του σώματός μου.
- Ιωβ. 17,12 νύκτα εἰς ἡμέραν ἔθηκα, φῶς ἐγγὺς ἀπὸ προσώπου σκότους·
- Ιωβ. 17,12 Ἀπὸ τους πόνους δεν ἡμπορῶ να κοιμηθῶ και μετέβαλα την νύκτα εις ἡμέραν οδύνης. Και το φως της ἡμέρας μου φαίνεται, ὅτι ολίγον διαρκεί ἕως την αρχὴν του σκότους.
- Ιωβ. 17,13 ἐὰν γὰρ ὑπομείνω, ἄδης μου ὁ οἶκος, ἐν δὲ γνώφῳ ἔστρωταί μου ἡ στρωμνή.
- Ιωβ. 17,13 Οσην υπομονήν και αν δείξω εις την ζωὴν μου, ο ἄδης θα εἶναι κατοικία μου. Εις το σκοτάδι δε του ἄδου ἔχει στρωθῇ το στρώμα μου, δια να αναπαυθῶ.
- Ιωβ. 17,14 θάνατον ἐπεκαλεσάμην πατέρα μου εἶναι, μητέρα δὲ μου καὶ ἀδελφὴν σαπρίαν.
- Ιωβ. 17,14 Τον θάνατον ἔχω επικαλεσθῇ ως πατέρα μου. Την αποσύνθεσιν δε και την σαπίαν του τάφου επεκαλέσθην ως μητέρα μου και ἀδελφὴν μου.
- Ιωβ. 17,15 ποῦ οὖν μου ἔτι ἐστὶν ἡ ἐλπίς; ἢ τὰ ἀγαθὰ μου ὄψομαι;
- Ιωβ. 17,15 Που λοιπόν υπάρχει ἀκόμη η ἐλπίς της σωτηρίας μου, και που ἡμπορῶ να την στηρίξω; Μηπως πρόκειται, τάχα, να ζήσω, δια να ἶδω και πάλιν τα ἀγαθὰ μου;
- Ιωβ. 17,16 ἢ μετ' ἐμοῦ εἰς ἄδην καταβήσομαι, ἢ ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ χώματος καταβησόμεθα;

Ιωβ. 17,16

Μηπως αυτά θα κατεβούν μαζί μου στον άδην η θα κατεβούμε μαζί στον τάφον εντός του χώματος; Μονος μου προχωρώ προς τον τάφον και τον άδην.

ΙΩΒ 18

Ιωβ. 18,1

Ἵπολαβὼν δὲ Βαλδὰδ ὁ Σαυχίτης λέγει·

Ιωβ. 18,1

Ελαβε τον λόγον ο Βαλδάδ ο Σαυχίτης και είπεν·

Ιωβ. 18,2

μέχρι τίνος οὐ παύση; ἐπίσχες, ἵνα καὶ αὐτοὶ
λαλήσωμεν.

Ιωβ. 18,2

“ἕως πότε συ θα ομιλῆς και δεν θα σταματήσης; Παύσε
επιτέλους, δια να ομιλήσωμεν και ημεῖς.

Ιωβ. 18,3

διατί δὲ ὥσπερ τετράποδα σεσιωπήκαμεν ἐναντίον σου;

Ιωβ. 18,3

Διατί ὡσάν να εἴμεθα ανόητα και άφωνα τετράποδα
εκκρατήσαμεν σιωπὴν απέναντί σου;

Ιωβ. 18,4

κέχρηταί σοι ὀργή· τί γάρ; ἐάν σὺ ἀποθάνης, ἀοίκητος
ἢ ὑπ’ οὐρανόν; ἢ καταστραφήσεται ὄρη ἐκ θεμελίων;

Ιωβ. 18,4

Ευρίσκεσαι υπό το κράτος μεγάλης ταραχῆς, παραφέρεσαι.
Τι λοιπόν; Εάν συ αποθάνης, θα μείνη η οικουμένη
ακατοίκητος; Θα καταστραφούν τα ὄρη εκ θεμελίων;

Ιωβ. 18,5

καὶ φῶς ἀσεβῶν σβεσθήσεται, καὶ οὐκ ἀποβήσεται
αὐτῶν ἡ φλόξ·

Ιωβ. 18,5

Το φως της ευτυχίας των ασεβῶν τελικῶς θα σβήση και
αυτή η φλόγα της ευημερίας των δεν πρόκειται να
διατηρηθῇ ἐπὶ πολὺ.

Ιωβ. 18,6

τὸ φῶς αὐτοῦ σκότος ἐν διαίτη, ὃ δὲ λύχνος ἐπ’ αὐτῷ
σβεσθήσεται.

Ιωβ. 18,6

Το φως της ευημερίας και ευτυχίας του ασεβούς θα
μεταβληθῇ εις σκοτάδι δυστυχίας μέσα στο σπίτι του, και ο
λύχνος της ζωῆς του θα σβεσθῇ και δεν θα τον φωτίζει
πλέον.

- Ιωβ. 18,7 θηρεύσαισαν ἐλάχιστοι τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, σφάλαι δὲ αὐτοῦ ἡ βουλή.
- Ιωβ. 18,7 Ολίγοι ἀσήμαντοι καὶ εὐτελεῖς θα ληστεύσουν καὶ θα ἀρπάξουν τὴν περιουσίαν του. Θα ναυαγήσουν δε καὶ θα ἀποδειχθοῦν ἐσφαλμένα τὰ πονηρὰ τοῦ σχέδια.
- Ιωβ. 18,8 ἐμβέβληται δὲ ὁ πούς αὐτοῦ ἐν παγίδι, ἐν δικτύῳ ἐλιχθείη.
- Ιωβ. 18,8 Θα πέσουν εἰς παγίδα τὰ πόδια του, θα περιτυλιχθοῦν εἰς δίκτυα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δεν θα ἠμπορέσῃ νὰ ἐλευθερωθῇ.
- Ιωβ. 18,9 ἔλθοισαν δὲ ἐπ' αὐτὸν παγίδες, κατισχύσει ἐπ' αὐτὸν διψῶντας.
- Ιωβ. 18,9 Θα στηθοῦν καὶ θα πέσουν ἐπάνω τοῦ παγίδες· καὶ ἄνθρωποι διψῶντες τὴν καταστροφὴν τοῦ θα υπερσχύσουν ἐναντίον του.
- Ιωβ. 18,10 κέκρυπται ἐν τῇ γῇ σχοινίον αὐτοῦ καὶ ἡ σύλληψις αὐτοῦ ἐπὶ τρίβων.
- Ιωβ. 18,10 Ἐχει κρυφθῇ εἰς τὴν γῆν τὸ σχοινὶ τῆς παγίδος, ποῦ ἔστηθη δι' αὐτόν. Θα συλληφθῇ, καθ' ὃν χρόνον ἀμέριμνος καὶ ἀνύποπτος βαδίζει στὸν δρόμον.
- Ιωβ. 18,11 κύκλῳ ὀλέσαισαν αὐτὸν ὀδύνη, πολλοὶ δὲ περὶ πόδα αὐτοῦ ἔλθοισαν
- Ιωβ. 18,11 Καταστρεπτικαὶ καὶ θανάσιμοι ὀδύνη θα τον περικυκλώσουν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα. Επὶ βουλοὶ θα ἔλθουν καὶ θα μπλεχθοῦν στὰ πόδια του καὶ θα τον ρίψουν κάτω.
- Ιωβ. 18,12 ἐν λιμῷ στενωῷ. πτώμα δὲ αὐτῷ ἡτοιμάσται ἐξαίσιον.
- Ιωβ. 18,12 Θα περιέλθῃ εἰς μεγάλην πείναν. Ἐχει ετοιμασθῇ δι' αὐτόν ἀπαισία καὶ τρομερὰ πτώσις καὶ καταστροφή.
- Ιωβ. 18,13 βρωθείησαν αὐτοῦ κλῶνες ποδῶν, κατέδεται δὲ αὐτοῦ τὰ ὥραϊα θάνατος.
- Ιωβ. 18,13 Θα καταφαγωθοῦν τὰ καλάμια τῶν ποδιῶν του ἀπὸ φθοροποιὸν νόσον. Ὁ θάνατος θα καταφάγῃ τὴν ὡραιότητα του.

- Ιωβ. 18,14 ἐκραγείη δὲ ἐκ διαίτης αὐτοῦ ἴασις, σχοίη δὲ αὐτὸν ἀνάγκη αἰτία βασιλικῇ.
- Ιωβ. 18,14 Θα αποσπασθῇ και θα εκτιναχθῇ μακρὰν ἀπὸ το σπίτι του κάθε θεραπεία και ἀνεσις που εἶχε. Θα περιπέση δε εἰς ἀναπόφευκτον ἀθλιότητα κατόπιν κάποιας βασιλικῆς διαταγῆς.
- Ιωβ. 18,15 κατασκηνώσει ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ ἐν νυκτὶ αὐτοῦ, κατασπαρήσονται τὰ εὐπρεπῇ αὐτοῦ θείῳ.
- Ιωβ. 18,15 Θα κατοικήσῃ ο ασεβὴς στο σπίτι του μέσα στο σκοτάδι της δυστυχίας και της ἀθλιότητος. Και ὅσα ωραία και ἐλκυστικά ἔχει, θα σκεπασθοῦν με θειάφι, δια να κατακαοῦν και ἀφανισθοῦν ἐξ ὁλοκλήρου.
- Ιωβ. 18,16 ὑποκάτωθεν αἱ ρίζαι αὐτοῦ ξηρανθήσονται, καὶ ἐπάνωθεν ἐπιπεσεῖται θερισμὸς αὐτοῦ.
- Ιωβ. 18,16 Δεν θα ἀφήσῃ ἀπογόνους, διότι το δένδρον της ζωῆς του θα ἔχῃ καταστραφῇ ἕως εἰς τας ρίζας, ἀφού πρῶτον πέσῃ ἐπάνω του ἡ ὁλοκληρωτικὴ κοπὴ των κλάδων του.
- Ιωβ. 18,17 τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ ἀπόλοιτο ἐκ γῆς, καὶ ὑπάρξει ὄνομα αὐτῷ ἐπὶ πρόσωπον ἐξωτέρῳ.
- Ιωβ. 18,17 Ἡ ἀνάμνησίς του θα χαθῇ ἀπὸ το πρόσωπον της γῆς, και το ὄνομα του δεν θα ἀκούεται οὔτε ὀλίγον ἔξω ἀπὸ το σπίτι του.
- Ιωβ. 18,18 ἀπώσειεν αὐτὸν ἐκ φωτὸς εἰς σκότος.
- Ιωβ. 18,18 Θα τον εκδιώξουν και πετάξουν ἔξω ἀπὸ τὸ φῶς της ευτυχίας στο σκοτάδι του πόνου και της θλίψεως.
- Ιωβ. 18,19 οὐκ ἔσται ἐπίγνωστος ἐν λαῷ αὐτοῦ, οὐδὲ σεσωσμένος ἐν τῇ ὑπ' οὐρανὸν ὁ οἶκος αὐτοῦ,
- Ιωβ. 18,19 Ἀγνωστος θα παραμείνῃ ἀνάμεσα και εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τους συμπολίτας και ὁμοεθνεῖς του. Ο δε οἶκος του δεν θα διατηρηθῇ πουθενά κάτω ἀπὸ τὴν ὑπ' οὐρανόν.
- Ιωβ. 18,20 ἀλλ' ἐν τοῖς αὐτοῦ ζήσονται ἕτεροι. ἐπ' αὐτῷ ἐστέναξαν ἔσχατοι, πρῶτους δὲ ἔσχε θαῦμα.

Ιωβ. 18,20 Ούτε αυτός ούτε και οι απόγονοι του θα ζήσουν εις τα αγαθά, που αυτός απέκτησε, αλλά οι άλλοι. Εστέναξαν από φρίκην οι νεώτεροί του δια το οικτρὸν κατάντημά του, οι δε μεγαλύτεροι και σύγχρονοί του ἔμειναν κατάπληκτοι.

Ιωβ. 18,21 οὗτοί εἰσιν οἱ οἴκοι ἀδίκων, οὗτος δὲ ὁ τόπος τῶν μὴ εἰδόντων τὸν Κύριον.

Ιωβ. 18,21 Αυτὰ εἶναι τα σπίτια των ασεβῶν και το κατάντημά των. Αυτός εἶναι ο τόπος των ανθρώπων, που δεν ηθέλησαν να γνωρίσουν τον Κυριον και να συμμορφωθουν με το θέλημά του.

ΙΩΒ 19

Ιωβ. 19,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·

Ιωβ. 19,1 Ελαβε τον λόγον ο Ἰὼβ και εἶπεν·

Ιωβ. 19,2 ἕως τίνος ἔγκοπον ποιήσετε ψυχὴν μου καὶ καθαιρεῖτέ με λόγοις; γνῶτε μόνον ὅτι ὁ Κύριος ἐποίησέ με οὕτως·

Ιωβ. 19,2 “ἕως πότε θα καταπονήτε την καρδίαν μου και θα με συντρίβετε με τα σκληρά σας λόγια; Μαθετε μόνον ὅτι ο Κυριος, και οχι αι πολλαί αμαρτίαι, με ἔφεραν εις αυτήν την κατάστασιν.

Ιωβ. 19,3 καταλαλεῖτέ μου, οὐκ αἰσχυνόμενοί με ἐπὶ κεισθέ μοι.

Ιωβ. 19,3 Σεις με κατηγορεῖτε και καταφέρεσθε εναντίον μου, και χωρίς να εντρέπεσθε και να λυπήσθε δια την κατάστασίν μου, μου επιτίθεσθε.

Ιωβ. 19,4 ναὶ δὴ ἐπ’ ἀληθείας ἐγὼ ἐπλανήθην, παρ’ ἐμοὶ δὲ αὐλίζεται πλάνος λαλῆσαι ῥήματα, ἃ οὐκ ἔδει, τὰ δὲ ῥήματά μου πλανᾶται καὶ οὐκ ἐπὶ καιροῦ.

Ιωβ. 19,4 Παραδέχομαι, ἔστω, και ομολογῶ ὅτι ἐγὼ ἐπλανήθην. Κοντά μου μένει και συγκατοικεῖ αυτός, που με πλανᾷ. Αυτός που με παρασύρει να λέγω λόγια, τα οποία δεν

- έπρεπε. Πλανημένα είναι τα λόγια μου, άκαιρα και απρεπή.
- Ιωβ. 19,5 ἔα δὲ ὅτι ἐπ' ἐμοὶ μεγαλύνεσθε, ἐνάλλεσθε δὲ μοι ὀνειδίει.
- Ιωβ. 19,5 Ἀλλὰ ἐδῶ εἶναι καὶ τὸ ἰδικόν σας σφάλμα. Διότι σεις υψώνεσθε καὶ μεγαλύνετε τὸν εαυτὸν σας ἐναντίον μου. Εφορμάτε κατ' ἐμοῦ με τοὺς ονειδισμοὺς σας.
- Ιωβ. 19,6 γινῶτε οὖν ὅτι Κύριός ἐστιν ὁ ταραξας, ὁχύρωμα δὲ αὐτοῦ ἐπ' ἐμέ ὕψωσεν.
- Ιωβ. 19,6 Μαθετε, λοιπόν, ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος με συνετάραξε με αὐτὰς τὰς θλίψεις. Ὑψωσε ὁλόγουρά μου ὁχυρωματικὸν ἔργον, ὥστε νὰ μὴ μπορῶ νὰ ἐξέλθω ἀπὸ αὐτό.
- Ιωβ. 19,7 ἰδοὺ γελῶ ὀνειδίει καὶ οὐ λαλήσω· κεκράξομαι, καὶ οὐδαμοῦ κρίμα.
- Ιωβ. 19,7 Ἰδοὺ, λοιπόν, ὅτι καὶ ἐγὼ τῶρα γελῶ με τοὺς ονειδισμοὺς σας καὶ θὰ σιωπήσω. Δεν θὰ ομιλήσω. Ἀλλὰ καὶ ἀν φωνάξω με ὅλην μου τὴν δύναμιν, πουθενά δεν θὰ εὕρω τὴν δικαίωσίν μου.
- Ιωβ. 19,8 κύκλῳ περιωκοδόμημαι, καὶ οὐ μὴ διαβῶ, ἐπὶ πρόσωπόν μου σκότος ἔθετο.
- Ιωβ. 19,8 Ὁλόγουρά μου ἔχει υψωθῆ τείχος, τὸ ὁποῖον δεν ἠμπορῶ νὰ υπερβῶ. Ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου ἐβάλεν ὁ Κύριος τὸ σκοτάδι τῆς δυστυχίας.
- Ιωβ. 19,9 τὴν δὲ δόξαν ἀπ' ἐμοῦ ἐξέδυσεν, ἀφεΐλε δὲ στέφανον ἀπὸ κεφαλῆς μου.
- Ιωβ. 19,9 Με ἀπεγύμνωσεν ἀπὸ τὴν δόξαν καὶ τὸ κύρος μου. Ἀφήρесе ἀπὸ τὸ κεφάλι μου τὸν στέφανον τῆς υπολήψεώς μου.
- Ιωβ. 19,10 διέσπασέ με κύκλῳ καὶ ὥχόμην· ἐξέκοψε δὲ ὥσπερ δένδρον τὴν ἐλπίδα μου.
- Ιωβ. 19,10 Ἐκοψεν ὁλόγουρά μου ἀπὸ ὅλας τὰς πλευράς κάθε σύνδεσμόν μου με τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ ἠναγκάσθην νὰ φύγω, ἀπὸ ἐκεῖ που ἐμένα. Ἐκοψε δὲ καὶ ἐρριξε κάτω

- ωσάν δένδρον την ελπίδα μου, δηλαδή τα παιδιά μου.
- Ιωβ. 19,11 δεινῶς δέ μοι ὀργῇ ἐχρήσατο, ἡγήσατο δέ με ὥσπερ ἐχθρόν.
- Ιωβ. 19,11 Επάνω εις την οργήν και τον θυμόν του με μετεχειρίσθη σκληρά. Με εθεώρησεν ως εχθρόν του.
- Ιωβ. 19,12 ὁμοθυμαδὸν δὲ ἦλθον τὰ πειρατήρια αὐτοῦ ἐπ' ἐμοί, ταῖς ὁδοῖς μου ἐκύκλωσαν ἐγκάθετοι.
- Ιωβ. 19,12 Ολαι μαζί αι δοκιμασίαι του ἔπесαν ἐπάνω μου. Οι ἐπίβουλοι και οι εχθροί μου ευρήκαν ευκαιρίαν και περιεκύκλωσαν τους δρόμους της ζωῆς μου.
- Ιωβ. 19,13 ἀπ' ἐμοῦ ἀδελφοί μου ἀπέστησαν, ἔγνωσαν ἀλλοτρίους ἢ ἐμέ· φίλοι δέ μου ἀνελεήμονες γεγόνασιν.
- Ιωβ. 19,13 Οι ἀδελφοί μου και οι συγγενεῖς μου ἐφυγαν μακράν ἀπὸ ἐμέ. Εγνώρισαν και συνήψαν σχέσεις με ξένους και ὄχι με ἐμέ. Οι δε φίλοι μου ἐγιναν ἀσπλαγχνοι ἀπέναντί μου.
- Ιωβ. 19,14 οὐ προσεποιήσαντό με οἱ ἐγγύτατοί μου, καὶ οἱ εἰδότες μου τὸ ὄνομα ἐπελάθοντό μου.
- Ιωβ. 19,14 Ἀνθρωποι που ἦσαν πολὺ κοντὰ μου και με θεωροῦσαν ἰδικόν των, δεν με προσοικειώθησαν πλέον και δεν με ἐπλησίασαν. Και ἐκεῖνοι, οἱ ποῖοι ἐγνώριζαν πολὺ καλὰ το ὄνομά μου, με ἐλησμόνησαν.
- Ιωβ. 19,15 γείτονες οἰκίας θεράπαιναί τέ μου, ἀλλογενῆς ἤμην ἐναντίον αὐτῶν.
- Ιωβ. 19,15 Ξένος, ἀλλοεθνῆς ἐγίνα στους γείτονάς μου και εις αὐτάς ἀκόμη τας υπηρετρίας, που ειργάζοντο μέσα στο σπίτι μου.
- Ιωβ. 19,16 θεράποντά μου ἐκάλεσα, καὶ οὐχ ὑπήκουσε· στόμα δέ μου ἐδέετο.
- Ιωβ. 19,16 Προσεκάλεσα τον ἄλλοτε υπηρέτην μου και δεν ἔδωσε σημασίαν εις την πρόσκλησίν μου. Δεν υπήκουσε. Ματαίως το στόμα μου τον παρακαλοῦσε προς κάποιαν βοήθειαν.
- Ιωβ. 19,17 καὶ ἰκέτευον τὴν γυναῖκά μου, προσεκαλούμην δὲ κολακεύων υἱοὺς παλλακίδων μου·

- Ιωβ. 19,17 Ματαίως παρακαλούσα θερμώς τη γυναίκα μου.
Προσκαλούσα με κολακευτικούς λόγους τα παιδιά των
παλλακίδων μου και δεν μου έδιναν σημασίαν.
- Ιωβ. 19,18 οἱ δὲ εἰς τὸν αἰῶνά με ἀπεποιήσαντο· ὅταν ἀναστῶ,
κατ' ἑμοῦ λαλοῦσιν.
- Ιωβ. 19,18 Ολοι αυτοί με απηρνήθησαν παντοτεινά. Όταν σηκωθῶ δια
να ζητήσω κάτι, η δια να τους ομιλήσω απλώς, αυτοί
καταφέρονται εναντίον μου.
- Ιωβ. 19,19 ἐβδελύξαντό με οἱ ἰδόντες με· οὐς δὴ ἠγαπήκειν,
ἐπανέστησάν μοι.
- Ιωβ. 19,19 Με εσχάθηκαν εξ αιτίας των δοκιμασιών μου και μάλιστα
αυτῆς της ασθενείας μου, ὅλοι ὅσοι με εἶδαν. Εκείνοι δέ,
τους οποίους εἶχα αγαπήσει, εξηγέρθησαν και εστράφησαν
εναντίον μου.
- Ιωβ. 19,20 ἐν δέρματί μου ἐσάπησαν αἱ σάρκες μου, τὰ δὲ ὀστέα
μου ἐν ὁδοῦσιν ἔχεται.
- Ιωβ. 19,20 Αι σάρκες μου στο δέρμα και κάτω από το δέρμα ἐσάπησαν.
Τα ούλα μου διεβρώθησαν και τα δόντια μου συνδέονται
ἀμέσως με τα κόκκαλά μου.
- Ιωβ. 19,21 ἐλεήσατέ με, ἐλεήσατέ με, ὦ φίλοι, χεὶρ γὰρ Κυρίου ἡ
ἀψαμένη μου ἐστι.
- Ιωβ. 19,21 Λυπηθήτε με, λυπηθήτε με και σπλαγχνισθήτε με σεις, οι
φίλοι μου. Το χέρι του Κυρίου εἶναι αὐτό, το ὁποῖον ἐπεσε
βαρὺ ἐπάνω μου και με ἐκτύπησε.
- Ιωβ. 19,22 διατί με διώκετε ὥσπερ καὶ ὁ Κύριος; ἀπὸ δὲ σαρκῶν
μου οὐκ ἐμπίπλασθε;
- Ιωβ. 19,22 Διατί και σεις με καταδιώκετε, ὅπως και ο Κυριος; Δεν
χορταίνετε ἀπὸ το θέαμα των σαπισμένων μου σαρκῶν;
- Ιωβ. 19,23 τίς γὰρ ἂν δοίη γραφῆναι τὰ ῥήματά μου, τεθῆναι δὲ
αὐτὰ ἐν βιβλίῳ εἰς τὸν αἰῶνα;
- Ιωβ. 19,23 Ποιός, τάχα, θα ευρεθῇ να γράψη τα λόγια μου αὐτά, να τα
θέσῃ μέσα στο βιβλίον και να διαφυλαχθoύν ἐκεῖ αἰωνίως;

- Ιωβ. 19,24 ἐν γραφείῳ σιδηρῷ καὶ μολίβῳ ἢ ἐν πέτραις
ἐγγλυφῆναι;
- Ιωβ. 19,24 Να γραφούν με σιδερένια η μολύβδινη γραφίδα, να
χαραχθούν επάνω εις τας πέτρας;
- Ιωβ. 19,25 οἶδα γὰρ ὅτι ἀένναός ἐστιν ὁ ἐκλύειν με μέλλων ἐπὶ γῆς,
Ιωβ. 19,25 Θέλω να γραφούν και να μείνουν αυτά, διότι αἰώνιος εἶναι
εκείνος, ο οποίος μέλλει να με ελευθερώση ἀπὸ τα δεινά της
επιγείου μου αὐτῆς ζωῆς.
- Ιωβ. 19,26 ἀναστήσει δὲ τὸ δέρμα μου τὸ ἀναντλοῦν ταῦτα· παρὰ
γὰρ Κυρίου ταῦτά μοι συνετελέσθη,
- Ιωβ. 19,26 Θα ἀναστήσῃ το σῶμα μου, το ὁποῖον γεύεται ἐξαντλητικῶς
ὅλα αὐτά τα δεινά. Διότι ἀπὸ τον Κυριον και παντοδύναμον
Θεόν θα συντελεσθῇ αὐτὴ η ἀνάστασις.
- Ιωβ. 19,27 ἃ ἐγὼ ἐμαυτῷ συνεπίσταμαι, ἃ ὁ ὀφθαλμός μου ἐώρακε
καὶ οὐκ ἄλλος, πάντα δὲ μοι συντετέλεσθαι ἐν κόλπῳ.
- Ιωβ. 19,27 Αὐτά τα ὁποῖα ἐγὼ μέσα μου γνωρίζω πολὺ καλὰ, τα
γνωρίζω με το μάτι της ψυχῆς. Τα βλέπει ο οφθαλμός της
πίστεως και κανεῖς ἄλλος. Ολα δε αὐτά τα θεωρῶ ἤδη
πραγματοποιηθέντα με την ἐλπίδα, που μου δίδει η πίστις
μου, η ὁποῖα ἀναπαύεται εις την καρδίαν μου.
- Ιωβ. 19,28 εἰ δὲ καὶ ἐρεῖτε· τί ἐροῦμεν ἔναντι αὐτοῦ; καὶ ρίζαν
λόγου εὐρήσομεν ἐν αὐτῷ·
- Ιωβ. 19,28 Εἰάν ὁμως και κατόπιν αὐτῶν, που σας ἀπεκάλυψα, μου
πήτε· Τι θα εἰπῶμεν τώρα ἐναντίον του και ποῖαν αἰτίαν
κατηγορίας θα εὐρῶμεν εις αὐτόν;
- Ιωβ. 19,29 εὐλαβήθητε δὴ καὶ ὑμεῖς ἀπὸ ἐπικαλύμματος, θυμὸς
γὰρ ἐπ' ἀνόμους ἐπελεύσεται, καὶ τότε γνώσονται ποῦ
ἐστιν αὐτῶν ἡ ὕλη.

Ιωβ. 20,1	Ἵπολαβὼν δὲ Σωφάρ ὁ Μιναῖος λέγει·
Ιωβ. 20,1	Ελαβε τον λόγον ο Σωφάρ ο Μιναῖος και εἶπε·
Ιωβ. 20,2	οὐχ οὕτως ὑπελάμβανον ἀντερεῖν σε ταῦτα, καὶ οὐχὶ συνίετε μᾶλλον ἢ καὶ ἐγώ.
Ιωβ. 20,2	“δεν ἐπίστευα, ὅτι συ θα ἀντέλεγες ἔτσι και ἀπαντῶν θα ἐλεγες αὐτά τα λόγια. Δεν καταλαβαίνεισ συ καλύτερον, παρ' ὅσον ἐγώ.
Ιωβ. 20,3	παιδείαν ἐντροπῆς μου ἀκούσομαι, καὶ πνεῦμα ἐκ τῆς συνέσεως ἀποκρίνεταιί μοι.
Ιωβ. 20,3	Τας κατηγορίας σου, με τας οποίας ηθέλησες να με κάμης να εντραπώ, τας ἤκουσα. Υπάρχει ὅμως και μέσα εις ἐμέ πνεῦμα συνέσεως, που δίδει ἀποκρίσεις, δια να ἀπαντήσω προς σέ.
Ιωβ. 20,4	μὴ ταῦτα ἔγνωσ ἀπὸ τοῦ ἔτι, ἀφ' οὗ ἐτέθη ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς;
Ιωβ. 20,4	Μηπως αὐτά, που θα πω, τα ἐμάθες συ ἀπὸ τα παλαιότατα χρόνια, ἀπὸ την εποχήν, που ἐπλάσθη και ἐτοποθετήθη ο ἄνθρωπος ἐπάνω εις την γην;
Ιωβ. 20,5	εὐφροσύνη γὰρ ἀσεβῶν πτῶμα ἐξαίσιον, χαρμονὴ δὲ παρανόμων ἀπώλεια,
Ιωβ. 20,5	Οτι δηλαδή η χαρά και η καλοζωΐα των ασεβῶν καταλήγει εις ἀπαισίαν κατὰπτωσιν. Η πολλή δε και θορυβώδης χαρά των παρανόμων θα εἶναι ἀπώλειά των και καταστροφή·
Ιωβ. 20,6	ἐὰν ἀναβῇ εἰς οὐρανὸν αὐτοῦ τὰ δῶρα, ἡ δὲ θυσία αὐτοῦ νεφῶν ἄψηται·
Ιωβ. 20,6	ἐστὼ και αν τα δῶρα των ασεβῶν φθάσουν μέχρι του ουρανοῦ ἐνώπιον του Θεοῦ, ο δε καπνὸς της ανοσίας των εγγίσῃ τα σύννεφα. Η τιμωρία του Θεοῦ θα ἐκσπάσῃ κατὰ του ασεβοῦς.
Ιωβ. 20,7	ὅταν γὰρ δοκῇ ἤδη κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπολεῖται· οἱ δὲ εἰδότες αὐτὸν ἐροῦσι· ποῦ ἐστίν;
Ιωβ. 20,7	Διότι, ὅταν ο ασεβὴς πιστεῦσῃ ὅτι εἶναι καλὰ στερεωμένος

επί της γης, τότε θα εκσπάση εναντίον του η οριστική καταστροφή. Έκείνοι δε οι οποίοι τον ε γνώριζαν, θα πουν· Που είναι τώρα ο ασεβής;

Ιωβ. 20,8 ὥσπερ ἐνύπνιον ἐκπετασθὲν οὐ μὴ εὗρεθῇ, ἔπη δὲ ὥσπερ φᾶσμα νυκτερινόν.

Ιωβ. 20,8 Ὡς ἂν τὸ ὄνειρον, πού ἐλέταξε καὶ διελύθη, ἐτσι καὶ αὐτὸς δὲν θὰ εὗρεθῇ. Εφυγε καὶ διελύθη σαν νυκτερινὸ φάντασμα.

Ιωβ. 20,9 ὀφθαλμὸς παρέβλεψε καὶ οὐ προσθήσει, καὶ οὐκέτι προσνοήσει αὐτὸν ὁ τόπος αὐτοῦ.

Ιωβ. 20,9 Τα μάτια, τα οποία ἔως τώρα, ἴσως καὶ με κάποιον φθόνον, τὸν ἔβλεπαν, δὲν πρόκειται νὰ τὸν ἰδοὺν καὶ πάλιν. Ἡ χώρα, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν υπερήφανος καὶ ευτυχισμένος αὐτὸς ἐζούσε, δὲν θὰ τὸν ξαναἰδῇ πλέον.

Ιωβ. 20,10 τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ὀλέσαισαν ἥττονες, αἱ δὲ χεῖρες αὐτοῦ πυρσεύσαισαν ὀδύνας.

Ιωβ. 20,10 Τα παιδιά του θὰ τὰ ἐξολοθρεύσουν κατώτεροί του καὶ ασθενέστεροί του. Με τὰ ἴδια του τὰ χέρια θὰ ἀνάψη τὴν φωτιά τῶν πόνων καὶ τῶν θλίψεών του.

Ιωβ. 20,11 ὅστ᾽ αὐτοῦ ἐνεπλήσθησαν νεότητος αὐτοῦ, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐπὶ χώματος κοιμηθήσεται.

Ιωβ. 20,11 Τα οστά του διαποτισμένα ἀπὸ ἀσθενείας τῶν ἀσωτιῶν τῆς νεότητός του θὰ ταφoὺν καὶ αὐτὰ μαζὴ του στὸ χῶμα του τάφου.

Ιωβ. 20,12 ἐὰν γλυκανθῇ ἐν στόματι αὐτοῦ κακία, κρύψει αὐτὴν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ·

Ιωβ. 20,12 Ὅταν αἰσθανθῇ τὴν ὑπουλον γλυκύτητα τῆς ἀμαρτίας στὸ στόμα του, θὰ τὴν κρύψει κάτω ἀπὸ τὴν γλῶσσαν του δια νὰ τὴν ἀπολαμβάνη, τάχα, ὅσον τὸ δυνατόν μακρότερον.

Ιωβ. 20,13 οὐ φείσεται αὐτῆς καὶ οὐκ ἐγκαταλείψει αὐτὴν καὶ συνάξει αὐτὴν ἐν μέσῳ τοῦ λάρυγγος αὐτοῦ,

Ιωβ. 20,13 Με ἀπληστίαν θὰ ρουφᾷ τὴν γλυκύτητα τῆς ἀμαρτίας. Δὲν

	θα την εγκαταλείψη. Θα την φέρη επιμελώς μέσα στον λάρυγγά του, δια να την απομυζά συνεχώς.
Ιωβ. 20,14	καὶ οὐ μὴ δυνηθῇ βοηθῆσαι ἑαυτῷ· χολὴ ἀσπίδος ἐν γαστρὶ αὐτοῦ.
Ιωβ. 20,14	Η δολία όμως αυτή γλυκύτης της αμαρτίας δεν θα ημπορέση να τον βοηθήση προς μίαν ευτυχισμένην ζωήν, αλλά θα γίνη μέσα εις την κοιλίαν του δηλητήριο οχιάς.
Ιωβ. 20,15	πλοῦτος ἀδίκως συναγόμενος ἐξεμεθήσεται, ἐξ οἰκίας αὐτοῦ ἐξελκύσει αὐτὸν ἄγγελος,
Ιωβ. 20,15	Πλούτος, ο οποίος συνήχθη και απεθησαυρίσθη με αδικίας, θα γίνη εμετός. Ο τιμωρός άγγελος θα τον σύρη και θα τον πετάξη έξω από το σπίτι του.
Ιωβ. 20,16	θυμὸν δὲ δρακόντων θηλάσειεν, ἀνέλοι δὲ αὐτὸν γλῶσσα ὄφεως.
Ιωβ. 20,16	Θα πῖη το δηλητήριο φοβερών όφεων. Θα δηλητηρίαση και θα νεκρώση αὐτόν γλώσσα φιδιού.
Ιωβ. 20,17	μὴ ἴδοι ἄμελξιν νομάδων, μηδὲ νομὰς μέλιτος καὶ βουτύρου.
Ιωβ. 20,17	Δεν θα ιδῇ το άρμεγμα εις τας αγέλας των ζώων του. Ούτε θα χαρή από την διανομήν μέλιτος και βουτύρου.
Ιωβ. 20,18	εἰς κενὰ καὶ μάταια ἐκοπίασε, πλοῦτον ἐξ οὗ οὐ γεύσεται, ὥσπερ στρίφνος ἀμάσητος, ἀκατάποτος·
Ιωβ. 20,18	Κούφια και μάταια εκοπίασε δι' όλα αυτά. Δεν θα απολαύση τα αδικοσυναγμένα πλούτη του. Τα πλούτη του θα ομοιάζουν σαν το σκληρόν και αμάσητον κρέας, που δεν καταπίνεται.
Ιωβ. 20,19	πολλῶν γὰρ δυνατῶν οἴκους ἔθλασε, δίαιταν δὲ ἥρπασε, καὶ οὐκ ἔστησεν.
Ιωβ. 20,19	Διότι αὐτός πολλών πλουσίων και ισχυρών ανθρώπων έσπασε τα σπίτια. Αγαθά δια τα οποία δεν εκοπίασε, και σπίτι το οποίον ο ίδιος δεν οικοδόμησεν, ήρπασε, σαν να ήσαν ιδικά του.

- Ιωβ. 20,20 οὐκ ἔστιν αὐτοῦ σωτηρία τοῖς ὑπάρχουσιν, ἐν ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ οὐ σωθήσεται.
- Ιωβ. 20,20 Δεν θα υπάρξει δι' αὐτὸν ευτυχία και σωτηρία ἀπὸ τα πολλὰ ὑπάρχοντα του. Δεν θα εὖρη χαρὰν και σωτηρίαν εἰς αὐτά, τα ὁποῖα ἐπεθύμησε και ἀπέκτησε.
- Ιωβ. 20,21 οὐκ ἔστιν ὑπόλειμμα τοῖς βρώμασιν αὐτοῦ, διὰ τοῦτο οὐκ ἀνθήσει αὐτοῦ τὰ ἀγαθὰ.
- Ιωβ. 20,21 Δεν θα υπάρξει κάποιο ὑπόλειμμα ἀπὸ τα τρόφιμα του. Δια τοῦτο δεν θα ἀνθήσουν και δεν θα καρποφορήσουν τα ἀγαθὰ του.
- Ιωβ. 20,22 ὅταν δὲ δοκῇ ἤδη πεπληρῶσθαι, θλιβήσεται, πᾶσα δὲ ἀνάγκη ἐπ' αὐτὸν ἐπελεύσεται.
- Ιωβ. 20,22 Όταν δε πιστεύσῃ ὅτι εἶναι γεμάτος και χορτάτος ἀπὸ τα ἀγαθὰ, τότε θα ἐκσπάσῃ ἐναντὶον του ἡ θλίψις. Καθε στέρησις και ταλαιπωρία θα τον καταλάβῃ.
- Ιωβ. 20,23 εἴ πως πληρῶσαι γαστέρα αὐτοῦ, ἐπαποστεῖλαι ἐπ' αὐτὸν θυμὸν ὀργῆς, νίψαι ἐπ' αὐτὸν ὀδύνας·
- Ιωβ. 20,23 Θα φθάσῃ εἰς τέτοιαν στέρησιν και ἀνάγκην, ὥστε να διερωτάται, πῶς θα μπορέσῃ να γεμίσῃ την ἀδειανὴν κοιλίαν του. Ο Κύριος θα ἐξαποστείλῃ ἐναντὶον του τον θυμὸν της μεγάλης ὀργῆς του, θα τον περιλούσῃ με πόνους και θλίψεις.
- Ιωβ. 20,24 καὶ οὐ μὴ σωθῇ ἐκ χειρὸς σιδήρου, τρώσαι αὐτὸν τόξον χάλκειον·
- Ιωβ. 20,24 Δεν θα ἡμπορέσῃ να διασωθῇ ἀπὸ χέρι, που κρατεῖ σιδηρὰν μάχαιραν. Θα τον τραυματίσῃ και θα τον διαπεράσῃ βέλος, που ρίπτεται ἀπὸ χάλκινον τόξον.
- Ιωβ. 20,25 διεξέλθοι δὲ διὰ σώματος αὐτοῦ βέλος, ἀστραπαὶ δὲ ἐν διαίταις αὐτοῦ· περιπατήσαισαν ἐπ' αὐτῷ φόβοι,
- Ιωβ. 20,25 Το βέλος θα διατρυπήσῃ το σῶμα του ἀπὸ το ἓνα ἄκρον ἕως το ἄλλο. Θα του ἐπιφέρῃ τραῦμα διαμπερές. Ἀστραπαὶ και κεραυνοὶ θα πέσουν εἰς την ἰδιοκτησίαν του. Φόβοι

- αλλεπάλληλοι θα χορεύουν μέσα του και θα τον τυραννούν.
- Ιωβ. 20,26 πᾶν δὲ σκότος αὐτῷ ὑπομείναι· κατέδεται αὐτὸν πῦρ ἄκαυστον, κακῶσαι δὲ αὐτοῦ ἐπήλυτος τὸν οἶκον.
- Ιωβ. 20,26 Ολο το σκοτάδι θα κατοικήση εντός αυτού. Μεγάλη παντοτεινή ἀσβεστη φωτιά θα τον κατακαίη. Θα καταστρέψη το σπίτι του επιδρομεύς, που θα ἔχη ἔλθει αὐτό ξένην περιοχὴν.
- Ιωβ. 20,27 ἀνακαλύψαι δὲ αὐτοῦ ὁ οὐρανὸς τὰς ἀνομίας, γῆ δὲ ἐπανασταίῃ αὐτῷ.
- Ιωβ. 20,27 Θα αποκαλύψη δε και θα κάμη ολοφάνερες ο ουρανὸς τας ἕως τώρα αποκρύφους μεγάλας ἀνομίας του. Η δε γη θα επαναστάτηση εναντίον του εξ αιτίας των ἀνομιών του.
- Ιωβ. 20,28 ἐλκύσαι τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀπώλεια εἰς τέλος, ἡμέρα ὀργῆς ἐπέλθοι αὐτῷ.
- Ιωβ. 20,28 Η ολοκληρωτικὴ καταστροφή, σαν ἄλλος μαγνήτης, θα τραβήξη και θα εξολοθρεύση τον οἶκον του. Θα ἐπέλθῃ εναντίον του η ἡμέρα της ὀργῆς του Κυρίου.
- Ιωβ. 20,29 αὕτη ἡ μερίς ἀνθρώπου ἀσεβοῦς παρὰ Κυρίου, καὶ κτῆμα ὑπαρχόντων αὐτῷ παρὰ τοῦ ἐπισκόπου.
- Ιωβ. 20,29 Αὐτό θα εἶναι το μερίδιον, που θα πάρῃ ο ἀσεβὴς ἀπὸ τον Κυρίον. Αὐτό θα εἶναι το κατάντημα των ὑπαρχόντων του ἀπὸ Εκείνον, ο οποίος ἐπιβλέπει και παρακολουθεῖ τα πάντα, ἀπὸ τον Παντεπόπτην Θεόν.

ΙΩΒ 21

- Ιωβ. 21,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·
- Ιωβ. 21,1 Ἐλαβε τον λόγον ο Ἰὼβ και εἶπεν·
- Ιωβ. 21,2 ἀκούσατε ἀκούσατέ μου τῶν λόγων, ἵνα μὴ ᾗ μοι παρ' ὑμῶν αὕτη ἡ παράκλησις.
- Ιωβ. 21,2 “ἀκούσατε, ἀκούσατε τα λόγια μου με προσοχὴν, δια να μη

είναι τέτοια, τόσον δηλαδή πικρά και καυστική η παρηγορία μου εκ μέρους σας.

Ιωβ. 21,3 ἄρατέ με, ἐγὼ δὲ λαλήσω, εἴτ' οὐ καταγελάσετέ μου.

Ιωβ. 21,3 Βαστάξατέ με, υπομείνατέ με και ἐγὼ θα ομιλήσω. Κατόπιν δε εἶμαι βέβαιος, ὅτι δεν θα με περιγελάσετε πλέον.

Ιωβ. 21,4 τί γάρ; μὴ ἀνθρώπου μου ἢ ἔλεγξις; ἢ διατί οὐ θυμωθήσομαι;

Ιωβ. 21,4 Μηπως, τάχα, ἀπὸ ἀνθρώπον υποφέρω και πρὸς ἀνθρώπον απευθύνω τα παράπονά μου; Ἡ αφοῦ τόσον πολὺ ταλαιπωροῦμαι και πάσχω, διατί δεν θα δυσφορήσω και δεν θα αγανακτήσω;

Ιωβ. 21,5 εἰσβλέψαντες εἰς ἐμὲ θαυμάσετε χεῖρα θέντες ἐπὶ σιαγόνι·

Ιωβ. 21,5 Ἐάν με παρατηρήσετε με προσοχήν και κατανόησιν, θα καταληφθήτε ἀπὸ τρομεράν κατάπληξιν, ἀναυδοι και ἀμίλητοι θα στηρίξετε την σιαγὸνα σας ἐπάνω στο χέρι σας.

Ιωβ. 21,6 ἐάν τε γὰρ μνησθῶ, ἐσπούδακα, ἔχουσι δὲ μου τὰς σάρκας ὀδύναι.

Ιωβ. 21,6 Διότι, ἐάν και ἐγὼ ενθυμηθῶ τι ἤμουνα, και λάβω υπ' ὄψιν μου που κατήντησα, κυριεύομαι ἀπὸ τρόμον. Πονοι δε δυνατοὶ καταλαμβάνουν τας σάρκας μου και συγκλονίζουν το σῶμα μου.

Ιωβ. 21,7 διατί ἀσεβεῖς ζῶσι, πεπαλαίωνται δὲ καὶ ἐν πλούτῳ;

Ιωβ. 21,7 Μου ἐρχονται δε αι σκέψεις· Διατί οι ἀσεβεῖς, ἀντί να τιμωρηθοῦν ἀπὸ τον Θεόν δια τας ἀσεβείας των, τουναντίον ζουν κατὰ κανόνα μακράν ζωήν, φθάνουν εἰς βαθύ γήρας και απολαμβάνουν τα ἀγαθὰ του πλούτου των;

Ιωβ. 21,8 ὁ σπόρος αὐτῶν κατὰ ψυχὴν, τὰ δὲ τέκνα αὐτῶν ἐν ὀφθαλμοῖς.

Ιωβ. 21,8 Οι ἀπόγονοὶ των προοδεύουν ὅπως θέλει η ψυχὴ των, βλέπουν δε τα τέκνα των ολόγυρά των και χαίρονται τα μάτια των.

- Ιωβ. 21,9 οί οἱκοὶ αὐτῶν εὐθηνοῦσι, φόβος δὲ οὐδαμοῦ, μᾶστιξ δὲ παρὰ Κυρίου οὐκ ἔστιν ἐπ' αὐτοῖς.
- Ιωβ. 21,9 Τα σπίτια τῶν εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἀγαθὰ. Δεν ὑπάρχει κανένας φόβος πουθενά δι' αὐτοὺς. Οὔτε καὶ καμμία τιμωρία στέλλεται ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου ἐναντίον τῶν.
- Ιωβ. 21,10 ἡ βοῦς αὐτῶν οὐκ ὠμοτόκησε, διεσώθη δὲ αὐτῶν ἐν γαστρὶ ἔχουσα καὶ οὐκ ἔσφαλε.
- Ιωβ. 21,10 Καμμία ἀπὸ τῆς ἀγελάδης τῶν δεν ἀποβάλλει. Ἐγκυος διασώζεται κατὰ κανόνα ἀπὸ κάθε κίνδυνον, γεννᾷ ὁμαλῶς καὶ δεν ἀποτυγχάνει.
- Ιωβ. 21,11 μένουσι δὲ ὡς πρόβατα αἰῶνια, τὰ δὲ παῖδια αὐτῶν προσπαῖζουσιν
- Ιωβ. 21,11 Ἡ οἰκογένειά τῶν με τὰ παῖδιά τῶν, ὡσάν πρόβατα, ζῇ καὶ ἀνανεώνεται. Τα δε παῖδιά τῶν χαρούμενα παίζουν ολόγυρά τῶν.
- Ιωβ. 21,12 ἀναλαμβάνοντες ψαλτήριον καὶ κιθάραν καὶ εὐφραίνονται φωνῇ ψαλμοῦ.
- Ιωβ. 21,12 Αὐτοὶ δε ἀφοῦ πάρουν μουσικὰ ὄργανα, ψαλτήριον καὶ κιθάραν, διασκεδάζουν καὶ γλεντοῦν με τὰ χαρούμενα τραγούδια τῶν τῇ συνοδείᾳ τῶν μουσικῶν ὀργάνων.
- Ιωβ. 21,13 συνετέλεσαν δὲ ἐν ἀγαθοῖς τὸν βίον αὐτῶν, ἐν δὲ ἀναπαύσει ἄδου ἐκοιμήθησαν.
- Ιωβ. 21,13 Ἔτσι διέρχονται τὴν ζωὴν τῶν, φθάνουν στο τέλος τοῦ βίου τῶν βυθισμένοι μέσα εἰς τὰ ἀγαθὰ, καὶ ἀναπαυμένοι κοιμῶνται τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου καὶ κατέρχονται στὸν ἄδην.
- Ιωβ. 21,14 λέγει δὲ Κυρίῳ· ἀπόστα ἀπ' ἐμοῦ, ὁδοὺς σου εἰδέναι οὐ βούλομαι·
- Ιωβ. 21,14 Ἀσεβεῖς δε καθὼς εἶναι, λέγει ὁ καθένας ἀπὸ αὐτοῦς πρὸς τὸν Θεόν· Φυγε μακρὰν ἀπὸ ἐμέ. Δεν θέλω νὰ γνωρίσω τὰ θελήματά σου καὶ τὰς ἐντολάς σου.
- Ιωβ. 21,15 τί ἱκανός, ὅτι δουλεύσομεν αὐτῷ; καὶ τίς ὠφέλεια, ὅτι

ἀπαντήσομεν αὐτῷ;

Ιωβ. 21,15 Ποῖαν ωφέλειαν εἶναι ικανός να μας δώση ο Θεός, ὥστε να γίνωμεν δούλοι εἰς αὐτόν; Ποῖαν ωφέλειαν ἔχομεν να αποκομίσωμεν, εἰάν σπεύσωμεν εἰς ἀπάντησιν και υποταγὴν πρὸς αὐτόν;

Ιωβ. 21,16 ἐν χερσὶ γὰρ ἦν αὐτῶν τὰ ἀγαθὰ, ἔργα δὲ ἀσεβῶν οὐκ ἐφορᾷ.

Ιωβ. 21,16 Αὐτὰ σκέπτονται και λέγουν οἱ ἀσεβεῖς, διότι ἔχουν εἰς τα χέρια των ἀφθονα τα υλικά ἀγαθὰ και διότι φρονοῦν, ὅτι ο Θεός δεν ἐπιβλέπει εἰς τα ἀνομα ἔργα των και δεν τιμωρεῖ τους ἀσεβεῖς δι' αὐτά.

Ιωβ. 21,17 οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ ἀσεβῶν λύχνος σβεσθήσεται, ἐπελεύσεται δὲ αὐτοῖς ἡ καταστροφή, ὠδῖνες δὲ αὐτοὺς ἔξουσιν ἀπὸ ὀργῆς.

Ιωβ. 21,17 Δεν θα μείνουν ὁμως αἰώνιοι και ἀτιμώρητοι. Ασφαλῶς και ἀνυπερθέτως ο λύχνος της ζωῆς των, ἡ εὐτυχία και ἡ χαρὰ των, θα σβήσουν και θα ἐκλείψουν. Θα ἐπέλθῃ δε ἐναντίον αὐτῶν ἡ καταστροφή. Θα τους κυριεύσουν ἰσχυροὶ πόνοι και ὠδῖνες ἀπὸ την ἐπερχομένην ἐναντίον των θεῖαν ὀργήν.

Ιωβ. 21,18 ἔσονται δὲ ὥσπερ ἄχυρα ὑπ' ἀνέμου ἢ ὥσπερ κονιορτός, ὃν ὑφείλετο λαῖλαψ.

Ιωβ. 21,18 Θα γίνουν ὡσάν τα ἄχυρα, τα ὁποῖα ἀφαρπάζει και διασκορπίζει ο ἀνεμος, ἡ ὡσάν κονιορτός, που τον ἀφήρπασε και τον διεσκορπισεν ἡ καταιγὶς.

Ιωβ. 21,19 ἐκλίποι υἱοὺς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, ἀνταποδώσει πρὸς αὐτόν καὶ γινώσεται.

Ιωβ. 21,19 Θα ἐξανεμισθούν και θα χαθούν τα ὑπάρχοντά των. Τίποτε δεν θα ἀπολειφθῇ δια τα παιδιὰ των. Διότι ο Κυριος θα τιμωρήσῃ τον ἀσεβὴ εἰς την παρούσαν και εἰς την μέλλουσαν ζωήν. Και θα γνωρίσῃ αὐτός την δριμύτητα της θείας ὀργῆς.

Ιωβ. 21,20 ἴδοισαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τὴν ἑαυτοῦ σφαγὴν, ἀπὸ δὲ

Κυρίου μή διασωθείη·

- Ιωβ. 21,20 Τα μάτια του ιδίου του ασεβούς πρέπει να ιδούν και θα ιδούν την φοβεράν εκ μέρους του Κυρίου τιμωρίαν και δεν θα διασωθή αυτός από την μάστιγα της οργής του Κυρίου.
- Ιωβ. 21,21 ὅτι τὸ θέλημα αὐτοῦ ἐν οἴκῳ αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, καὶ ἀριθμοὶ μηνῶν αὐτοῦ διηρέθησαν.
- Ιωβ. 21,21 Αἱ συνέπειαι του παρανόμου θελήματός του και της ασεβούς ζωής του θα επιπέσουν επάνω εις αυτόν και στον οίκον του. Θα απολαύση αυτά, που ειργάσθη. Και οι αριθμοὶ των μηνῶν της ζωής του θα διχοτομηθούν· δεν θα ολοκληρωθῇ ἡ ζωή του.
- Ιωβ. 21,22 πότερον οὐχὶ ὁ Κύριός ἐστιν ὁ διδάσκων σύνεσιν καὶ ἐπιστήμην; αὐτὸς δὲ φόνους διακρινεῖ;
- Ιωβ. 21,22 Λοιπὸν ὁ Κύριος δεν εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μας διδάσκει σύνεσιν και ἐπιστήμην και δικαιοσύνην; Αὐτός, λοιπὸν, δεν εἶναι Ἐκεῖνος, που κρίνει δικαίως τα ἐγκλήματα των ἀνθρώπων και τους φόνους, που διαπράττουν αυτοί;
- Ιωβ. 21,23 οὗτος ἀποθανεῖται ἐν κράτει ἀπλοσύνης αὐτοῦ, ὅλος δὲ εὐπαθῶν καὶ εὐθηνῶν·
- Ιωβ. 21,23 Και ὁμως αὐτός ὁ ασεβής συμβαίνει να κρατῇ μέχρι τέλους την δύναμιν και τα πλούτη του, να αποθνήσκη δε ἐν μέσω ἀπολαύσεων και της αφθονίας των ἀγαθῶν του.
- Ιωβ. 21,24 τὰ δὲ ἔγκατα αὐτοῦ πλήρη στέατος, μυελὸς δὲ αὐτοῦ διαχεῖται.
- Ιωβ. 21,24 Τα σπλάγχνα του εἶναι υγιή και γεμάτα ἀπὸ πάχους. Ὁ μυελὸς των οστέων του ἐκχειλίζει, χύνεται πρὸς τα ἔξω και λιπαίνει το ἐσωτερικόν του.
- Ιωβ. 21,25 ὁ δὲ τελευτᾷ ὑπὸ πικρίας ψυχῆς, οὐ φαγὼν οὐδὲν ἀγαθόν.
- Ιωβ. 21,25 Ὁ ἄλλος ὁμως, ὁ ευσεβής, συμβαίνει να αποθνήσκη με την πικρίαν εις την ψυχὴν, χωρὶς να ἔχη ἀπολαύση τίποτε καλόν, κανένα ἀγαθόν της ζωῆς.

- Ιωβ. 21 ,26 όμοθυμαδόν δὲ ἐπὶ γῆς κοιμῶνται, σαπρία δὲ αὐτοὺς ἐκάλυψεν.
- Ιωβ. 21,26 Ἀλλά, μαζή κοιμῶνται και οι δύο τον ύπνον του θανάτου, η αποσύνθεσις δε και η σαπίλα του τάφου εκάλυψε και τους δύο.
- Ιωβ. 21,27 ὥστε οἶδα ὑμᾶς ὅτι τόλμη ἐπίκεισθέ μοι·
- Ιωβ. 21,27 Το συμπέρασμα είναι, ότι γνωρίζω καλά σας και τας ιδέας σας και ότι επιτίθεσθε εναντίον μου με θρασύτητα
- Ιωβ. 21,28 ὥστε ἐρεῖτε· ποῦ ἐστὶν οἶκος ἄρχοντος; καὶ ποῦ ἐστὶν ἡ σκέπη τῶν σκηνωμάτων τῶν ἀσεβῶν;
- Ιωβ. 21,28 και λέγετε· Που είναι ο οίκος του ασεβούς ἀρχοντος; Που είναι αι στέγαι των πολυαρίθμων κατοικιών, που είχαν οι ασεβεῖς;
- Ιωβ. 21,29 ἐρωτήσατε παραπορευομένους ὁδόν, καὶ τὰ σημεῖα αὐτῶν οὐκ ἀπαλλοτριώσετε·
- Ιωβ. 21,29 Ερωτήσατε σχετικῶς τους ταξιδιώτας, αυτούς που διέρχονται διαφόρους δρόμους πόλεων και χωρίων, και τας αξιοσημείωτους πληροφορίας που θα σας δώσουν μη τας απορρίπτετε.
- Ιωβ. 21,30 ὅτι εἰς ἡμέραν ἀπωλείας κουφίζεται ὁ πονηρός, εἰς ἡμέραν ὀργῆς αὐτοῦ ἀπαχθήσονται.
- Ιωβ. 21,30 Αυτοί θα σας πουν, ὅτι ο πονηρός μένει ἀνάλαφρος και αναπαυμένος μέχρι της ημέρας, κατά την οποίαν θα εκσπάση εναντίον του η καταστροφή. Θα ἔλθῃ η ημέρα της οργῆς του Κυρίου, κατά την οποίαν θα απαχθούν εις καταστροφήν οι ασεβεῖς.
- Ιωβ. 21,31 τίς ἀπαγγελεῖ ἐπὶ προσώπου αὐτοῦ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ; καὶ αὐτὸς ἐποίησε, τίς ἀνταποδώσει αὐτῷ;
- Ιωβ. 21,31 Εφ' ὅσον ὅμως ζῇ ο ασεβής και κρατεῖ την δύναμίν του, ποιός θα τολμήσῃ να τον ελέγξῃ κατά πρόσωπον και να του αναφέρῃ τα κακά, τα οποία αὐτός ἐπραγματοποίησεν εις την ζωήν του; Ποιός είναι ικανός να ανταποδώσῃ εις αὐτόν

- την δικαίαν τιμωρίαν δι' αυτά;
- Ιωβ. 21,32 καὶ αὐτὸς εἰς τάφους ἀπηνέχθη καὶ ἐπὶ σωρῶν ἡγγρύπησεν.
- Ιωβ. 21,32 Καὶ ὅταν ἀποθάνῃ, θα ὁδηγηθῇ στον τάφον με πομπήν καὶ δόξαν καὶ ἀπὸ το ἄγαλμα, το ὁποῖον θα του στήσουν, θα φαίνεται, ὡς εἰάν ἀγρυπνῇ καὶ ἐπιβλέπῃ εἰς πλῆθος σκηνωμάτων νεκρῶν.
- Ιωβ. 21,33 ἐγλυκάνθησαν αὐτῷ χαλίκες χειμάρρου, καὶ ὀπίσω αὐτοῦ πᾶς ἄνθρωπος ἀπελεύσεται, καὶ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἀναρίθμητοι.
- Ιωβ. 21,33 Καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τον ἄδην θα φαίνεται, ὅτι καὶ τα χαλίκια του χειμάρρου του χαμογελοῦν. Ὑστερα βέβαια ἀπὸ αὐτὸν καὶ κάθε ἄνθρωπος θα κατεβῇ ἐκεῖ στον ἄδην, ὅπως καὶ προ αὐτοῦ ἔχουν κατεβῇ πολυάριθμοι.
- Ιωβ. 21,34 πῶς δὲ παρακαλεῖτέ με κενά; τὸ δὲ ἐμὲ καταπαύσασθαι ἀφ' ὑμῶν οὐδέν.
- Ιωβ. 21,34 Πως λοιπὸν σεις με παρηγορεῖτε με κούφια λόγια; Καμμίαν παρηγορίαν, καμμίαν ἀνάπαυσιν δεν μου φέρουν τα λόγια σας”.

ΙΩΒ 22

- Ιωβ. 22,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιφάζ ὁ Θαιμανίτης λέγει·
- Ιωβ. 22,1 Ἐλαβε τον λόγον τότε ὁ Ἐλιφάζ ὁ Θαιμανίτης καὶ εἶπε·
- Ιωβ. 22,2 πότερον οὐχὶ ὁ Κύριός ἐστιν ὁ διδάσκων σύνεσιν καὶ ἐπιστήμην;
- Ιωβ. 22,2 “λοιπὸν, ὁ Κυριος δεν εἶναι αὐτός, που μας διδάσκει την σύνεσιν, την σοφίαν καὶ την δικαιοσύνην;
- Ιωβ. 22,3 τί γὰρ μέλει τῷ Κυρίῳ, εἰάν σὺ ἦσθα τοῖς ἔργοις ἄμεμπτος; ἢ ὠφέλεια, ὅτι ἀπλώσεις τὴν ὁδὸν σου;
- Ιωβ. 22,3 Διότι ἐπιτέλους τι ενδιαφέρον καὶ τι συμφέρον ἔχει ὁ

- Κυριος, εάν συ υπήρξες άμεμπτος εις τα έργα σου; Η ποίαν ωφέλειαν έχει αυτός να αποκομίση, εάν συ έζησες με απλότητα και ακεραιότητα την ζωήν σου; Καμμίαν.
- Ιωβ. 22,4 ἢ λόγον σου ποιούμενος έλέγξει σε, καὶ συνεισελεύσεται σοι εἰς κρίσιν;
- Ιωβ. 22,4 Η μήπως, διότι σε υπολογίζει, θα σε ελέγξη και θα σε τιμωρήση, και θα έλθῃ τρόπον τινά εις κρίσιν και αντιδικίαν μαζί σου;
- Ιωβ. 22,5 πότερον οὐχ ἢ κακία σου έστι πολλή, άναρίθμητοι δέ σου εἰσιν αἱ άμαρτίαι;
- Ιωβ. 22,5 Σκέψου δεν είναι μεγάλη η κακία σου και ανυπολόγιστοι αι αμαρτίαι σου;
- Ιωβ. 22,6 ἤνεχύραζες δέ τοὺς άδελφούς σου διακενῆς, άμφιάσιν δέ γυμνῶν άφείλου·
- Ιωβ. 22,6 Συ, δια το τίποτε, εζητούσες και έπαιρνες ενέχυρα από τους αδελφούς σου. Επαιρνες δε το μοναδικόν ένδυμα ανθρώπων, οι οποίοι δεν είχαν άλλο να καλύψουν την γύμνωσίν των.
- Ιωβ. 22,7 οὐδὲ ὕδωρ διψῶντας έπότισας, αλλά πεινῶντων έστέρησας ψωμόν·
- Ιωβ. 22,7 Δεν έδωκες ποτέ νερό στους διψῶντας, και από αυτούς ακόμη τους πεινῶντας αφαιρούσες το ψωμί.
- Ιωβ. 22,8 έθαύμασας δέ τινων πρόσωπον, ὥκισας δέ τοὺς έπὶ τῆς γῆς.
- Ιωβ. 22,8 Εθαύμασες δε και ετίμησες μερικούς ανθρώπους, που κατείχαν αξιώματα και θέσεις, μολονότι ήσαν ασεβείς, και παρεχώρησες εις αυτούς τόπον να κατοικήσουν εις την χώραν σου. Ενῶ τους πτωχούς εις ουδέν τους υπελόγизες.
- Ιωβ. 22,9 χήρας δέ έξαπέστειλας κενάς, ὀρφανούς δέ έκάκωσας.
- Ιωβ. 22,9 Εδιώξες τας χήρας με αδειανά τα χέρια, χωρίς να δώσης καμμίαν εις αυτάς βοήθειαν, και κατέθλιψες τα ορφανά.
- Ιωβ. 22,10 τοιγαροῦν έκύκλωσάν σε παγίδες, καὶ έσπούδασέ σε

πόλεμος ἐξαίσιος.

Ιωβ. 22,10 Εξ αιτίας, λοιπόν, αυτών, τα οποία έπραξες, σε περικύκλωσαν πολλαί παγίδες θλίψεων και καταστροφών, εξέσπασε δε εναντίον σου απροσδόκητος μεγάλος και φοβερός πόλεμος εκ μέρους των ανθρώπων.

Ιωβ. 22,11 τὸ φῶς σοι σκότος ἀπέβη, κοιμηθέντα δὲ ὕδωρ σε ἐκάλυψε.

Ιωβ. 22,11 Το φως της χαρούμενης ζωής σου έγινε σκοτάδι δυστυχίας και θλίψεως, και σε εσκέπασε το νερό της πλημμύρας, ενώ εκοιμάσο ήσυχος και αμέριμος.

Ιωβ. 22,12 μὴ οὐχὶ ὁ τὰ ὑψηλὰ ναίων ἐφορᾷ; τοὺς δὲ ὕβρει φερομένους ἐταπείνωσε;

Ιωβ. 22,12 Μηπως ο Θεός, που κατοικεί εις τα ύψη των ουρανών, δεν επιβλέπει τα όσα συμβαίνουν εις την γην; Μηπως αυτός δεν εταπείνωσεν εκείνους, που φέρονται με αλαζονείαν και θρασύτητα;

Ιωβ. 22,13 καὶ εἶπας· τί ἔγνω ὁ ἰσχυρός; ἢ κατὰ τοῦ γνόφου κρινεῖ;

Ιωβ. 22,13 Αλλά συ είπες· τι γνωρίζει ο παντοδύναμος; Μηπως είναι δυνατόν να διακρίνη δια μέσου των σκοτεινών νεφών όσα συμβαίνουν εις την γην και να αποδώση δικαιοσύνην;

Ιωβ. 22,14 νεφέλη ἀποκρυφὴ αὐτοῦ, καὶ οὐχ ὁραθήσεται καὶ γῦρον οὐρανοῦ διαπορεύεται.

Ιωβ. 22,14 Νεφέλη τον κρύπτει και έτσι ούτε κανείς θα τον ἴδῃ ούτε αυτός βλέπει και ενδιαφέρεται δια κανένα. Αυτός απλώς και μόνον κάμνει τον περίπατόν του στον γύρον του ουρανού.

Ιωβ. 22,15 μὴ τρίβον αἰώνιον φυλάξεις, ἣν ἐπάτησαν ἄνδρες δίκαιοι,

Ιωβ. 22,15 Μηπως και συ θα βαδίσης τον παλαιόν δρόμον, τον οποίον επάτησαν και εβάδισαν άνθρωποι φαινομενικώς δίκαιοι, εις την πραγματικότητα δε αμαρτωλοί,

Ιωβ. 22,16 οἱ συνελήφθησαν ἄωροι; ποταμὸς ἐπιρρέων οἱ θεμέλιοι

αὐτῶν,

- Ιωβ. 22,16 οι οποίοι πρόωρα και εις νεαράν ηλικίαν περιέπεσαν εις
ὄλεθρον και καταστροφὴν; Τα θεμέλια της ζωῆς των και της
νομιζομένης ευτυχίας των εἶναι ασταθὴ, ὡσάν τα ρέοντα
ὕδατα του ποταμοῦ.
- Ιωβ. 22,17 οἱ λέγοντες· Κύριος τί ποιήσει ἡμῖν; ἢ τί ἐπάξεται ἡμῖν ὁ
Παντοκράτωρ;
- Ιωβ. 22,17 Αλαζονικῶς δε αυτοὶ λέγουν· Τι θα μας κάμη ο Κυριος; Η
ποῖαν τιμωρίαν θα επιφέρῃ εναντίον μας ο Παντοκράτωρ;
- Ιωβ. 22,18 ὃς δὲ ἐνέπλησε τοὺς οἴκους αὐτῶν ἀγαθῶν, βουλή δὲ
ἀσεβῶν πόρρω ἀπ’ αὐτοῦ.
- Ιωβ. 22,18 Εν τούτοις αὐτὸς ο καταφρονούμενος Θεὸς ἐγέμισε τα
σπίτια των με αγαθά. Ἀλλ’ αἱ σκέψεις και αἱ αποφάσεις των
ασεβῶν εἶναι μακράν ἀπὸ αὐτόν.
- Ιωβ. 22,19 ἰδόντες δίκαιοι ἐγέλασαν, ἄμεμπτος δὲ ἐμυκτήρισεν.
- Ιωβ. 22,19 Οι δίκαιοι ὁμως, ὅταν εἶδαν την επερχομένην καταστροφὴν
των ασεβῶν, ευχαριστήθησαν. Και ο ἄμεμπτος και ἀκέραιος
εις την ζωὴν και τα ἔργα του τους ελεεινολόγησε.
- Ιωβ. 22,20 εἰ μὴ ἠφανίσθη ἡ ὑπόστασις αὐτῶν, καὶ τὸ κατάλειμμα
αὐτῶν καταφάγεται πῦρ.
- Ιωβ. 22,20 Διότι πράγματι ἐξηφανίσθησαν ὅλα τα υπάρχοντα των
ασεβῶν και ὅ,τι ἀπὸ αὐτὰ ἀπέμεινε θα τα φάγῃ ἡ φωτιά.
- Ιωβ. 22,21 γενοῦ δὴ σκληρὸς, ἐὰν ὑπομείνης· εἴτα ὁ καρπὸς σου
ἔσται ἐν ἀγαθοῖς.
- Ιωβ. 22,21 Σφίξε, λοιπόν, με σκληρότητα τον εαυτόν σου. Δείξε
ακλόνητον καρτερίαν και υπομονήν. Καρπὸς δε αὐτῶν των
προσπαθειῶν σου και της ακεραίας ζωῆς σου θα εἶναι τα
πολυάριθμα αγαθά.
- Ιωβ. 22,22 ἔκλαβε δὲ ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐξηγορίαν καὶ ἀνάλαβε τὰ
ρήματα αὐτοῦ ἐν καρδίᾳ σου.
- Ιωβ. 22,22 Δέξου, λοιπόν, και βάλε μέσα σου ὅλα ὅσα το στόμα του
Θεοῦ διακηρύττει. Βαλε τα λόγια του Κυρίου μέσα εις την

καρδίαν σου.

Ιωβ. 22,23 ἔὰν δὲ ἐπιστραφῇς καὶ ταπεινώσης σεαυτὸν ἔναντι Κυρίου, πόρρω ἐποίησας ἀπὸ διαίτης σου ἄδικον.

Ιωβ. 22,23 Εὰν δε επιστρέψης προς τον Κυριον με ειλικρινή μετάνοιαν και ταπεινώσης τον εαυτόν σου ενώπιον αυτού, τότε ἔδιωξες πλέον ἀπὸ τὴν ζωὴν σου κάθε ἀδικίαν και δυστυχίαν.

Ιωβ. 22,24 θήσῃ ἐπὶ χώματι ἓν πέτρα καὶ ὡς πέτρα χειμάρρου Σωφίρ.

Ιωβ. 22,24 Τότε θα στηρίξης τὴν ζωὴν και το σπίτι σου ἐπάνω εἰς χώμα, που ευρίσκεται ἐπὶ τὴν πέτραν, και ἡ πέτρα αὐτὴ θα εἶναι χρυσή ὡσάν τον χρυσόν, που κατεβάζει ο χειμάρρος τῆς χώρας Σωφίρ.

Ιωβ. 22,25 ἔσται οὖν σου ὁ Παντοκράτωρ βοηθὸς ἀπὸ ἐχθρῶν, καθαρὸν δὲ ἀποδώσει σε ὥσπερ ἀργύριον πεπυρωμένον.

Ιωβ. 22,25 Τότε ο Θεός ο Παντοκράτωρ θα εἶναι βοηθός σου ἐναντίον των ἐχθρῶν σου και θα σε καταστήσῃ καθαρὸν, ὅπως γίνεται ο ἀργυρος που καθαρίζεται δια του πυρός.

Ιωβ. 22,26 εἴτα παρρησιασθήσῃ ἐναντίον Κυρίου ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἰλαρῶς·

Ιωβ. 22,26 Ἐπειτα θα ἔχῃς τὸ θάρρος και τὴν παρρησίαν ἐνώπιον του Κυρίου και θα σηκώνῃς τὰ βλέμματά σου στον ουρανόν, με εἰρηνικόν και ἰλαρόν το πρόσωπον.

Ιωβ. 22,27 εὐξαμένου δὲ σου πρὸς αὐτὸν εἰσακούσεται σου, δώσει δέ σοι ἀποδοῦναι τὰς εὐχάς·

Ιωβ. 22,27 Οταν δε προσεύχεσαι και κάνῃς τάματα εἰς αὐτόν, θα ἀκούσῃ τὴν προσευχήν σου και θα σου δώσῃ τὰ ἀγαθὰ, δια να εκπληρώσῃς τὸ τάμα σου προς αὐτόν.

Ιωβ. 22,28 ἀποκαταστήσει δέ σοι δίκαιαν δικαιοσύνης, ἐπὶ δὲ ὁδοῖς σου ἔσται φέγγος.

Ιωβ. 22,28 Θα σε ἀποκαταστήσῃ δε στερεόν και ἀκλόνητον ο Κυριος

εις οικήματα δικαιοσύνης, εις ζώήν χαράς. Εις τους δρόμους
δε της ζωής σου θα υπάρξη φως θείας καθοδηγήσεως και
αγαλλιάσεως.

Ιωβ. 22,29 ὅτι ἔταπείνωσας σεαυτὸν, καὶ ἐρέϊς· ὑπερηφανεύσατο,
καὶ κύφοντα ὀφθαλμοῖς σώσει.

Ιωβ. 22,29 Αυτά θα πραγματοποιηθούν, διότι συ εταπείνωσες τον
εαυτόν σου ενώπιον του Θεού και θα είπης· ότι όπως
εκείνον που υπερηφανεύθη τον ετιμώρησεν ο Θεός, έτσι και
εκείνον, που με ταπείνωσιν κύπτει τους οφθαλμούς και
κεφαλήν κάτω, θα τον σώση και τον ανύψωση.

Ιωβ. 22,30 ῥύσεται ἀθῶον, καὶ διασώθητι ἐν καθαραῖς χερσὶ σου.

Ιωβ. 22,30 Θα προφυλάξη ο Θεός τον αθών από κινδύνους και
θλίψεις. Και συ θα διασωθής, εάν έχης καθαρά τα χέρια σου
από κάθε αδικίαν.

ΙΩΒ 23

Ιωβ. 23,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·

Ιωβ. 23,1 Ο Ἰὼβ ἔλαβε τον λόγον και είπε·

Ιωβ. 23,2 καὶ δὴ οἶδα ὅτι ἐκ χειρὸς μου ἡ ἔλεγξις ἐστι, καὶ ἡ χεὶρ
αὐτοῦ βαρεῖα γέγονεν ἐπ’ ἐμῷ στεναγμῷ.

Ιωβ. 23,2 “λοιπὸν γνωρίζω καλὰ το φρόνημά σας ἐπὶ του
προκειμένου. Νομίζετε, δηλαδή, ότι ασεβώς κατά του Θεού
απευθύνω ελέγχον με υψωμένον το χέρι μου εις ένδειξιν
διαμαρτυρίας και δι' αυτό βαρεῖα η χεὶρ του Θεού έχει πέσει
επάνω μου ένεκα του στεναγμοῦ και των παραπόνων μου.

Ιωβ. 23,3 τίς δ’ ἄρα γνοίῃ ὅτι εὔροιμι αὐτὸν καὶ ἔλθοιμι εἰς τέλος;

Ιωβ. 23,3 Ποιὸς ὁμως γνωρίζει, αν θα μπορέσω να συναντήσω τον
Κυριον και αν η πορεία μου προς αὐτόν θα κατευοδωθῇ στο
τέλος.

Ιωβ. 23,4 εἵποιμι δὲ ἐμαυτοῦ κρίμα, τὸ δὲ στόμα μου ἐμπλήσαι

ἐλέγχων·

- Ιωβ. 23,4 Εάν τον εὗρισκα, θα ἐξέθετα προς αὐτόν την υπόθεσίν μου. Το δε στόμα μου θα ἐγεμίζεν ἀπό λόγους, που θα ἀπεδείκνυν την αθωότητά μου.
- Ιωβ. 23,5 γνοίην δὲ ἰάματα, ἃ μοι ἐρεῖ, αἰσθοίμην δὲ τίνα μοι ἀπαγγελεῖ.
- Ιωβ. 23,5 Θα ἐγνώριζα δε και θα ἐδεχόμην την θεραπείαν, την ὁποίαν ἐκεῖνος θα μου ἔλεγε. Θα αἰσθανόμουν δε και θα ἐννοοῦσα καλῶς ἐκεῖνα, που θα μου ἔλεγεν ὁ Κύριος.
- Ιωβ. 23,6 καὶ ἐν πολλῇ ἰσχυΐ ἐπελεύσεταιί μοι, εἴτα ἐν ἀπειλῇ μοι οὐ χρήσεται·
- Ιωβ. 23,6 Θα ἐμφανισθῇ εἰς ἐμέ ως Θεός με ἀπειρον δύναμιν. Δεν θα κάμῃ ὁμως χρήσιν της ἀπειλῆς ἐναντίον μου, δια να με ἀφήσῃ ἔτσι να ομιλήσω ἐλεύθερα.
- Ιωβ. 23,7 ἀλήθεια γὰρ καὶ ἔλεγχος παρ' αὐτοῦ, ἐξαγάγοι δὲ εἰς τέλος τὸ κρίμα μου·
- Ιωβ. 23,7 Διότι ἀπὸ αὐτόν πηγάζει και προέρχεται ἡ ἀλήθεια και ὁ δίκαιος ἔλεγχος. Εἴθε δε αὐτός ἐν τῇ δικαιοσύνῃ και ἀλήθειᾳ του να φέρῃ εἰς πέρας τὸ δίκαιόν μου.
- Ιωβ. 23,8 εἰς γὰρ πρῶτα πορεύσομαι καὶ οὐκέτι εἰμί· τὰ δὲ ἐπ' ἐσχάτοις τί οἶδα;
- Ιωβ. 23,8 Που, λοιπόν, θα τον συναντήσω; Θα πορευθῶ κατ' ευθείαν ἐμπρός, ἀλλ' ὅσον και ἀν προχωρήσω, δεν θα εὐρεθῶ πλησίον του. Εάν πάλιν βαδίσω προς τα οπίσω, τι θα γνωρίζω δι' αὐτόν;
- Ιωβ. 23,9 ἀριστερὰ ποιήσαντος αὐτοῦ καὶ οὐ κατέσχον· περιβαλεῖ δεξιὰ, καὶ οὐκ ὀψεται.
- Ιωβ. 23,9 Οταν αὐτός ἔκαμε κάτι προς τα ἀριστερά, ἐγὼ δεν το ἐπρόλαβα. Θα γυρίσῃ προς τα δεξιὰ, και πάλιν δεν θα τον ἴδω. Οπου και ἀν στραφῶ, ὅπου και ἀν βαδίσω, δεν θα ἴδω τον Θεόν.
- Ιωβ. 23,10 εἶδε γὰρ ἤδη ὁδόν μου, διέκρινε δὲ με ὥσπερ τὸ

χρυσίον.

- Ιωβ. 23,10 Εκείνος όμως είδε και γνωρίζει την πορείαν της ζωής μου και με εκαθάρισεν, όπως τον χρυσόν καθαρίζει το πυρ της καμίνου.
- Ιωβ. 23,11 ἐξελεύσομαι δὲ ἐν ἐντάλμασιν αὐτοῦ, ὁδοὺς γὰρ αὐτοῦ ἐφύλαξα καὶ οὐ μὴ ἐκκλίνω
- Ιωβ. 23,11 Θα ἐξέλθω πρὸς αὐτὸν βαδίζων και συμπεριφερόμενος σύμφωνα με τας ἐντολὰς και τα προστάγματά του. Διότι ἐγὼ και στο παρελθὸν ἐφύλαξα τὸν δρόμον των ἐντολῶν του. Ἀλλὰ και στο μέλλον δεν θα παρεκκλίνω ἀπὸ αὐτόν.
- Ιωβ. 23,12 ἀπὸ ἐνταλμάτων αὐτοῦ καὶ οὐ μὴ παρέλθω, ἐν δὲ κόλπῳ μου ἔκρυψα ῥήματα αὐτοῦ.
- Ιωβ. 23,12 Δεν θα ἀντιπαρέλθω με ἀδιαφορίαν τα προστάγματά του. Εἰς τὸ βάθος δε τοῦ ἐσωτερικοῦ μου ἔκρυψα ὡς πολῦτιμον θησαυρόν τοὺς λόγους του.
- Ιωβ. 23,13 εἰ δὲ καὶ αὐτὸς ἔκρινεν οὕτως, τίς ἐστὶν ὁ ἀντειπὼν αὐτῷ; ὁ γὰρ αὐτὸς ἠθέλησε, καὶ ἐποίησε.
- Ιωβ. 23,13 Εφ' ὅσον όμως αὐτὸς ἔκρινε καλὸν να ἐνεργήσῃ ἐτσί πρὸς ἐμέ, ποιὸς ἡμπορεῖ να τοῦ ἀντείπῃ; Διότι ἐκεῖνο που αὐτὸς ἠθέλησε, αὐτό και ἐπραξε.
- Ιωβ. 23,14 διὰ τοῦτο ἐπ' αὐτῷ ἐσπούδακα, νουθετούμενος δὲ ἐφρόντισα αὐτοῦ.
- Ιωβ. 23,14 Διὰ τοῦτο και ἐγὼ με πολλήν σπουδὴν και ἐνδιαφέρον ἤκουσα αὐτόν. Οταν δὲ με τὸ θέλημά του ἡ με τὴν παιδαγωγίαν του με ἐνουθετοῦσε, ἐφρόντιζα να πορεύωμαι σύμφωνα με τὸ θέλημά του.
- Ιωβ. 23,15 ἐπὶ τούτῳ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ κατασπουδασθῶ· κατανοήσω καὶ πτοηθήσομαι ἐξ αὐτοῦ.
- Ιωβ. 23,15 Διὰ τοῦτο και θα τρέμω ἐνώπιον της παρουσίας του. Και εἴαν τον ἴδω και τὸν κατανοήσω, θα καταληφθῶ και θα συγκλονισθῶ ἀπὸ φόβον μέγανον ἐξ αἰτίας του.
- Ιωβ. 23,16 Κύριος δὲ ἐμαλάκυνε τὴν καρδίαν μου, ὁ δὲ

Παντοκράτωρ έσπούδασέ με·

Ιωβ. 23,16

Ο Κυριος παρέλυσε την καρδίαν μου με την παρουσίαν του.
Ο Παντοκράτωρ με κατετρόμαξε με τον αιφνιδιασμόν του.

Ιωβ. 23,17

ού γάρ ήδιν ότι έπελεύσεταιί μοι σκότος, πρό
προσώπου δέ μου έκάλυψε γνώφος.

Ιωβ. 23,17

Διότι δεν εγνώριζα, ούτε μου επερασεν από τον νουν, ότι θα
επέλθη εναντίον μου τόσον σκοτάδι οδύνης και πόνου.
Τώρα όμως με έχει σκεπάσει πυκνό και αδιαπέραστο
σκοτάδι.

ΙΩΒ 24

Ιωβ. 24,1

Διατί δέ Κύριον έλαθον ὥραι,

Ιωβ. 24,1

Διατί φαίνεται σαν να εξέφυγαν από την προσοχήν του
Κυρίου αι ημέραι δικαιοσύνης και ανταποδόσεως;

Ιωβ. 24,2

άσεβεις δέ ὄριον υπερέβησαν ποίμνιον σὺν ποιμένι
άρπάσαντες;

Ιωβ. 24,2

Δια τούτο και οι ασεβείς κατεπάτησαν τα ὅρια της ποιμνης
και απεθρασύνθησαν, ώστε να αρπάσουν ποίμνιον
ολόκληρον μαζί με τον ποιμένα;

Ιωβ. 24,3

υποζύγιον ὀρφανῶν ἀπήγαγον καὶ βοῦν χήρας
ήνεχύρασαν.

Ιωβ. 24,3

Ελήστευσαν και επήραν τα υποζύγια των ορφανών τέκνων.
Και άλλοι επήραν το βόϊδι της χήρας ως ενέχυρον δια το
χρέος της.

Ιωβ. 24,4

έξέκλιναν αδυνάτους έξ ὁδοῦ δικαίας, ὁμοθυμαδὸν δέ
έκρύβησαν πραεῖς γῆς.

Ιωβ. 24,4

Εξηνάγκασαν με τας πιέσεις και τας απειλάς των πολλούς
αδυνάτους να απομακρυνθούν από τον δρόμον του
καθήκοντος και της δικαιοσύνης. Άλλοι δε φιλήσυχοι και
πράοι ένεκα του τρόμου, που αυτοί τους ενεπνεαν,

εκρύβησαν όλοι μαζί.

Ιωβ. 24,5

ἀπέβησαν δὲ ὥσπερ ὄνοι ἐν ἀγρῷ ὑπὲρ ἐμοῦ
ἐξελθόντες τὴν ἑαυτῶν τάξιν· ἡδύνθη αὐτῷ ἄρτος εἰς
νεωτέρους.

Ιωβ. 24,5

Ὡσάν ἀγριοὶ ἀτίθασοι ὄνοι εἰσώρμησαν στους αγρούς μου
αντί εμοῦ, δια να επιδοθοῦν στο ληστρικόν και
καταστρεπτικόν ἔργον των. Δοκιμάζουν ηδονήν και
ικανοποιήσιν ἀπό τον ἄρτον και τα αγαθά, που αποκτοῦν
και τα οποία δίδουν και εις τα τέκνα των.

Ιωβ. 24,6

ἀγρόν πρὸ ὥρας οὐκ αὐτῶν ὄντα ἐθέρισαν· ἀδύνατοι
ἀμπελῶνας ἀσεβῶν ἀμισθὶ καὶ ἀσιτὶ εἰργάσαντο.

Ιωβ. 24,6

Αγρόν, που δεν ἦτο ιδικός των ἐθέρισαν προ της ὥρας, δια
να αρπάσουν τον σίτον. Αδύνατοι και απροστάτευτοι
ἄνθρωποι, κάτω ἀπό την απειλήν και την βίαν,
εἰργάσθησαν χωρίς μισθόν και χωρίς φαγητόν στους
ἀμπελώνας των ἀσεβῶν.

Ιωβ. 24,7

γυμνοὺς πολλοὺς ἐκοίμησαν ἄνευ ἱματίων, ἀμφίᾳσιν δὲ
ψυχῆς αὐτῶν ἀφείλαντο.

Ιωβ. 24,7

Απληστοὶ και ἀρπαγες ἠνάγκασαν πολλοὺς να κοιμηθοῦν
γυμνοί, χωρίς ἐνδύματα, διότι ἀφήρεσαν ἀπό αὐτοὺς και το
μοναδικόν των ἐνδυμα, με το οποίον ἐπροστάτευαν την
ζωήν των.

Ιωβ. 24,8

ἀπὸ ψεκάδων ὀρέων ὑγραίνονται, παρὰ τὰ μὴ ἔχειν
ἑαυτοὺς σκέπην, πέτραν περιεβάλοντο.

Ιωβ. 24,8

Από τα παγωμένα σταλάγματα των βουνών και ἀπό την
συνεχὴ βροχήν μουσκεύουν αὐτοί, διότι δεν ἔχουν πλέον
ρούχο να σκεπασθοῦν. Και ἀντὶ ἐνδυμάτων χρησιμοποιοῦν
τα σπήλαια των βράχων.

Ιωβ. 24,9

ἤρπασαν ὀρφανὸν ἀπὸ μαστοῦ, ἐκπεπτωκότα δὲ
ἐταπείνωσαν.

Ιωβ. 24,9

Παιδί ὀρφανόν ἀπό πατέρα το ἤρπασαν ἀπό τον μητρικόν
μαστόν, ξεπεσμένον δε και πτωχόν τον ἐξηυτέλισαν ἀκόμη

περισσότερον.

Ιωβ. 24,10 γυμνούς δὲ ἐκοίμησαν ἀδίκως, πεινώντων δὲ τὸν ψωμὸν ἀφείλαντο.

Ιωβ. 24,10 Αδίστακτοι εἰς τὰς ἀδικίας των, ἠνάγκασαν πολλοὺς νὰ κοιμηθοῦν γυμνοί. Ἡρπασαν τὸ ψωμί ἀπὸ τοὺς πεινασμένους.

Ιωβ. 24,11 ἐν στενοῖς ἀδίκως ἐνήδρευσαν, ὁδὸν δὲ δικαίαν οὐκ ᾔδεισαν.

Ιωβ. 24,11 Ἐστησαν ἐνέδρας εἰς στενάς διαβάσεις, διὰ νὰ ἐπιτεθοῦν ἀδίκως ἐναντίον των ἄλλων. Δὲν ἐγνώρισαν καὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ γνωρίσουν τὸν δίκαιον δρόμον.

Ιωβ. 24,12 οἱ ἐκ πόλεως καὶ οἴκων ἰδίων ἐξεβάλοντο, ψυχὴ δὲ νηπιῶν ἐστέναξε μέγα.

Ιωβ. 24,12 Οἱ πτωχοὶ καὶ ἀδύνατοι ἐξεδιώκοντο ἀπὸ τὰς πόλεις καὶ τὰ σπίτια των. Ἐνεκα δὲ τούτου καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ νήπια, τέκνα των θυμάτων, ἀνελύοντο εἰς θρήνους καὶ ἐξέβαλλαν μεγάλους στεναγμούς.

Ιωβ. 24,13 αὐτὸς δὲ διατὶ τούτων ἐπισκοπὴν οὐ πεποιήται; ἐπὶ γῆς ὄντων αὐτῶν καὶ οὐκ ἐπέγνωσαν, ὁδὸν δὲ δικαιοσύνης οὐκ ᾔδεισαν, οὐδὲ ἀτραποὺς αὐτῶν ἐπορεύθησαν.

Ιωβ. 24,13 Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος, διατὶ δὲν ἐπρόσεξε τὰ ἐγκλήματα αὐτὰ των ἀσεβῶν καὶ δὲν ἀνταπέδωσε κατὰ τὰ ἔργα των εἰς αὐτούς; Ζοῦν ἐδῶ εἰς τὴν γῆν καὶ δὲν ἐρχονται εἰς καμμίαν ἐπίγνωσιν καὶ συναίσθησιν των ἐγκλημάτων των. Ποτέ δὲν ἐγνώρισαν τοὺς δρόμους τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης. Οὔτε δὲ εἰς τὰ στενά καὶ δύσκολα δι' αὐτοὺς μονοπάτια τῆς δικαιοσύνης ἐβάδισαν.

Ιωβ. 24,14 γνοὺς δὲ αὐτῶν τὰ ἔργα παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς σκότος, καὶ νυκτὸς ἔσται ὡς κλέπτης.

Ιωβ. 24,14 Ἐγνώρισεν ὁμῶς ὁ Κύριος τὰς διαθέσεις καὶ τὴν ποιότητα αὐτῶν καὶ παρεχώρησεν, ὥστε νὰ ἐργάζονται στὸ σκότος, ὅπως κάθε κλέπτης ἐργάζεται εἰς καιρὸν νυκτός.

- Ιωβ. 24,15 καὶ ὀφθαλμὸς μοιχοῦ ἐφύλαξε σκότος λέγων· οὐ
προνοήσῃ με ὀφθαλμός, καὶ ἀποκρυβὴν προσώπου
ἔθετο.
- Ιωβ. 24,15 Ο πονηρὸς οφθαλμός του μοιχοῦ περιμένει και
παραφυλάττει να ἔλθῃ το σκοτάδι και λέγει· Δεν θα με ἰδῇ,
οὔτε θα με παρακολουθήσῃ κανένα μάτι. Υπὸ το
προσωπεῖον της υποκρισίας και αθωότητος κρύπτει τον
πραγματικὸν εαυτὸν του.
- Ιωβ. 24,16 διώρυξεν ἐν σκότει οἰκίας· ἡμέρας ἐσφράγισαν ἑαυτοῦς,
οὐκ ἐπέγνωσαν φῶς.
- Ιωβ. 24,16 Οἱ ἀπληστοι και ἄρπαγες, ὅταν το σκότος εἶχε πέσει,
ετρύπησαν και διέρρηξαν οἰκίας, δια να τας λεηλατήσουν.
Κατὰ δε την ἡμέραν εκρύβησαν, εκλείσθησαν κάπου και
δεν εγνώρισαν το φως.
- Ιωβ. 24,17 ὅτι ὁμοθυμαδὸν αὐτοῖς τὸ πρωῒ σκιά θανάτου, ὅτι
ἐπιγνώσεται ταραχος σκιᾶς θανάτου.
- Ιωβ. 24,17 Διότι ἀπὸ ὅλους αὐτοῦς το πρωῒνόν φως θεωρεῖται σκία
θανατηφόρος. Διότι τοὺς ἐργάτας αὐτοῦς τοῦ σκότους τοὺς
καταλαμβάνει μεγάλη ταραχή, ὡς τρομερά σκία θανάτου,
το φως της ἡμέρας.
- Ιωβ. 24,18 ἐλαφρὸς ἐστὶν ἐπὶ πρόσωπον ὕδατος, καταραθεῖῃ ἡ
μερὶς αὐτῶν ἐπὶ γῆς, ἀναφανείῃ δὲ τὰ φυτὰ αὐτῶν
- Ιωβ. 24,18 Κατορθώνει βέβαια ο ασεβὴς να επιπλῇ, σαν φελλὸς
ἐπάνω εἰς την ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Εἶθε να εἶναι
κατηραμένον το μερίδιόν του στοὺς ἀγροῦς. Ἀγρια δε φυτὰ
και ἀκαρπα να βλαστάνουν
- Ιωβ. 24,19 ἐπὶ γῆς ξηρά· ἀγκαλίδα γὰρ ὀρφανῶν ἥρπασαν.
- Ιωβ. 24,19 και να ξηραίνωνται εἰς τα χωράφια των. Διότι ἥρπασαν
δεμάτια σίτου και κριθῆς ἀπὸ τα χέρια των ὀρφανῶν.
- Ιωβ. 24,20 εἴτ' ἀνεμνήσθη αὐτοῦ ἡ ἀμαρτία, ὥσπερ δὲ ὁμίχλη
δρόσου ἀφανὴς ἐγένετο· ἀποδοθείῃ δὲ αὐτῷ ἃ ἔπραξε,
συντριβεῖῃ δὲ πᾶς ἄδικος ἴσα ξύλῳ ἀνιάτῳ.

- Ιωβ. 24,20 Επειτα όμως από τα εγκλήματα και τας αρπαγὰς αὐτῶν, ἡ ἀμαρτία τῶν ἤλθεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ ἀμαρτωλὸς ἐξηφανίσθη ὡς τὴν ομίχλην, ἡ ὁποία ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου διαλύεται εἰς δρόσον. Θὰ ἀνταποδοθοῦν εἰς αὐτὸν τὰ κακά, τὰ ὁποία διέπραξε, καὶ κάθε ἀδίκος θὰ καταστραφῇ, ὡς ἓνα δένδρον ἀκαρπὸν καὶ σάπιον.
- Ιωβ. 24,21 στεῖραν δὲ οὐκ εὔ ἐποίησε καὶ γυναῖον οὐκ ἤλεσε,
Ιωβ. 24,21 Αὐτὸς οὔτε εἰς στεῖραν καὶ ἀπροστάτευτον γυναῖκα δὲν ἔκαμε ποτὲ καλὸν καὶ κάθε ἄλλην γυναῖκα ἐγκαταλελειμμένην καὶ πτωχήν δὲν ἐσπλαγχνίσθη.
- Ιωβ. 24,22 θυμῷ δὲ κατέστρεψεν ἀδυνάτους. ἀναστὰς τοιγαροῦν οὐ μὴ πιστεύσῃ κατὰ τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς.
- Ιωβ. 24,22 Εἰπὼν στὸν σκληρὸν καὶ ἀδίστακτον θυμὸν τοῦ κατέστρεψεν ἀδυνάτους. Λοιπὸν, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι ὀρθίος καὶ υγιὴς καὶ θριαμβευτής, ας μὴ ἔχῃ πεποίησιν διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς τοῦ.
- Ιωβ. 24,23 μαλακισθεῖς μὴ ἐλπίζετω ὑγιασθῆναι, ἀλλὰ πεσεῖται νόσῳ·
- Ιωβ. 24,23 Ὅταν δὲ ἀσθενήσῃ, ας μὴ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ θεραπευθῇ καὶ θὰ ἀποκτήσῃ πάλιν τὴν υγιάν τοῦ. Διότι ἡ ἀσθένειά τοῦ θὰ τὸν ρίψῃ κάτω καὶ θὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸν θάνατον.
- Ιωβ. 24,24 πολλοὺς γὰρ ἐκάκωσε τὸ ὕψωμα αὐτοῦ, ἐμαράνθη δὲ ὥσπερ μολόχη ἐν καύματι ἢ ὥσπερ στάχυς ἀπὸ καλᾶμης αὐτόματος ἀποπесῶν.
- Ιωβ. 24,24 Επειδὴ πολλοὺς κατέθλιψε καὶ ἐβασάνισέ με τὴν σκληρότητα καὶ ἀλαζονείαν τοῦ, θὰ μαρανθῇ, ὅπως μαραίνεται ἡ μολόχα ἀπὸ τὴν πολλήν θερμότητα, καὶ θὰ πέσῃ, ὅπως μερικὲς φορές πέφτει μόνον τοῦ το ἀποξηραμμένο στάχυ.
- Ιωβ. 24,25 εἰ δὲ μή, τίς ἐστὶν ὁ φάμενος ψευδῇ με λέγειν καὶ θήσῃ εἰς οὐδὲν τὰ ῥήματά μου;
- Ιωβ. 24,25 Εἰάν αὐτὰ δὲν εἶναι ἔτσι, ὅπως τὰ λέγω, ποίος εἶναι αὐτός, ποῦ θὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι λέγω ψεύματα καὶ εἰς οὐδὲν θὰ

υπολογιση τα λόγια μου αυτά;

ΙΩΒ 25

- Ιωβ. 25,1 Ὑπολαβὼν δὲ Βαλδὰδ ὁ Σαυχίτης λέγει·
- Ιωβ. 25,1 Ἐλαβε τον λόγον ο Βαλδάδ ο Σαυχίτης και εἶπε·
- Ιωβ. 25,2 τί γὰρ προοίμιον ἢ φόβος παρ’ αὐτοῦ ὁ ποιῶν τὴν
σύμπασαν ἐν ὑψίστῳ;
- Ιωβ. 25,2 “ποῖον ἄλλο προοίμιον της απαντήσεώς μου ταιριάζει εἰμὴ
μόνον ο φόβος τον οποίον εμπνέει Εκείνος, ο οποίος
εδημιούργησεν, εξακολουθεῖ δε να κυβερνά και να
συγκρατῇ την εν τοις υψίστοις δημιουργίαν;
- Ιωβ. 25,3 μὴ γὰρ τις ὑπολάβοι ὅτι ἐστὶ παρέκλυσις πειραταῖς, ἐπὶ
τίνας δὲ οὐκ ἐπελεύσεται ἔνεδρα παρ’ αὐτοῦ;
- Ιωβ. 25,3 Μηπως, τάχα, και νομίζει κανεῖς ὅτι θα βραδύνη και θα
ματαιωθῇ η τιμωρὸς ἐνέργεια του Θεοῦ και ἐναντίον αὐτῶν
ἀκόμη των ἀγρίων πειρατῶν, που λυμαίνονται τας
θαλάσσας; Ἐναντίον δε ποίων, οσονδήποτε ισχυροὶ και αν
εἶναι, δεν θα ἐπέλθουν ολέθριοι ἐνέδραι ἀπὸ αὐτὸν τον
Θεόν;
- Ιωβ. 25,4 πῶς γὰρ ἔσται δίκαιος βροτὸς ἔναντι Κυρίου; ἢ τίς ἂν
ἀποκαθάρισαι αὐτὸν γεννητὸς γυναικός;
- Ιωβ. 25,4 Ολοι εἶναι υπεύθυνοι ἀπέναντι αὐτοῦ, διότι πως εἶναι
δυνατὸν να δικαιωθῇ θνητὸς ἄνθρωπος ἐνώπιον του
Κυρίου; Η ποιός, γεννηθεῖς ἀπὸ γυναῖκα και το βάρος του
προπατορικοῦ ἀμαρτήματος ἔχων, εἶναι δυνατὸν να
καθάριση τον εαυτὸν του;
- Ιωβ. 25,5 εἰ σελήνη συντάσσει, καὶ οὐκ ἐπιφαύσκει, ἄστρα δὲ οὐ
καθαρὰ ἐναντίον αὐτοῦ.
- Ιωβ. 25,5 Εἰάν ο Θεὸς αντιπαραθέσῃ τον εαυτὸν του με την
πανσέληνον, παῦει αὐτὴ να φωτίζει. Τα δε ολόλαμπρα

άστρα δεν είναι καθαρά και φωτεινά ενώπιον του.

Ιωβ. 25,6 ἔα δέ, ἄνθρωπος σαπρία καὶ υἱὸς ἀνθρώπου σκώληξ.
Ιωβ. 25,6 Ποσω μάλλον ο ἄνθρωπος, ο οποίος είναι σαπίλα και αποσύνθεσις, και ο απόγονος ἀνθρώπου, που είναι ἕνας σκώληξ;

ΙΩΒ 26

Ιωβ. 26,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·

Ιωβ. 26,1 Ἀπαντῶν κατόπιν ο Ἰὼβ εἶπε·

Ιωβ. 26,2 τίνι πρόσκεισαι ἢ τίνι μέλλεις βοηθεῖν; πότερον, οὐχ ᾧ πολλή ἰσχύς καὶ ᾧ βραχίων κραταιὸς ἐστί;

Ιωβ. 26,2 “τίνος παίρνεις το μέρος; Ἡ ποιὸν θέλεις να βοηθήσης; Μηπως τον Θεόν, ο οποίος ἔχει ἀπεριόριστον την δύναμιν και του οποίου ο βραχίων εἶναι δυνατὸς και ἀκατανίκητος;

Ιωβ. 26,3 τίνι συμβεβούλευσαι; οὐχ ᾧ πᾶσα σοφία; τίνι ἐπακολουθήσεις; οὐχ ᾧ μεγίστη δύναμις;

Ιωβ. 26,3 Τίνος θέλεις συ να γίνης σύμβουλος; Μηπως εἰς αὐτόν, εν τω οποίῳ ὑπάρχει ἡ ἅπαντα σοφία; Με το μέρος τίνος συντάσσεσαι και ποιὸν ἀκολουθεῖς, δια να τον βοηθήσης; Ουχί Εκείνον, ο οποίος ἔχει την μεγίστην δύναμιν;

Ιωβ. 26,4 τίνι ἀνήγγειλας ῥήματα; πνοὴ δὲ τίνος ἐστὶν ἡ ἐξελθοῦσα ἐκ σοῦ;

Ιωβ. 26,4 Εἰς ποιὸν ἀπηύθυνες τους λόγους αὐτοῦς; Αὐτὴ δε ἡ πνοη, που ἐβγήκε ἀπὸ το στόμα σου και ἐγινε λόγος, εἰς ποιὸν ἀνῆκει;

Ιωβ. 26,5 μὴ γίγαντες μαιωθήσονται ὑποκάτωθεν ὕδατος καὶ τῶν γειτόνων αὐτοῦ;

Ιωβ. 26,5 Μηπως γιγάντια θηρία γεννῶνται με περιποίησιν ἀπὸ τας μαίας εἰς τα βάθη των ὠκεανῶν, και των γειτονικῶν πρὸς αὐτὰ περιοχῶν του ἄδου;

- Ιωβ. 26,6 γυμνός ὁ ἄδης ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔστι περιβόλαιον τῇ ἀπωλείᾳ.
- Ιωβ. 26,6 Γυμνός είναι ο ἄδης ἐνώπιόν του και εις την ἄβυσσον της ἀπωλείας δεν υπάρχει κάλυμμα. Παντα είναι ολοφάνερα στο θεῖον του βλέμμα.
- Ιωβ. 26,7 ἐκτείνων βορέαν ἐπ’ οὐδέν, κρεμάζων γῆν ἐπὶ οὐδενός·
- Ιωβ. 26,7 Αυτός απλώνει το βόρειον ημισφαίριον του ουρανοῦ με τα ἀμέτρητα πλήθη των ἀστέρων του και τα στηρίζει στο κενόν. Αυτός κρεμά την γην αιωρουμένην στο κενόν, χωρίς να την στηρίξη εις τίποτε.
- Ιωβ. 26,8 δεσμεύων ὕδωρ ἐν νεφέλαις αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐρράγη νέφος ὑποκάτω αὐτοῦ·
- Ιωβ. 26,8 Αυτός συγκρατεῖ το νερο ἐπάνω εις τα νέφη του και κανένα υδροφόρον νέφος δεν σπάζει κάτω ἀπὸ τον ουρανον και δεν εκχύνει τα ὕδατα του, χωρίς την θέλησίν του.
- Ιωβ. 26,9 ὁ κρατῶν πρόσωπον θρόνου, ἐκπετάζων ἐπ’ αὐτὸν νέφος αὐτοῦ.
- Ιωβ. 26,9 Ο Κυριος σκεπάζει και κρατεῖ ἀόρατον τον ἐνδοξον θρόνον του, απλώνων ἐπάνω ἀπὸ αὐτὸν τα νέφη του.
- Ιωβ. 26,10 πρόσταγμα ἐγύρωσεν ἐπὶ πρόσωπον ὕδατος μέχρι συντελείας φωτός μετὰ σκότους.
- Ιωβ. 26,10 Αυτός δια του προστάγματός του ἔθεσεν ὅριον γύρω ἀπὸ την ἐπιφάνειάν του ὕδατος των θαλασσών, μέχρις ὅτου καταπαύσῃ ἐναλλαγὴ φωτός και σκότους, μέχρι της συντελείας του κόσμου.
- Ιωβ. 26,11 στῦλοι οὐρανοῦ ἐπετάσθησαν καὶ ἐξέστησαν ἀπὸ τῆς ἐπιτιμήσεως αὐτοῦ.
- Ιωβ. 26,11 Τα υψηλά ὄρη, που φαίνονται σαν στῦλοι υποβαστάζοντες τον ουρανόν, ἀπὸ την οργήν και την ἐπιτίμησιν αὐτοῦ ἀνεπήδησαν και μετεκινήθησαν.
- Ιωβ. 26,12 ἰσχύϊ κατέπαυσε τὴν θάλασσαν, ἐπιστήμη δὲ ἔστρωσε τὸ κῆτος·

- Ιωβ. 26,12 Με την παντοδυναμίαν του κατέπαυσε την τρικυμίαν της θαλάσσης, κατεπράϋνε δε και έστρωσε κάτω καταπτοημένον το κήτος, που κατατρομάζει τους πάντας.
- Ιωβ. 26,13 κλείθρα δέ ούρανοϋ δεδοίκασιν αύτόν, προστάγματι δέ έθανάτωσε δράκοντα άποστάτην.
- Ιωβ. 26,13 Οι ασφαλισμένοι με απαραβίαστα κλείθρα ουρανοί τον φοβούνται. Με ένα δε απλούν πρόσταγμά του εθανάτωσε τον φοβερόν και τρομοκρατούντα τους πάντας δράκοντα.
- Ιωβ. 26,14 ίδου ταϋτα μέρη όδοϋ αύτοϋ, καί επί ίκμάδα λόγου άκουσόμεθα έν αύτῷ· σθένος δέ βροντῆς αύτοϋ τίς οΐδεν όπότε ποιήσει;
- Ιωβ. 26,14 Αυτά δε όλα είναι ένα ελάχιστον μέρος των ενεργειών και των έργων του Θεού· και κάτι το ελάχιστον ημείς οι ασθενείς άνθρωποι ηκούσαμεν από την φωνήν του. Την παντοδύναμον όμως βροντήν της θείας του φωνής, ποιός θα ημπορέση ποτέ να την ακούση, όταν την κάμη να αντηχήση;».

ΙΩΒ 27

- Ιωβ. 27,1 "Ετι δέ προσθείς Ιώβ είπε τῷ προοιμίῳ·
- Ιωβ. 27,1 Ο Ιώβ προσέθεσεν ακόμη εις τα προηγουμένως λεχθέντα και τα εξής·
- Ιωβ. 27,2 ζῆ ὁ Θεός, ὃς οὕτω με κέκρικε, καὶ ὁ Παντοκράτωρ ὁ πικράνας μου τήν ψυχήν.
- Ιωβ. 27,2 “Ορκίζομαι στον ζώντα θεόν, ο οποίος έκρινε καλόν έτσι να με θλίψη και να με παιδαγωγήση, στον Παντοκράτορα ο οποίος τόσον πολύ επίκρανε την ζωήν μου,
- Ιωβ. 27,3 ἢ μὴν ἔτι τῆς πνοῆς μου ἐνούσης, πνεῦμα δέ θεῖον τὸ περιόν μοι ἐν ῥινί,
- Ιωβ. 27,3 ὅτι εφ' ὅσον ὑπάρχει μέσα μου αναπνοή, εφ' ὅσον το θεῖον

- αυτό εμφύσημα, η αναπνοή μου, εισέρχεται και εξέρχεται
από τους ρώθωνάς μου,
- Ιωβ. 27,4 μὴ λαλήσιν τὰ χεῖλη μου ἄνομα, οὐδὲ ἡ ψυχὴ μου
μελετήσῃ ἄδικα
- Ιωβ. 27,4 δεν πρόκειται τα χεῖλη μου να λαλήσουν παράνομα
πράγματα, οὔτε ἡ ψυχὴ μου να μελετήσῃ και αποδεχθῇ
σκέψεις και αποφάσεις αδικούς.
- Ιωβ. 27,5 μὴ μοι εἶῃ δικαίους ὑμᾶς ἀποφῆναι, ἕως ἂν ἀποθάνω,
οὐ γὰρ ἀπαλλάξω μου τὴν ἀκακίαν μου.
- Ιωβ. 27,5 Μη γένοιτο δε να παραδεχθῶ και να εἶπω, ὅτι σεις δικαίως
με κατηγορεῖτε ὅτι τάχα υποφέρω ως εξ αμαρτιῶν μου.
Αυτό δεν θα το δεχθῶ, ἕως ὅτου ἀποθάνω. Μέχρι της
τελευταίας μου ἀναπνοῆς θα κρατῶ και δεν θα ἀποβάλω
την ἀκακίαν και ἀθωότητά μου.
- Ιωβ. 27,6 δικαιοσύνη δὲ προσέχων οὐ μὴν προῶμαι, οὐ γὰρ
σύνοιδα ἑμαυτῷ ἄτοπα πράξας.
- Ιωβ. 27,6 Δεν θα εγκαταλείψω οὔτε θα ἀπαρνηθῶ ποτὲ την
δικαιοσύνην μου, ἀλλὰ θα την κρατῶ στερεά κοντά μου. Και
οὔτε θα παύσω να διακηρύττω την ἀθωότητά μου, διότι ἔχω
την συνείδησιν ὅτι τίποτε το ἄτοπον δεν ἐπράξα.
- Ιωβ. 27,7 οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ εἶησαν οἱ ἐχθροί μου ὥσπερ ἡ
καταστροφή τῶν ἀσεβῶν, καὶ οἱ ἐπ' ἐμὲ ἐπανιστάμενοι,
ὥσπερ ἡ ἀπώλεια τῶν παρανόμων.
- Ιωβ. 27,7 Οχι δε μόνον τούτο ἀλλὰ και εὐχομαι, ὅπως οἱ αμαρτωλοὶ
ἐχθροί μου, που με κατακρίνουν ἀδίκως, καταστραφούν.
Και ἐκεῖνοι οἱ οποίοι ἐξανίστανται ἐναντίον μου, να
ἀπολεσθούν, ὅπως οἱ παράνομοι.
- Ιωβ. 27,8 καὶ τίς γὰρ ἐστὶν ἐλπίς ἀσεβεῖ ὅτι ἐπέχει; πεποιθὼς ἐπὶ
Κύριον ἄρα σωθήσεται;
- Ιωβ. 27,8 Διότι, ποία ἄλλη ἐλπίς ὑπάρχει στον ἀσεβῆ ἔκτος ἀπὸ τα
πλούτη, τα οποία παρανόμως ἀπέκτησε και κατακρατεῖ;
Εάν ἐπικαλεσθῇ με κάποιαν πίστιν και ἐλπίδα τον Κυριον,

	τάχα θα σωθῇ;
Ιωβ. 27,9	ἢ τὴν δέησιν αὐτοῦ εἰσακούσεται ὁ Θεός; ἢ ἐπελθούσης αὐτῷ ἀνάγκης
Ιωβ. 27,9	Ἡ μήπως ὁ Θεός θα ἀκούσῃ καὶ θα κάμῃ δεκτὴν τὴν δέησίν του; Ἡ ὅταν ἐπέλθῃ ἐναντίον του θλίψις καὶ περιπέτεια,
Ιωβ. 27,10	μὴ ἔχει τινὰ παρρησίαν ἐναντι αὐτοῦ; ἢ ὡς ἐπικαλεσαμένου αὐτοῦ εἰσακούσεται αὐτοῦ,
Ιωβ. 27,10	μήπως θα ἔχῃ αὐτὸς παρρησίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ; Ἡ μήπως ὁ Θεός θα ἀκούσῃ καὶ θα κάμῃ δεκτὴν τὴν προσευχήν του, ὅταν τον ἐπικαλεσθῇ;
Ιωβ. 27,11	ἀλλὰ δὴ ἀναγγεῶν ὑμῖν τί ἐστὶν ἐν χειρὶ Κυρίου, ἃ ἐστὶ παρὰ Παντοκράτορι, οὐ ψεύσομαι.
Ιωβ. 27,11	Ἀλλὰ θα ἀναγγεῖλῶ καὶ θα καταστήσω γνωστὸν εἰς σας, τι ὑπάρχει στο παντοδύναμον χεῖρι τοῦ Κυρίου· ὅσα εἶναι εἰς τὴν πανσθενὴ ἐξουσίαν τοῦ Παντοκράτορος. Ὁχι ψεύδη, ἀλλὰ τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν θα εἰπῶ. Εγὼ θα σας ομιλήσω τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ,
Ιωβ. 27,12	ἰδοὺ πάντες οἴδατε ὅτι κενὰ κενοῖς ἐπιβάλλετε.
Ιωβ. 27,12	διότι ἰδοὺ, σεις με ὅσα λέγετε, προσθέτετε ἀδειανὰ καὶ κούφια λόγια ἐπάνω εἰς τὰ κούφια.
Ιωβ. 27,13	αὕτη ἡ μερὶς ἀνθρώπου ἀσεβοῦς παρὰ Κυρίου, κτῆμα δὲ δυναστῶν ἐλεύσεται παρὰ Παντοκράτορος ἐπ' αὐτοῦς.
Ιωβ. 27,13	Ἰδοὺ ποῖον εἶναι τὸ μερίδιον καὶ τὸ κατάντημα τοῦ ἀσεβοῦς ἀνθρώπου ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀπόκτημα, ποῦ ἀπὸ τὸν Παντοκράτορα θα ἐλθῇ στους ἐκβιαστάς καὶ τυράννους.
Ιωβ. 27,14	ἐὰν δὲ πολλοὶ γένωνται οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, εἰς σφαγὴν ἔσσονται· ἐὰν δὲ καὶ ἀνδρωθῶσι, προσαιτήσουσιν·
Ιωβ. 27,14	Εἰάν γίνουν πολλὰ καὶ πληθυνθοῦν τὰ τέκνα τῶν ἀσεβῶν, θα εἶναι προορισμένα διὰ τὴν σφαγὴν. Εἰάν δε καὶ γίνουν ἄνδρες, θα καταντήσουν εἰς πτωχείαν, ὥστε νὰ ἐπαιτοῦν

δια να ζήσουν.

Ιωβ. 27,15 οἱ δὲ περιόντες αὐτοῦ ἐν θανάτῳ τελευτήσουσι, χήρας δὲ αὐτῶν οὐδεὶς ἐλεήσει.

Ιωβ. 27,15 Οσοι δε διαφύγουν τον βίαιον θάνατον του ασεβούς πατρός των, θα αποθάνουν από σκληράν και οδυνηράν ασθένειαν. Τας χήρας των δε κανείς δεν θα τας ευσπλαγχνισθή.

Ιωβ. 27,16 ἐὰν συναγάγη ὥσπερ γῆν ἀργύριον, ἴσα δὲ πηλῷ ἐτοιμάσῃ χρυσίον,

Ιωβ. 27,16 Εάν κανείς από αυτούς συγκεντρώσῃ πολὺ ἀργύριον ὥσάν το χώμα της γῆς και συσσωρεύσῃ χρυσόν ὥσάν την λάσπην,

Ιωβ. 27,17 ταῦτα πάντα δίκαιοι περιποιήσονται, τὰ δὲ χρήματα αὐτοῦ ἀληθινοὶ καθεξουσιν.

Ιωβ. 27,17 ὅλα αὐτὰ θα περιέλθουν εἰς την κυριότητα των δικαίων. Τα χρήματά του θα γίνουν κτήμα των ειλικρινῶν και εντίμων ἀνθρώπων.

Ιωβ. 27,18 ἀπέβη δὲ οἱ οἶκος αὐτοῦ ὥσπερ σῆτες καὶ ὥσπερ ἀράχνη.

Ιωβ. 27,18 Θα καταντήσῃ δε το σπίτι του ασεβούς σαν τον σκόρον και σαν τον ιστόν της ἀράχνης.

Ιωβ. 27,19 πλούσιος κοιμηθήσεται καὶ οὐ προσθήσει, ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ διήνοιξε, καὶ οὐκ ἔστι.

Ιωβ. 27,19 Ο ασεβὴς θα πέσῃ να κοιμηθῇ πλούσιος την ἐσπέραν, και το πρωῒ θα ἐξυπνήσῃ πτωχός. Δεν θα ἐπανίδῃ τα πλούτη του. Καθὼς θα ανοίξῃ το πρωῒ τα μάτια του, θα τα αναζητήσῃ και δεν θα υπάρχουν πλέον.

Ιωβ. 27,20 συνήντησαν αὐτῷ ὥσπερ ὕδωρ αἱ ὀδύναι, νυκτὶ δὲ ὑφείλετο αὐτὸν γνόφος·

Ιωβ. 27,20 Τον συνήντησαν και τον περιέβαλαν θλίψεις και πόνοι σαν πλημμύρα ὕδατος. Κατὰ το διάστημα δε της νυκτός ἔξαφνα τον κατέλαβε και τον ἀφήρπασε σύννεφον σκοτεινόν.

Ιωβ. 27,21 ἀναλήφεται δὲ αὐτὸν καύσων καὶ ἀπελεύσεται, καὶ λικμήσει αὐτὸν ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ.

- Ιωβ. 27,21 Θα τον πάρη και θα τον σηκώση καυστικός άνεμος, θα φύγη από τον τόπον, θα τον σηκώση και θα τον λυχνίση σαν άχυρον μακράν από την κατοικίαν του.
- Ιωβ. 27,22 καὶ ἐπιρρίψει ἐπ’ αὐτὸν καὶ οὐ φείσεται, ἐκ χειρὸς αὐτοῦ φυγῇ φεύξεται.
- Ιωβ. 27,22 Ο Θεός θα ρίψη επάνω στον ασεβή τιμωρίας και πόνους, δεν θα τον λυπηθή. Αυτός δε θα καταβάλῃ κάθε προσπάθειαν να διαφύγῃ από την τιμωρόν χείρα του Θεού, ἀλλὰ ματαίως.
- Ιωβ. 27,23 κροτήσῃ ἐπ’ αὐτοὺς χεῖρας αὐτοῦ καὶ συριεῖ αὐτὸν ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ.
- Ιωβ. 27,23 Θα επιδοκιμάσῃ και θα χειροκρότησῃ ο Κυριος την τιμωρίαν των ασεβών. Με συριγμούς χλευασμοῦ θα εκδιώξῃ τον ασεβή από τον τόπον στον οποίον εζούσεν ασφαλῆς.

ΙΩΒ 28

- Ιωβ. 28,1 Ἔστι γὰρ ἀργυρίῳ τόπος, ὅθεν γίνεται, τόπος δὲ χρυσίου, ὅθεν διηθεῖται.
- Ιωβ. 28,1 Υπάρχει ο τόπος, από όπου εξάγεται ο άργυρος, όπως επίσης και ο τόπος, από όπου εξάγεται και καθαρίζεται ο χρυσός.
- Ιωβ. 28,2 σίδηρος μὲν γὰρ ἐκ γῆς γίνεται, χαλκὸς δὲ ἴσα λίθῳ λατομεῖται.
- Ιωβ. 28,2 Επίσης εῖναι γνωστόν ὅτι ο σίδηρος εξάγεται από ωρισμένας περιοχάς της γῆς, ο δε χαλκός εξάγεται από τα λατομεῖα, ὅπως ο λίθος.
- Ιωβ. 28,3 τάξιν ἔθετο σκότει, καὶ πᾶν πέρας αὐτὸς ἐξακριβάζεται, λίθος σκοτία καὶ σκιὰ θανάτου.
- Ιωβ. 28,3 Με το φως της λυχνίας ἔθεσεν ο άνθρωπος τάξιν στο σκοτάδι των μεταλλωρυχείων και κάθε μέρος το διερευνά

και εξακριβώνει, που εις τα σκότη κρύπτεται ο πολύτιμος λίθος και που η θανατηφόρος σκια.

Ιωβ. 28,4 διακοπή χειμάρρου από κονίας, οί δέ έπιλανθανόμενοι όδόν δικαίαν ήσθένησαν, έκ βροτών έσαλεύθησαν.

Ιωβ. 28,4 Εις τα μέρη της γης τα διανοιχθέντα από τα ύδατα των χειμάρρων και εις την άμμον ερευνούν οι χρυσοθήραι. Λησμονούν και αντιπαρέρχονται με αοιαφορίαν τους συνηθισμένους δρόμους των ανθρώπων. Εκεί εις τα βάθη των μεταλλείων ταλαιπωρούνται και κατεξαντλούνται. Μετακινούνται και χωρίζονται από τους άλλους ανθρώπους.

Ιωβ. 28,5 γή, έξ αύτής έξελεύσεται άρτος, ύποκάτω αύτής έστράφη ώσεϊ πῦρ.

Ιωβ. 28,5 Η γη, από την καλλιεργουμένην επιφάνειαν της οποίας παίρνομεν τον άρτον, ανασκάπτεται από ημάς στο βάθος της σαν να καίεται από πυρ ηφαιστείου.

Ιωβ. 28,6 τόπος σαπφείρου οί λίθοι αύτής, καϊ χῶμα χρυσίον αύτῷ.

Ιωβ. 28,6 Τα λιθάρια της είναι τόπος, όπου ευρίσκονται οι πολύτιμοι λίθοι του σαπφείρου και το χῶμα της, όπου υπάρχει ο χρυσός.

Ιωβ. 28,7 τρίβος, ούκ έγνω αύτην πετεινόν, καϊ ού παρέβλεψεν αύτην όφθαλμός γυπός·

Ιωβ. 28,7 Τους δρόμους τους υπογείους, που υπάρχουν εις τα μεταλλεία, δεν τους εγνώρισε κανένα πτηνόν και το οξυδερκές μάτι του γυπός δεν τους είδε.

Ιωβ. 28,8 καϊ ούκ επάτησαν αύτὸν υιοί άλαζόνων, ού παρῆλθεν επ' αύτής λέων.

Ιωβ. 28,8 Τολμηρά τέκνα ατιθάσων και αγρίων θηρίων δεν επάτησαν τους τόπους αυτούς, ούτε ο λέων ο βασιλεύς των ημπόρεσε να περάση από εκεί.

Ιωβ. 28,9 έν άκροτόμῳ έξέτεινε χεῖρα αύτοῦ, κατέστρεψε δέ έκ

ρίζων ὄρη·

Ιωβ. 28,9 Ο άνθρωπος όμως απλώνει τα χέρια του εις αποκρήμνους βράχους και τους κόπτει, ανασκάπτει δε και ανατρέπει εκ θεμελίων ὄρη.

Ιωβ. 28,10 δίνας δὲ ποταμῶν διέρρηξε, πᾶν δὲ ἔντιμον εἶδὲ μου ὁ ὀφθαλμός.

Ιωβ. 28,10 Διετρύπησε βράχους, δια να αφήση δίοδον εις συστροφάς ποταμῶν. Πολλά δε πολύτιμα πράγματα ανευρεθέντα ἀπὸ τους ανθρώπους εἶδε το μάτι μου.

Ιωβ. 28,11 βάθη δὲ ποταμῶν ἀνεκάλυψεν, ἔδειξε δὲ αὐτοῦ δύναμιν εἰς φῶς.

Ιωβ. 28,11 Απεκάλυψε και ηρεύνησε τους βαθεῖς πυθμένας των ποταμῶν και γενικά ἔφερεν εις φως και κατέστησεν αισθητήν την δύναμίν του.

Ιωβ. 28,12 ἡ δὲ σοφία πόθεν εὐρέθη; ποῖος δὲ τόπος ἐστὶ τῆς ἐπιστήμης;

Ιωβ. 28,12 Η πραγματική όμως και αληθινή σοφία ἀπὸ ποῖον μέρος της γης εὐρέθη; Ποῖος δε εἶναι ο τόπος, ὅπου πηγάζει και εδράζεται η αληθινή ἐπιστήμη;

Ιωβ. 28,13 οὐκ οἶδε βροτὸς ὁδὸν αὐτῆς, οὐδὲ μὴ εὐρεθῇ ἐν ἀνθρώποις.

Ιωβ. 28,13 Κανεῖς ἀπὸ τους θνητοὺς δεν γνωρίζει τον δρόμον, που οδηγεί εις αὐτήν, οὔτε και αὐτή εὐρέθη μεταξύ των ἀνθρώπων, που κατοικοῦν την γην.

Ιωβ. 28,14 ἄβυσσος εἶπεν· οὐκ ἔνεστιν ἐν ἐμοί· καὶ ἡ θάλασσα εἶπεν· οὐκ ἔνεστι μετ' ἐμοῦ.

Ιωβ. 28,14 Αἱ ἄβυσσοι των ὠκεανῶν λέγουν· Δεν εἶναι μέσα εις ημᾶς η σοφία. Η θάλασσα λέγει· Δεν εἶναι μαζί μου η σοφία.

Ιωβ. 28,15 οὐ δώσει συγκλεισμὸν ἀντ' αὐτῆς, καὶ οὐ σταθήσεται ἀργύριον ἀντάλλαγμα αὐτῆς·

Ιωβ. 28,15 Τιποτε δεν εἶναι δυνατόν να δοθῇ εις ἀντιστάθμισμα αὐτῆς. Οὔτε εἶναι δυνατόν να ζυγισθῇ και δοθῇ χρυσός και

	ἀργυρος εἰς ἀντάλλαγμα καὶ πληρωμὴν αὐτῆς.
Ιωβ. 28,16	καὶ οὐ συμβασταχθήσεται χρυσίῳ Ὠφὶρ, ἐν ὄνυχι τιμίῳ καὶ σαπφείρῳ·
Ιωβ. 28,16	Δεν εἶναι δυνατόν να συγκριθῇ προς το χρυσίον Ὠφὶρ, προς τους πολυτίμους λίθους ὄνυχος καὶ σαπφείρου.
Ιωβ. 28,17	οὐκ ἴσωθήσεται αὐτῇ χρυσίον καὶ ὕαλος καὶ τὸ ἄλλαγμα αὐτῆς σκεῦη χρυσᾶ·
Ιωβ. 28,17	Ἡ ἀληθινὴ σοφία δεν ἐξισώνεται κατὰ την ἀξίαν προς τον χρυσόν, προς το διαμάντι. Καὶ τα πολύτιμα εκ χρυσοῦ σκεῦη δεν εἶναι δυνατόν να δοθοῦν ως ἀντάλλαγμα δι' αὐτήν.
Ιωβ. 28,18	μετέωρα καὶ γαβὶς οὐ μνησθήσεται, καὶ ἔλκυσον σοφίαν ὑπὲρ τὰ ἐσώτατα·
Ιωβ. 28,18	Τα ἐκτιμώμενα ἀπὸ τους ἀνθρώπους πολύτιμα μέταλλα καὶ τα κρύσταλλα οὔτε καν καὶ ἠμποροῦν να μνημονευθοῦν ἐνώπιον αὐτῆς. Την σοφίαν ἐλκυσε την ἀπὸ τας πλέον βαθείας πηγὰς.
Ιωβ. 28,19	οὐκ ἴσωθήσεται αὐτῇ τοπάζιον Αἰθιοπίας, χρυσίῳ καθαρῷ οὐ συμβασταχθήσεται.
Ιωβ. 28,19	Προς αὐτήν δεν εἶναι δυνατόν να ἐξισωθῇ οὔτε ο πολύτιμος λίθος της Αἰθιοπίας, το τοπάζιον. Δεν ἰσοσταθμίζεται αὐτὴ καὶ δεν συγκρίνεται με τον καθαρὸν χρυσόν.
Ιωβ. 28,20	ἢ δὲ σοφία πόθεν εὐρέθη; ποῖος δὲ τόπος ἐστὶ τῆς συνέσεως;
Ιωβ. 28,20	Που λοιπόν εὐρίσκεται ἡ σοφία; Ποῖος δε εἶναι ο τόπος της συνέσεως καὶ της ἀληθοῦς γνώσεως;
Ιωβ. 28,21	λέληθε πάντα ἄνθρωπον καὶ ἀπὸ πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ ἐκρύβη·
Ιωβ. 28,21	Αὐτὸ διαφεύγει την γνώσιν παντός ἀνθρώπου. Ἐχει ἀποκρυβῇ καὶ ἀπὸ αὐτὰ τα πετεινά, που διασχίζουν τους ουρανοὺς.
Ιωβ. 28,22	ἢ ἀπώλεια καὶ ὁ θάνατος εἶπαν· ἀκηκόαμεν δὲ αὐτῆς τὸ

κλέος.

- Ιωβ. 28,22 Η απώλεια και ο θάνατος, αυτός ούτος ο άδης, είπαν·
Ηκούσαμεν μόνον την δόξαν της σοφίας, αλλά δεν
γνωρίζομεν, που υπάρχει.
- Ιωβ. 28,23 ὁ Θεός εὔ συνέστησεν αὐτῆς τὴν ὁδόν, αὐτὸς δὲ οἶδε
τὸν τόπον αὐτῆς·
- Ιωβ. 28,23 Ο Θεός είναι η πηγή πάσης σοφίας. Αυτός κατεσκεύασε
καλῶς τον δρόμον, δια του οποίου αυτή ξεχύνεται προς τα
δημιουργήματά του. Αυτός γνωρίζει τον τόπον και την
πηγὴν της.
- Ιωβ. 28,24 αὐτὸς γάρ τὴν ὑπ' οὐρανὸν πᾶσαν ἐφορᾷ εἰδὼς τὰ ἐν
τῇ γῇ πάντα, ἃ ἐποίησεν,
- Ιωβ. 28,24 Διότι αὐτὸς ἐπιβλέπει καὶ κυβερνᾷ ολόκληρον τὴν
οικουμένην τὴν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ γνωρίζει ἀριστα καὶ
κάλλιστα ὅλα ὅσα υπάρχουν εἰς τὴν γῆν, τὰ ὁποῖα αὐτὸς
ἐδημιούργησεν.
- Ιωβ. 28,25 ἀνέμων σταθμὸν ὕδατος μέτρα·
- Ιωβ. 28,25 Αὐτὸς ζυγίζει τοὺς ἀνέμους καὶ μέτρά τὰ ὕδατα.
- Ιωβ. 28,26 ὅτι ἐποίησεν οὕτως, ἰδὼν ἠρίθμησε καὶ ὁδὸν ἐν
τινάγματι φωνάς·
- Ιωβ. 28,26 Οταν ο Κυριος ἐδημιούργησεν ἔτσι αὐτά, τα εἶδε καὶ
ερρύθμισε τὰ μέτρα τῆς πτώσεως τῶν βροχῶν, τῆς
κατευθύνσεως τῶν ἀνέμων καὶ ἔθεσεν στὸν δρόμον, που
πρέπει, τὰς ἐκτινασσομένας ἀστραπὰς με τὰς βροντὰς.
- Ιωβ. 28,27 τότε εἶδεν αὐτὴν καὶ ἐξηγήσατο αὐτὴν, ἐτοιμάσας
ἐξιχνίασεν.
- Ιωβ. 28,27 Τότε ο Θεός εἶδε τὴν δημιουργίαν του καὶ προέβαλεν εἰς
ἡμᾶς φανεράν τὴν σοφίαν του, ἐνῶ πρότερον ἦτο
ἀποκεκρυμμένη.
- Ιωβ. 28,28 εἶπε δὲ ἀνθρώπῳ· ἰδοὺ ἡ θεοσεβεία ἐστὶ σοφία, τὸ δὲ
ἀπέχεσθαι ἀπὸ κακῶν ἐστὶν ἐπιστήμη.
- Ιωβ. 28,28 Εἶπε δε ο Κυριος στὸν ἀνθρώπον· Ἰδοὺ πραγματικὴ σοφία

είναι το να σέβεται ο άνθρωπος τον Θεόν. Και επιστήμη είναι το να απέχη κανείς από τας κακὰς πράξεις”.

ΙΩΒ 29

- Ιωβ. 29,1 Ἔτι δὲ προσθεὶς Ἰώβ εἶπε τῷ προοιμίῳ·
Ιωβ. 29,1 Εἶπεν ἀκόμη ὁ Ἰώβ, προσθέτων εἰς ὅσα προηγουμένως εἶχεν εἶπει·
- Ιωβ. 29,2 τίς ἂν με θείῃ κατὰ μῆνα ἔμπροσθεν ἡμερῶν, ὧν με ὁ Θεὸς ἐφύλαξεν;
Ιωβ. 29,2 “ποῖός ἡμπορεῖ νὰ με φέρῃ εἰς τὰς περασμένας εὐτυχισμένας ἡμέρας κάποιου μηνός, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς με προεφύλαττεν ἀπὸ θλίβεις καὶ συμφοράς;
- Ιωβ. 29,3 ὥς ὅτε ἡῦγει ὁ λύχνος αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς μου, ὅτε τῷ φωτὶ αὐτοῦ ἐπορευόμην ἐν σκότει·
Ιωβ. 29,3 Τότε ὁ λύχνος τοῦ Θεοῦ ἐλάμπεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν σου, ὁπότε με τὸ φῶς τοῦ ἐβάδιζα καὶ εἰς αὐτὰ τὰ σκότη·
- Ιωβ. 29,4 ὅτε ἤμην ἐπιβρίθων ὁδοῦς, ὅτε ὁ Θεὸς ἐπισκοπὴν ἐποιεῖτο τοῦ οἴκου μου·
Ιωβ. 29,4 ὅταν ἔτρεχα στοὺς δρόμους με νεανικὴν δύναμιν καὶ σφρίγγος, ὁ δὲ Θεὸς με στοργὴν ἐπώπτευε καὶ ἐπρονοοῦσε τὰ τοῦ οἴκου μου·
- Ιωβ. 29,5 ὅτε ἤμην ὑλώδης λίαν, κύκλῳ δέ μου οἱ παῖδες·
Ιωβ. 29,5 ὅταν ἤμην γεμάτος ἀπὸ υλικά ἀγαθὰ καὶ γύρω μου εὐτυχισμένα ἦσαν τὰ παιδιὰ μου.
- Ιωβ. 29,6 ὅτε ἐχέοντο αἱ ὁδοί μου βουτύρῳ, τὰ δὲ ὄρη μου ἐχέοντο γάλακτι·
Ιωβ. 29,6 Ὅταν τὸ βούτυρον ἐχύνετο καὶ ἔτρεχεν στοὺς δρόμους, ποὺ ἐπερνοῦσα, τὰ δὲ βουνὰ ἐβρέχοντο καὶ ἐλούζοντο μέσα στο γάλα.
- Ιωβ. 29,7 ὅτε ἐξεπορευόμην ὄρθριος ἐν πόλει, ἐν δὲ πλατείαις

ἐτίθετό μου ὁ δῖφρος.

Ιωβ. 29,7 Οταν λίαν πρωΐ ηγειρόμην και μετέβαινα εις την πόλιν και εις τας πλατείας της πόλεως, εστήνετο η τιμητική δι' ἐμέ καθέδρα.

Ιωβ. 29,8 ἰδόντες με νεανίσκοι ἐκρύβησαν, πρεσβῦται δὲ πάντες ἔστησαν·

Ιωβ. 29,8 Οταν με ἐβλεπαν οἱ νέοι ἀπὸ μακράν και δια λόγους συστολῆς ἐκρύπτοντο, οἱ δε πρεσβύτεροι κατὰ την ηλικίαν ὅλοι ἴσταντο ὀρθιοι, μέχρις ὅτου καθήσω ἐγώ.

Ιωβ. 29,9 ἀδροὶ δὲ ἐπαύσαντο λαλοῦντες, δάκτυλον ἐπιθέντες ἐπὶ στόματι.

Ιωβ. 29,9 Οἱ ἐπίσημοι δε και πρόκριτοι της πόλεως, ὅταν ἐγὼ εφαινόμην, ἐπαυαν να συνομιλοῦν, φέροντες τον δάκτυλὸν των στο στόμα των και επιβάλλοντες σιγὴν στον εαυτὸν των.

Ιωβ. 29,10 οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐμακάρισάν με, καὶ γλῶσσα αὐτῶν τῷ λάρυγγι αὐτῶν ἐκολλήθη·

Ιωβ. 29,10 Οσοι δὲ με ἤκουαν με ἐπεδοκίμαζαν, με ἐμακάριζαν δια τας σοφὰς συμβουλὰς και γνώμας μου και ἐκολλούσε η γλῶσσα των στον λάρυγγα των, ὥστε να μη δύνανται, δια λόγους συστολῆς, να ἀρθρώσουν λέξιν.

Ιωβ. 29,11 ὅτι οὐς ἤκουσε καὶ ἐμακάρισέ με, ὀφθαλμός δὲ ἰδὼν με ἐξέκλινε·

Ιωβ. 29,11 Καθένας που με ἤκουε, με ἐμακάριζε, και καθένας που με ἐβλεπε παρεμέριζε.

Ιωβ. 29,12 διέσωσα γὰρ πτωχὸν ἐκ χειρὸς δυνάστου καὶ ὀρφανῶ, ᾧ οὐκ ἦν βοηθός, ἐβοήθησα.

Ιωβ. 29,12 Και τοῦτο, διότι ἐγὼ ἐσωζα τον πτωχὸν ἀπὸ τα χέρια του καταδυναστεύοντος αὐτὸν και ἐβοηθούσα κάθε ὀρφανόν, δια το ὁποῖον κανεῖς ἄλλος δεν υπήρχε να το βοηθήση.

Ιωβ. 29,13 εὐλογία ἀπολλυμένου ἐπ' ἐμέ ἔλθοι, στόμα δὲ χήρας με εὐλόγησε.

Ιωβ. 29,13	Αι ευχαί του κινδυνεύοντος και τον οποίον εγώ περιέσωζα, ήρχοντο προς εμέ. Το δε στόμα της χήρας ηύχετο πολλάς ευχάς δι' εμέ.
Ιωβ. 29,14	δικαιοσύνην δὲ ἐνδεδύκειν, ἡμφιασάμην δὲ κρίμα ἴσα διπλοῖδι.
Ιωβ. 29,14	Εἶχα ενδυθῇ την δικαιοσύνην ὡσάν ἐνδυμα και ὡσάν μανδύαν διπλοτυλισσόμενον στο σώμα μου εφορούσα την δικαίαν κρίσιν και απονομήν της δικαιοσύνης.
Ιωβ. 29,15	ὀφθαλμὸς ἤμην τυφλῶν, ποὺς δὲ χωλῶν.
Ιωβ. 29,15	Ημουνα ο οφθαλμός των τυφλών και το πόδι των χωλών.
Ιωβ. 29,16	ἐγὼ ἤμην πατὴρ ἀδυνάτων, δίκην δὲ ἦν οὐκ ἤδειν ἐξιχνίασα·
Ιωβ. 29,16	Εγὼ ἤμουν ο πατὴρ των αδυνάτων ανθρώπων, αγνώστους δε υποθέσεις ξένων ανθρώπων εξήταζα με πολὺ ενδιαφέρον, δια να αποδώσω δικαιοσύνην.
Ιωβ. 29,17	συνέτριψα δὲ μύλας ἀδίκων, ἐκ μέσου τῶν ὀδόντων αὐτῶν ἄρπαγμα ἐξήρπασα.
Ιωβ. 29,17	Συνέτριψα τας ισχυράς σιαγόνας των αδίκων και ἀπὸ τα δόντια των ἤρπασα, ὅσα ἐκεῖνοι εἶχαν αρπάσει αδικούντες τους ἄλλους.
Ιωβ. 29,18	εἶπα δέ· ἡ ἡλικία μου γηράσει ὥσπερ στέλεχος φοῖνικος, πολὺν χρόνον βιώσω·
Ιωβ. 29,18	Κατὰ τας ευτυχισμένας δε ἐκείνας ἡμέρας εἶπα· Η ηλικία μου θα προχωρήσῃ εἰς γήρας ὡσάν τον κορμὸν της χουρμαδιάς, θα ζήσω ἐπὶ πολὺν χρόνον ἡρεμος και ειρηνικός.
Ιωβ. 29,19	ἡ ρίζα διήνοικται ἐπὶ ὕδατος, καὶ δρόσος αὐλισθήσεται ἐν τῷ θερισμῷ μου·
Ιωβ. 29,19	Η ρίζα του δένδρου της ζωῆς μου εἶναι υγιῆς, καλοθρεμμένη και ισχυρά μέσα στο ὕδωρ, και δρόσος θα υπάρξῃ κατὰ τους θερμοὺς μήνας του θερισμοῦ των σιτηρῶν.
Ιωβ. 29,20	ἡ δόξα μου κενὴ μετ' ἐμοῦ, καὶ τὸ τόξον μου ἐν χειρὶ

αὐτοῦ πορεύεται.

Ιωβ. 29,20 Η δόξα μου δεν θα μειώνεται, αλλά θα ανανεώνεται και θα αυξάνη πάντοτε. Και το τόξον μου δια της χειρός του προστατεύοντός με Θεού θα επιτυγχάνη πάντοτε τον στόχον του.

Ιωβ. 29,21 ἔμοῦ ἀκούσαντες προσέσχον, ἐσιώπησαν δὲ ἐπὶ τῇ ἐμῇ βουλῇ·

Ιωβ. 29,21 Όταν με ήκουαν να ομιλώ, επρόσεχαν τους λόγους μου. Εσιωπούσαν δέ, όταν εξέφερα τας σκέψεις μου και την απόφασίν μου.

Ιωβ. 29,22 ἐπὶ τῷ ἐμῷ ῥήματι οὐ προσέθεντο, περιχαρεῖς δὲ ἐγίνοντο ὅποταν αὐτοῖς ἐλάλουν·

Ιωβ. 29,22 Εἰς ὅσα ἐγὼ ελεγα, δεν εἶχαν τίποτε να προσθέσουν εκείνοι. Εγέμιζαν δε ἀπὸ χαράν, όταν ωμιλούσα προς αὐτοὺς προσωπικῶς.

Ιωβ. 29,23 ὥσπερ γῆ διψῶσα προσδεχομένη τὸν ὑετὸν, οὕτως οὔτοι τὴν ἐμὴν λαλίαν.

Ιωβ. 29,23 Ὡσάν την γην, η οποία λόγω ξηρασίας διψά και περιμένει την ζωογόνον βροχήν, ετσι και εκείνοι επερίμεναν και ήκουαν την ομιλίαν μου.

Ιωβ. 29,24 ἐὰν γελάσω πρὸς αὐτούς, οὐ μὴ πιστεύσωσι, καὶ φῶς τοῦ προσώπου μου οὐκ ἀπέπιπτεν·

Ιωβ. 29,24 Όταν εμειδιούσα προς αὐτοὺς και εγελούσα, δεν το ἐπίστευαν, διότι δεν εθεωρούσαν τους εαυτοὺς των ἀξίους τέτοιας τιμῆς. Η ἀγαθότης δε και η ευμενεΐα του προσώπου μου δεν ἐπίπτε ποτέ στο κενόν, ἀλλά τας ἐδέχοντό με μεγάλην ευχαρίστησιν.

Ιωβ. 29,25 ἐξελεξάμην ὁδὸν αὐτῶν καὶ ἐκάθισα ἄρχων καὶ κατεσκήνουν ὥσεί βασιλεὺς ἐν μονοζῶνοις ὃν τρόπον παθινοὺς παρακαλῶν.

Ιωβ. 29,25 Εξέλεξα και εταῦτισα τον δρόμον της ζωῆς μου με την ζωὴν των, ἐκάθισα μεταξύ των ὡσάν ἀρχων. Κατεσκήνωσα και

παρέμεινα ανάμεσα των βασιλεύς περιστοιχιζόμενος και φρουρούμενος από τους ελαφρώς ωπλισμένους στρατιώτας του. Εκάθησα, όπως κάθεσαι κανείς και παρηγορεί τους πάσχοντες και θλιβομένους.

ΙΩΒ 30

Ιωβ. 30,1 Νυνὶ δὲ κατεγέλασάν μου ἐλάχιστοι, νῦν νουθετοῦσί με ἐν μέρει ὧν ἐξουδένουν τοὺς πατέρας αὐτῶν, οὓς οὐχ ἡγησάμην ἀξίους κυνῶν τῶν ἐμῶν νομάδων.

Ιωβ. 30,1 Τώρα ὁμως με περιγελοῦν και οι νέοι ἀκόμη, ἀνθρωποι χωρὶς κοινωνικὴν ἀξίαν. Με νουθετοῦν ἐν τινὶ μέτρῳ ἐκεῖνοι, τους πατέρας των οποίων ἐγὼ καταφρονούσα και δεν τους εθεωρούσα ἀξίους να συγκρίνω οὔτε με τους κύνες των ποιμνίων μου.

Ιωβ. 30,2 καὶ γε ἰσχύς χειρῶν αὐτῶν ἵνατί μοι; ἐπ' αὐτοὺς ἀπώλετο συντέλεια.

Ιωβ. 30,2 Και πράγματι, εἰς τι θα μου ἦτο χρήσιμος ἡ δύναμις των χειρῶν των; Εἰς τίποτε. Διότι εἶχε χαθῆ και δεν υπήρχε πλέον εἰς αὐτοὺς ἡ σύνεσις και ἡ δύναμις εἰς ἐπιτέλεσιν και ολοκλήρωσιν καλοῦ ἔργου.

Ιωβ. 30,3 ἐν ἐνδείᾳ καὶ λιμῷ ἄγονος· οἱ φεύγοντες ἄνυδρον ἐχθὲς συνοχὴν καὶ τάλαιπωρίαν,

Ιωβ. 30,3 Ξηροὶ και ἀγονοὶ κατήντησαν, λόγω της πτωχείας και της πείνης των. Αὐτοὶ ἐφυγαν πρὸς χώραν πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἄνυδρον και ξηράν και συνήντησαν εἰς αὐτὴν στενοχωρίαν και τάλαιπωρίαν.

Ιωβ. 30,4 οἱ περικυκλοῦντες ἄλιμα ἐπὶ ἡχοῦντι, οἵτινες ἄλιμα ἦν αὐτῶν τὰ σῖτα, ἄτιμοι δὲ καὶ πεφραυλισμένοι, ἐνδεεῖς παντὸς ἀγαθοῦ, οἳ καὶ ῥίζας ξύλων ἐμασσῶντο ὑπὸ λιμοῦ μεγάλου.

Ιωβ. 30,4	οι περιπλανώμενοι εις αλμυρούς παραλίους τόπους, όπου βοΐζουν τα κύματα της θαλάσσης και οι οποίοι ως μόνην των τροφήν είχαν τα αλμυρά εκεί χόρτα. Ασημοι δε και εξευτελισμένοι και εις αγρίαν κατάστασιν, στερούμενοι κάθε αγαθόν, και οι οποίοι ένεκα της μεγάλης πείνης των εμασσούσαν και αυτάς ακόμη τας ρίζας των δένδρων·
Ιωβ. 30,5	έπανεστησάν μοι κλέπται,
Ιωβ. 30,5	αυτοί επανεστάτησαν εναντίον μου, δια να με κλέπτουν.
Ιωβ. 30,6	ών οί οἴκοι αὐτῶν ἦσαν τρώγλαι πετρῶν,
Ιωβ. 30,6	Αυτοί των οποίων τα σπίτια ήσαν τρώγλαι εις τα σπήλαια των βράχων.
Ιωβ. 30,7	ἀνὰ μέσον εὐήχων βοήσονται· οἱ ὑπὸ φρύγανα ἄγρια διητῶντο,
Ιωβ. 30,7	Ανάμεσα στους αντηχούντας βράχους εφώναζαν ο ένας τον άλλον. Κατω από ξηρούς αγρίους θάμνους χώνονται και κατοικούν.
Ιωβ. 30,8	ἀφρόνων υἱοὶ καὶ ἀτίμων, ὄνομα καὶ κλέος ἐσβεσμένον ἀπὸ γῆς.
Ιωβ. 30,8	Εἶναι παιδιά ανθρώπων, που δεν έχουν φρόνησιν και δεν απολαμβάνουν τιμὴν· με σβησμένον εντελῶς το ὄνομα και την δόξαν των από την γην.
Ιωβ. 30,9	νυνὶ δὲ κιθάρα ἐγὼ εἶμι αὐτῶν, καὶ ἐμέ θρύλλημα ἔχουσιν·
Ιωβ. 30,9	Τωρα όμως εγὼ ἐγίνα κιθάρα, με την οποίαν παίζουν και διασκεδάζουν. Με έχουν ως διασκεδαστικόν μολόγημα εις τας συζητήσεις των.
Ιωβ. 30,10	ἐβδελύξαντο δὲ με ἀποστάντες μακρὰν ἀπὸ δὲ τοῦ προσώπου μου οὐκ ἐφείσαντο πτύελον.
Ιωβ. 30,10	Με εσιχάθησαν και απεμακρύνθησαν ἀπὸ ἐμένα. Δεν ἐδίστασαν δε να με πτύσουν κατὰ πρόσωπον με το σάλιο των εις ἐκφρασιν της καταφρονήσεώς των.
Ιωβ. 30,11	ἀνοίξας γὰρ φαρέτραν αὐτοῦ ἐκάκωσέ με, καὶ χαλινὸν

τοῦ προσώπου μου ἔξαπέστειλαν.

Ιωβ. 30,11 Ολα δε αυτά, διότι ο Θεός ἤνοιξε την φαρέτραν του, που περιείχε ταλαιπωρίας και πόνους δι' ἐμέ, και με εβασάνισε. Αυτοί δε οι ἄνθρωποι ἀπέβαλαν κάθε χαλινόν και ἔγιναν θρασεῖς ἐναντίον μου.

Ιωβ. 30,12 ἐπὶ δεξιῶν βλαστοῦ ἔξανέστησαν, πόδα αὐτῶν ἐξέτειναν καὶ ὠδοποίησαν ἐπ' ἐμέ τρίβους ἀπωλείας αὐτῶν.

Ιωβ. 30,12 Ιστανται αυτοί οι ευτελεῖς πλαγίως ἀπὸ ἐμέ εἰς τα δεξιὰ, ἀπλώνουν τα πόδια των, δια να σκοντάψω, και με ὠθοῦν πρὸς δρόμους ολέθρου και καταστροφῆς.

Ιωβ. 30,13 ἐξετρίβησαν τρίβοι μου, ἐξέδυσαν γάρ μου τὴν στολήν· βέλεσιν αὐτοῦ κατηκόντισέ με,

Ιωβ. 30,13 Κατεστράφησαν οι δρόμοι μου, ἀπὸ τους οποίους θα ἠμπορούσα να διαφύγω τον ὀλεθρον. Διότι αυτοί με ἀπεγύμνωσαν ἀπὸ τα ἀρχοντικά μου ἐνδύματα και ἀπὸ την δύναμίν μου. Ο δε Θεός με ἠκόντισε και με ἐπληγωσε με τα βέλη του.

Ιωβ. 30,14 κέχρηται δέ μοι ὡς βούλεται, ἐν ὀδύναις πέφυρμαι.

Ιωβ. 30,14 Με ἐχρησιμοποίησεν, ὅπως αὐτός ἠθέλησεν, ὥστε να εἶμαι ζυμωμένος με τας οδύνας και τας ταλαιπωρίας.

Ιωβ. 30,15 ἐπιστρέφονται μοι αἱ ὀδύναι, ὥχετό μου ἡ ἐλπίς ὥσπερ πνεῦμα καὶ ὥσπερ νέφος ἡ σωτηρία μου.

Ιωβ. 30,15 Οι πόνοι μου διαρκῶς ἐπανέρχονται και ἐφορμοῦν ἐναντίον μου. Ἐχει χαθῇ κάθε ἐλπίς σωτηρίας, ὡσάν τον ἄνεμον ο οποίος ἐρχεται και φεύγει. Ἡ σωτηρία μου ἐχάθη ὡσάν το παροδικόν νέφος.

Ιωβ. 30,16 καὶ νῦν ἐπ' ἐμέ ἐκχυθήσεται ἡ ψυχὴ μου, ἔχουσι δέ με ἡμέραι ὀδυνῶν·

Ιωβ. 30,16 Και τώρα ἔχει πλέον ἀτονήσει ἡ ψυχὴ μου, ὥστε ὑπάρχει φόβος να χυθῇ πρὸς τα ἔξω και να σβῇ. Ἡμέραι δε δυστυχίας και οδύνης με ἔχουν στενῶς περικυκλώσει.

Ιωβ. 30,17	νυκτί δέ μου τὰ ὀσᾶ συγκέχυται, τὰ δὲ νεῦρά μου διαλέλутαι.
Ιωβ. 30,17	Κατὰ την νύκτα τα κόκκαλά μου, ἐξ αἰτίας των πόνων, φαίνονται ὅτι ἔχουν εξαρθρωθῇ και ανακατεῦνται τα νευρά μου ἀπὸ την πολλήν εξάντλησιν, σαν να ἔχουν διαλυθῇ.
Ιωβ. 30,18	έν πολλῇ ἰσχύϊ ἐπελάβετό μου τῆς στολῆς, ὥσπερ τὸ περιστόμιον τοῦ χιτῶνός μου περιέσχε με.
Ιωβ. 30,18	Ενεκα της δριμύτητος και της εκτάσεως της ασθενείας μου, το ένδυμά μου με ἔχει ισχυρῶς περισφίξει. Κολλά επάνω στο πληγωμένο σώμα μου και με σφίγγει, ὅπως το περιλαίμιον του χιτῶνος μου.
Ιωβ. 30,19	ἤγησαι δέ με ἴσα πηλῶ, έν γῇ καὶ σποδῶ μου ἡ μερίς·
Ιωβ. 30,19	Ω Κυριε, με την ασθένειαν αυτήν με ἔφερες εις τέτοιαν θέσιν, ὥστε να φαίνωμαι σαν λάσπη. Το χῶμα και η στάχτη εἶναι ο τόπος μου.
Ιωβ. 30,20	κέκραγα δέ πρὸς σε καὶ οὐκ ἀκούεις μου, ἔστησαν δὲ καὶ κατενόησάν με·
Ιωβ. 30,20	Εφῶναξα και φωνάζω, Κυριε, προς σέ. Δεν με ἤκουσες και οὔτε με ἀκούεις. Οι εχθροί μου εστάθησαν και κατενόησαν την καταφρόνησίν σου προς ἐμέ.
Ιωβ. 30,21	ἐπέβης δέ μοι ἀνελεημόνως, χειρὶ κραταιᾷ με ἐμαστίγωσας·
Ιωβ. 30,21	Επέπεσες επάνω μου ασπλάγχνως, και με χεῖρα δυνατήν με ἐμαστίγωσας.
Ιωβ. 30,22	ἔταξας δέ με έν ὁδύναις, καὶ ἀπέρριψάς με ἀπὸ σωτηρίας.
Ιωβ. 30,22	Με κατέταξες και με ἄφησες να ζω εν μέσω αδιηγῆτων βασάνων. Με ἐπεταξες μακριά ἀπὸ την σωτηρίαν.
Ιωβ. 30,23	οἶδα γὰρ ὅτι θάνατός με ἐκτρίψει, οἰκία γὰρ παντὶ θνητῷ γῆ.
Ιωβ. 30,23	Γνωρίζω, βέβαια, ὅτι ο θάνατος θα με κατασυντρίψη και θα

με αφανίση. Διότι οριστική κατοικία δια κάθε άνθρωπον είναι η γη με τους τάφους της.

Ιωβ. 30,24 εἰ γὰρ ὄφελον δυνάϊμην ἑμαυτὸν χειρώσασθαι, ἢ δεηθεὶς γε ἐτέρου, καὶ ποιήσει μοι τοῦτο.

Ιωβ. 30,24 Μηπως, τάχα, ἐτσι που κατήντησα, πρέπει με τα ἴδια μου τα χέρια να θέσω τέρμα εἰς την ζωὴν μου, ἢ να παρακαλέσω κάποιον ἄλλον να με θανατώσῃ;

Ιωβ. 30,25 ἐγὼ δὲ ἐπὶ παντὶ ἀδυνάτῳ ἔκλαυσα, ἐστέναξα ἰδὼν ἄνδρα ἐν ἀνάγκαις.

Ιωβ. 30,25 Εγὼ δέ, ο οποίος ασπλάγχχνως σήμερα ἔχω εγκαταλειφθῆ ἀπὸ ὅλους, ὅταν ἐβλεπα βασανιζόμενον ἀδύνατον ἄνθρωπον, ἔκλαια καὶ ἐστέναζα δια την δυστυχίαν του.

Ιωβ. 30,26 ἐγὼ δὲ ἐπέχων ἀγαθοῖς, ἰδοὺ συνήντησάν μοι μᾶλλον ἡμέραι κακῶν.

Ιωβ. 30,26 Ενῶ λοιπὸν ἐγὼ, ὡς ἐκ της ἀγαθότητάς μου καὶ της συμπαραστάσεως πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐπερίμενα ὡς ἀμοιβὴν μου ἀγαθὰ, ἀπροσδοκῆτως εἶδα να ἔρχονται ἐναντίον μου ἡμέραι συμφορῶν.

Ιωβ. 30,27 ἡ κοιλία μου ἐξέξεσε καὶ οὐ σιωπήσεται, προέφθασάν με ἡμέραι πτωχείας.

Ιωβ. 30,27 Ἡ κοιλία μου βράζει καὶ δεν θα σταματήσῃ τον βρασμόν καὶ την φλεγμονήν της. Με κατέλαβαν ἡμέραι στέρησεως καὶ δυστυχίας.

Ιωβ. 30,28 στένων πεπόρευμαι ἄνευ φιμοῦ, ἔστηκα δὲ ἐν ἐκκλησίᾳ κεκραγώς.

Ιωβ. 30,28 Στενάζω, περιπατῶ, πηγαίνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ χωρὶς φίμωντρον στο στόμα μου, δια να ἐμποδίζῃ τοὺς στεναγμούς μου. Πηγαίνω εἰς τας συνάξεις του λαοῦ, φωνάζω δυνατὰ καὶ ζητῶ βοήθειαν.

Ιωβ. 30,29 ἀδελφὸς γέγονα σειρήνων, ἐταῖρος δὲ στρουθῶν.

Ιωβ. 30,29 Ἐγὼ ἀδελφὸς νυκτοβίων ὠρυομένων ζώων. Συντροφὸς στρουθοκαμήλων, που ἐκβάλλουν ἀγρίας κραυγὰς.

- Ιωβ. 30,30 τὸ δὲ δῆρμα μου ἐσκότῳται μεγάλως, τὰ δὲ ὀστέα μου ἀπὸ καύματος.
- Ιωβ. 30,30 Το δῆρμα μου ἔχει μαυρίσει ἀπὸ τὰς πληγὰς καὶ τὰ αἵματα. Τα δε κόκκαλά μου ἐκάησαν ἀπὸ τον πυρετόν της ασθενείας μου.
- Ιωβ. 30,31 ἀπέβη δὲ εἰς πένθος μου ἡ κιθάρα, ὃ δὲ ψαλμός μου εἰς κλαυθμόν ἐμοί.
- Ιωβ. 30,31 Η κιθάρα ἐγίνε δι' ἐμέ ὄργανον, που παίζονται πένθιμα μοιρολόγια. Το τραγούδι μου θρήνος καὶ κλαυθμός μου.

ΙΩΒ 31

- Ιωβ. 31,1 Διαθήκην ἐθέμην τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ οὐ συνήσω ἐπὶ παρθένον.
- Ιωβ. 31,1 Συμβόλαιον ἔκαμα καὶ νόμον ἔθεσα εἰς τὰ μάτια μου, ὥστε ποτέ να μη παρατηρῶ με πονηράν ἐπιθυμίαν τὰς παρθένους.
- Ιωβ. 31,2 καὶ τί ἐμέρισεν ὁ Θεὸς ἄνωθεν καὶ κληρονομία ἱκανοῦ ἐξ ὑψίστων;
- Ιωβ. 31,2 Τι ἐξεχώρισεν ὡς μερίδιον ὁ Θεὸς ἀπὸ τον ουρανὸν καὶ ποία ἡ κληροδοσία πρὸς τους αμαρτωλοὺς ἐκ μέρους του δυνατοῦ Κυρίου, που κατοικεῖ ἐν ὑψίστοις;
- Ιωβ. 31,3 οὐχὶ ἀπώλεια τῷ ἀδίκῳ καὶ ἀπαλλοτριώσις τοῖς ποιοῦσιν ἀνομίαν;
- Ιωβ. 31,3 Καταστροφή καὶ ὀλεθρος δεν ἐπιφυλάσσεται στους αμαρτωλοὺς αὐτοὺς καὶ ἀποξένωσις ἀπὸ τον Θεὸν στους διαπράττοντας παρανόμους πράξεις;
- Ιωβ. 31,4 οὐχὶ αὐτὸς ὄψεται ὁδὸν μου καὶ πάντα τὰ διαβήματά μου ἐξαριθμήσεται;
- Ιωβ. 31,4 Αὐτὸς ὁμως ὁ δίκαιος μισθαποδότης, ὁ Κύριος, δεν θα ἴδῃ τους δρόμους της ζωῆς μου, την καλὴν συμπεριφορὰν μου,

- και δεν θα λογαριάση τα διαβήματά μου;
- Ιωβ. 31,5 εἰ δὲ ἤμην πεπορευμένος μετὰ γελοιαστῶν, εἰ δὲ καὶ ἔσπούδασεν ὁ πούς μου εἰς δόλον·
- Ιωβ. 31,5 Εἰάν εγὼ επορευέθην καὶ συνεταυτίσθην με ασώτους καὶ με αγύρτας, εἰάν τα βήματά μου ἐπάτησαν ποτέ εἰς δολίους δρόμους
- Ιωβ. 31,6 ἔσταμαι γὰρ ἐν ζυγῷ δικαίῳ, οἶδε δὲ ὁ Κύριος τὴν ἀκακίαν μου.
- Ιωβ. 31,6 -ο ζυγός μου ἦτο πάντοτε δίκαιος καὶ γνωρίζει ὁ Κύριος τὴν αθωότητά μου.
- Ιωβ. 31,7 εἰ ἐξέκλινεν ὁ πούς μου ἐκ τῆς ὁδοῦ, εἰ δὲ καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ἐπηκολούθησεν ἡ καρδιά μου, εἰ δὲ καὶ ταῖς χερσὶ μου ἠψάμην δώρων,
- Ιωβ. 31,7 Εἰάν οἱ πόδες μου παρεξέκλιναν ἀπὸ τὴν θεῖαν οδόν, εἰάν ἡ καρδιά μου ἠκολούθησε καὶ ἐπραξε σύμφωνα με ὅσα πονηρὰ δύναται νὰ ἴδῃ ὁ ὀφθαλμός μου, εἰάν καὶ με τὰ χέρια μου ἀπλῶς καὶ μόνον ἐθίξα δώρα, διὰ νὰ δεῖξω προσωποληψίαν κατὰ τὴν ἀπονομήν τῆς δικαιοσύνης,
- Ιωβ. 31,8 σπείραιμι ἄρα καὶ ἄλλοι φάγοισαν, ἄρριζος δὲ γενοίμην ἐπὶ γῆς.
- Ιωβ. 31,8 εἴθε ἐγὼ μὲν νὰ σπείρω πάντοτε, ἄλλοι δὲ νὰ τρώγουν ὅσα ἐγὼ ἔχω σπείρει. Εἴθε νὰ μὴ ριζώσω ποτέ εἰς τὴν γῆν.
- Ιωβ. 31,9 εἰ ἐξηκολούθησεν ἡ καρδιά μου γυναικὶ ἄνδρὸς ἑτέρου, εἰ καὶ ἐγκάθετος ἐγενόμην ἐπὶ θύραις αὐτῆς,
- Ιωβ. 31,9 Εἰάν ἐδελεάσθῃ καὶ εἰλκύσθῃ ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὴν γυναῖκα ξένου ἀνδρός, εἰάν εἰς κατάλληλον θέσιν τοποθετημένος παρεμόνευσα εἰς τὰς θύρας τῆς ζητῶν νὰ εὕρῃ ευκαιρίαν νὰ εἰσέλθω στο σπίτι τῆς,
- Ιωβ. 31,10 ἀρέσαι ἄρα καὶ ἡ γυνή μου ἑτέρῳ, τὰ δὲ νήπιά μου ταπεινωθεῖη·
- Ιωβ. 31,10 τότε ἀς ἀρέσῃ καὶ ἀς ἐλκυσθῇ ἡ γυναῖκα μου εἰς ἄλλον ἄνδρα, ὥστε νὰ πάθω καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια καὶ τὰ μικρά μου τα

παιδιά να εξευτελισθούν με την διαγωγήν αυτήν της μητρός των.

Ιωβ. 31,11 θυμὸς γὰρ ὀργῆς ἀκατάσχετος τὸ μιᾶναι ἀνδρὸς γυναῖκα·

Ιωβ. 31,11 Τα λέγω αυτά, διότι ασυγκράτητος ἐπέρχεται ἀπὸ τον Θεόν η οργή, ὅταν κανεῖς μολύνη την γυναῖκα ξένου ανδρός.

Ιωβ. 31,12 πῦρ γὰρ ἐστὶ καϊόμενον ἐπὶ πάντων τῶν μερῶν, οὗ δ' ἂν ἐπέλθῃ ἐκ ῥιζῶν ἀπώλεσεν.

Ιωβ. 31,12 Το αμαρτημα τούτο εἶναι ἀσβεστη φωτιά, που κατακαίει ἐπάνω εἰς ὅλα τα μέρη· που δε θα επιπέση, εξολοθρεύει ἐκ θεμελίων.

Ιωβ. 31,13 εἰ δὲ καὶ ἐφαύλισα κρίμα θεράποντός μου ἢ θεραπαίνης, κρινομένων αὐτῶν πρὸς με,

Ιωβ. 31,13 Εἰάν δε κατεφρόνησα καὶ κατεπάτησα τὸ δίκαιον των υπηρετῶν η υπηρετριῶν μου, ὅταν εἶχον διαφορὰς μαζί μου,

Ιωβ. 31,14 τί γὰρ ποιήσω, ἐὰν ἔτασίν μου ποιῇται ὁ Κύριος; ἐὰν δὲ καὶ ἐπισκοπήν, τίνα ἀπόκρισιν ποιήσομαι;

Ιωβ. 31,14 τότε τι θα κάμω ἐγώ, ὅταν ο Κυριος με δικάσῃ; Όταν με ἐπισκεφθῇ, δια να με κρίνῃ, ποῖαν ἀπόκρισιν καὶ ἀπολογίαν ἔχω να δώσω;

Ιωβ. 31,15 πότερον οὐχ ὥς καὶ ἐγὼ ἐγενόμην ἐν γαστρί, καὶ ἐκεῖνοι γεγόνασι; γεγόναμεν δὲ ἐν τῇ αὐτῇ κοιλίᾳ.

Ιωβ. 31,15 Τι λοιπόν; Δεν ἔλαβα καὶ ἐγὼ ὑπαρξιν εἰς την κοιλίαν της μητρός μου, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι; Εχομεν λάβει ὑπαρξιν εἰς την αὐτὴν κοιλίαν καὶ ἐγεννήθημεν κατὰ τον ἴδιον τρόπον.

Ιωβ. 31,16 ἀδύνατοι δὲ χρεῖαν, ἣν ποτε εἶχον, οὐκ ἀπέτυχον, χήρας δὲ τὸν ὀφθαλμὸν οὐκ ἐξέτηξα.

Ιωβ. 31,16 Αδύνατοι δε καὶ πτωχοὶ ἄνθρωποι, ὅταν εὐρέθησαν εἰς κάποιαν ἀνάγκην, δεν ἐστερήθησαν ἀπὸ την βοήθειάν μου. Τους οφθαλμοὺς της χήρας δεν τους ἀφήκα να μαραθοῦν καὶ να λυώσουν, ὅταν ἱκετευτικοὶ ἀπηυθύνοντο πρὸς ἐμέ.

Ιωβ. 31,17	εἰ δὲ καὶ τὸν ψωμὸν μου ἔφαγον μόνος καὶ οὐχὶ ὀρφανῷ μετέδωκα·
Ιωβ. 31,17	Εάν έφαγα το ψωμί μόνος μου και δεν έδωκα από αυτό στο ορφανόν, ας με τιμωρήση ο Θεός.
Ιωβ. 31,18	ὅτι ἐκ νεότητός μου ἐξέτρεφον ὡς πατήρ, καὶ ἐκ γαστρὸς μητρὸς μου ὠδήγησα·
Ιωβ. 31,18	Διότι από την νεαράν μου ακόμη ηλικίαν έτρεφα τον πεινώντα και το ορφανόν, ωσάν πατήρ. Και εκ γενετής έχων την αγαθήν διάθεσιν ωδηγούσα αυτούς.
Ιωβ. 31,19	εἰ δὲ καὶ ὑπερεῖδον γυμνὸν ἀπολλύμενον καὶ οὐκ ἠμφίασα αὐτόν,
Ιωβ. 31,19	Εάν δε και εγύρισα αλλού τα μάτια μου, δια να μη ιδω κάποιον γυμνόν, ο οποίος λόγω της γυμνότητός του εκινδύνευε να αποθάνη, και δεν τον ενεδυσα,
Ιωβ. 31,20	ἀδύνατοι δὲ εἰ μὴ εὐλόγησάν με, ἀπὸ δὲ κουρᾶς ἀμνῶν μου ἐθερμάνθησαν οἱ ὦμοί αὐτῶν·
Ιωβ. 31,20	αδύνατοι δε και πτωχοί εάν δεν με ηυλόγησαν, διότι δεν τους εβοήθησα, και δεν εθερμάνθησαν οι ώμοι των από τα ενδύματα που υφάνθησαν από την κουράν των προβάτων μου,
Ιωβ. 31,21	εἰ ἐπῆρα ὀρφανῷ χεῖρα, πεποιθὼς ὅτι πολλή μοι βοήθεια περίεστιν,
Ιωβ. 31,21	εάν εσήκωσα απειλητικήν και αρπακτικήν την χεῖρα μου εναντίον του ορφανού, διότι είχα την πεποίθησιν ότι πολλή προσωποληπτική βοήθεια εκ μέρους των κριτών θα μου παρείχετο, εάν εδικαζόμην, εάν εις όλα αυτά είμαι ένοχος,
Ιωβ. 31,22	ἀποσταίῃ ἄρα ὁ ὦμός μου ἀπὸ τῆς κλειδός, ὃ δὲ βραχίων μου ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος συντριβείῃ.
Ιωβ. 31,22	είθε να εξαρθρωθῇ ο ώμος μου από τα κόκκαλα της κλειδός, να συντριβῇ δε από τον αγκώνα ο βροχίων μου.
Ιωβ. 31,23	φόβος γὰρ Κυρίου συνέσχε με, ἀπὸ τοῦ λήμματος αὐτοῦ οὐχ ὑποίσω.

- Ιωβ. 31,23 Δεν διέπραξα τοιαύτας παρανομίας, διότι ο φόβος του Κυρίου με συγκρατούσε πάντοτε και διότι δεν ημπορούσα να υποφέρω την καταδικαστικήν απόφασιν του Θεού.
- Ιωβ. 31,24 εἰ ἔταξα χρυσίον εἰς χοῦν μου, εἰ δὲ καὶ λίθῳ πολυτελεῖ ἐπεποιθήσα,
- Ιωβ. 31,24 Ποτέ δεν ἐκρυσά εις αποθησαυρισμὸν καὶ ασφάλειαν ἐντος τῆς γῆς το χρυσίον, ποτέ δεν ἐστήριξα τὴν ἐλπίδα μου στους πολυτίμους λίθους.
- Ιωβ. 31,25 εἰ δὲ καὶ εὐφράνθην πολλοῦ πλούτου μοι γενομένου, εἰ δὲ καὶ ἐπ' ἀναριθμήτοις ἐθέμην χεῖρά μου·
- Ιωβ. 31,25 Ποτέ δεν ἐδοκίμασα υλοφρονα χαράν καὶ ἀγαλλίασιν δια τον πλούτον, τον ὁποῖον ἀπέκτησα, ποτέ δεν ἀπλώσα το χέρι μου εἰς ἀπόκτησιν ἀναρίθμητου πλούτου.
- Ιωβ. 31,26 ἢ οὐχ ὁρῶ μὲν ἥλιον τὸν ἐπιφαύσκοντα ἐκλείποντα, σελήνην δὲ φθίνουσαν; οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς ἐστίν.
- Ιωβ. 31,26 Ἡ δεν βλέπω καὶ ἐγὼ τον ἥλιον να ἀνατέλλῃ λαμπρῶς καὶ να δῦῃ με τόσῃν μεγαλοπρέπειαν, τὴν δε σελήνην ὅλονέν να φθίνῃ, μέχρις ὅτου παρουσιασθῇ νέα; Οὐτε καὶ εἰς αὐτὰ τα οὐράνια σώματα δεν ἀξίζει να στηρίζεται κανεὶς.
- Ιωβ. 31,27 καὶ εἰ ἡπατήθῃ λάθρα ἡ καρδία μου, εἰ δὲ χεῖρά μου ἐπιθεῖς ἐπὶ στόματί μου ἐφίλησα,
- Ιωβ. 31,27 Δεν ἐπλανήθῃ, ἐστὼ καὶ χωρὶς να το θέλω, ποτέ ἡ καρδία μου, ὥστε ἀφοῦ φέρω το χέρι μου στο στόμα μου καὶ το φιλήσω να ἀποστείλω ἐτσι προς αὐτὰ λατρευτικὸν φίλημα ὡς προς θεοῦς.
- Ιωβ. 31,28 καὶ τοῦτό μοι ἄρα ἀνομία ἢ μεγίστη λογισθεῖν, ὅτι ἐψευσάμην ἐναντίον Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.
- Ιωβ. 31,28 Ἐάν κάτι τέτοιο ποῦ ἐπραξα, ἀς μου καταλογισθῇ ἐνώπιον του Κυρίου ὡς ἡ πλέον μεγάλη παράβασις του θείου νόμου· διότι ἐψεύσθην ἐνώπιον Κυρίου του Ὑψίστου καὶ ἠρνήθην αὐτὸν λατρεύσας εἰδῶλα.
- Ιωβ. 31,29 εἰ δὲ καὶ ἐπιχαρὴς ἐγενόμην πτώματι ἐχθρῶν μου καὶ

	εἶπεν ἡ καρδία μου· εὗγε,
Ιωβ. 31,29	Ακόμη δε εὖν εδοκίμασα χαιρεκακίαν δια την πτώσιν και συντριβήν των εχθρών μου και εἶπεν η καρδία μου, “εὗγε, εὗγε, καλά να πάθη”,
Ιωβ. 31,30	ἀκούσαι ἄρα τὸ οὖς μου τὴν κατάραν μου, θρυλληθείην δὲ ἄρα ὑπὸ λαοῦ μου κακούμενος.
Ιωβ. 31,30	ας ακούση το αυτί μου την ἴδια κατάρα, που ἔκαμα δια τον εχθρόν μου, και ας με εὕρουν τόσα κακά, ὥστε η δυστυχία μου να γίνη θρύλος και μολόγημα μεταξύ του λαοῦ μου.
Ιωβ. 31,31	εἰ δὲ καὶ πολλάκις εἶπον αἱ θεράπαιναί μου· τίς ἂν δώῃ ἡμῖν τῶν σαρκῶν αὐτοῦ πλησθῆναι; λίαν μου χρηστοῦ ὄντος·
Ιωβ. 31,31	Μηπως, τάχα, αι υπηρετριάί μου εἶπαν και επανέλαβαν, ποιός τάχα θα μας δώση να χορτάσωμεν ἀπὸ το πλούσιον τραπέζι, που παραθέτει αὐτός δια τον εαυτόν του; Δεν το εἶπαν, διότι ἐγὼ ἤμουνα πολὺ καλός και ευεργετικός ἀπέναντί των.
Ιωβ. 31,32	ἔξω δὲ οὐκ ἠύλιζετο ξένος, ἡ δὲ θύρα μου παντὶ ἐλθόντι ἀνέωκτο.
Ιωβ. 31,32	Ποτέ δεν αφήκα ξένον να κοιμηθῇ ἔξω στο ὑπαιθρον. Η θύρα του σπιτιοῦ μου ἦτο ανοικτή εις κάθε ερχόμενον.
Ιωβ. 31,33	εἰ δὲ καὶ ἀμαρτῶν ἀκουσίως ἔκρυψα τὴν ἀμαρτίαν μου,
Ιωβ. 31,33	Εὖν δε και μου ἐτυχε να αμαρτήσω, χωρίς να το θέλω, και ἔκρυψα την αμαρτίαν μου, ας με τιμωρήσῃ ο Θεός.
Ιωβ. 31,34	οὐ γὰρ διетράπην πολυοχλίαν πλήθους τοῦ μὴ ἐξαγορεῦσαι ἐνώπιον αὐτῶν· εἰ δὲ καὶ εἴασα ἀδύνατον ἐξελθεῖν θύραν μου κόλπῳ κενῷ,
Ιωβ. 31,34	Ποτέ ὁμως δεν υπεστάλην και δεν εντράπηκα τον πολὺν λαόν, ὥστε να μη ομολογήσω ἐνώπιον αὐτῶν το πταῖσμα μου. Ποτέ δεν αφήκα κανένα πτωχόν να βγῇ ἀπὸ το σπίτι μου με αδειανά τα χέρια.
Ιωβ. 31,35	τίς δώῃ ἀκούοντά μου; χεῖρα δὲ Κυρίου εἰ μὴ

	έδεδοίkein, συγγραφὴν δέ, ἣν εἶχον κατὰ τινος,
Ιωβ. 31,35	Ποιὸς θα μου δώση, τάχα, ἄνθρωπον να ἀκούσῃ αὐτὰ, που λέγω; Θα παρεκάλουν τον Θεὸν να με ἀκούσῃ, εἴαν δεν εφοβούμεν την παντοδύναμον δεξιάν του. Εἴαν εἶχα εἰς τα χέρια μου γραμμάτιον οφειλῆς κάποιου προς ἐμέ,
Ιωβ. 31,36	ἐπ' ὤμοις ἂν περιθέμενος στέφανον ἀνεγίνωσκον,
Ιωβ. 31,36	το περιέφερα στον ὠμὸν μου, το έβαζα ως στέφανον στο κεφάλι μου και το ἀνεγίνωσκον,
Ιωβ. 31,37	καὶ εἰ μὴ ῥήξας αὐτήν ἀπέδωκα, οὐθέν λαβὼν παρὰ χρεωφειλέτου·
Ιωβ. 31,37	κατόπιν δε το έσχιζα και το έδιδα εἰς αὐτόν, χωρίς να πάρω τίποτε, ἀπὸ ὅσα μου ὠφειλε.
Ιωβ. 31,38	εἰ ἐπ' ἐμοί ποτε ἡ γῆ έστέναξεν, εἰ δέ καὶ οἱ αὐλάκες αὐτῆς έκλαυσαν ὁμοθυμαδόν,
Ιωβ. 31,38	Εἴαν ἡ γῆ και οἱ καλλιεργούντες αὐτήν εστέναξαν ἐξ αιτίας ἐμοῦ και των ἀδικιῶν μου, εἴαν τα αὐλάκια με τα ὁποῖα ἐποτίζετο και ἐκεῖνοι που τα ἤνοιγαν έκλαυσαν ἀπὸ συμφώνου, διότι, τάχα, τους ἀδικούσα,
Ιωβ. 31,39	εἰ δέ καὶ τὴν ἰσχὺν αὐτῆς έφαγον μόνος ἄνευ τιμῆς, εἰ δέ καὶ ψυχὴν κυρίου τῆς γῆς έκβαλὼν έλύπησα,
Ιωβ. 31,39	εἴαν ἐκράτησα δια τον εαυτὸν μου και έφαγα μόνος μου τα διάφορα εἰσοδήματα της γῆς, και μάλιστα χωρίς να καταβάλλω τα ἡμερομίσθια στους εργάτας, εἴαν δε και ἐλύπησα ὁποῖονδήποτε κάτοχον της γῆς ἐκδιώξας αὐτόν ἀπὸ αὐτήν, δια να την καταλάβω ἐγώ,
Ιωβ. 31,40	ἀντὶ πυροῦ ἄρα ἐξέλθοι μοι κνίδη, ἀντὶ δέ κριθῆς βάτος. καὶ ἐπαύσατο Ἰὼβ ῥήμασιν.
Ιωβ. 31,40	εἴθε ἀντὶ του σίτου, που έσπεια, να φυτρώσουν τσουκνίδες, ἀντὶ του κριθαριοῦ να φυτρώσουν βάτοι”. Αὐτὰ εἶπεν ο Ιὼβ και έπαυσε να ομιλῇ.

ΙΩΒ 32

- Ιωβ. 32,1 Ἡσύχασαν δὲ καὶ οἱ τρεῖς φίλοι αὐτοῦ ἔτι ἀντειπεῖν Ἰώβ, ἦν γὰρ Ἰώβ δίκαιος ἐναντίον αὐτῶν.
- Ιωβ. 32,1 Ησύχασαν, εσιώπησαν οι τρεις φίλοι του Ιώβ και δεν αντεπαν εις αυτόν, διότι ο Ιώβ επέμενε να παρουσιάζεται ενώπιον αυτών ότι ήτο δίκαιος.
- Ιωβ. 32,2 ὠργίσθη δὲ Ἐλιούς ὁ τοῦ Βαραχιήλ ὁ Βουζίτης ἐκ τῆς συγγενείας Ῥαμ τῆς Αὐσίτιδος χώρας· ὠργίσθη δὲ τῷ Ἰώβ σφόδρα, διότι ἀπέφηνεν ἑαυτὸν δίκαιον ἐναντίον Κυρίου.
- Ιωβ. 32,2 Εν τούτοις ο Ελιούς, ο υιός του Βαραχιήλ ο Βουζίτης, από την συγγένειαν του Ραμ της Αυσίτιδος χώρας, ωργίσθη. Ωργίσθη πολύ εναντίον του Ιώβ, διότι παρουσίασεν αυτός τον εαυτόν του δίκαιον ενώπιον του Κυρίου.
- Ιωβ. 32,3 καὶ κατὰ τῶν τριῶν δὲ φίλων ὠργίσθη σφόδρα, διότι οὐκ ἠδυνήθησαν ἀποκριθῆναι ἀντίθετα Ἰώβ καὶ ἔθεντο αὐτὸν εἶναι ἀσεβῆ.
- Ιωβ. 32,3 Ωργίσθη επίσης πολύ και εναντίον των τριῶν φίλων του Ιώβ, διότι δεν ημπόρεσαν αυτοί να δώσουν καταλλήλους αντιθέτους απαντήσεις στους ισχυρισμούς του Ιώβ και τον εθεώρησαν πάντες ως ασεβή.
- Ιωβ. 32,4 Ἐλιούς δὲ ὑπέμεινε δοῦναι ἀπόκρισιν Ἰώβ, ὅτι πρεσβύτεροι αὐτοῦ εἰσιν ἡμέραις.
- Ιωβ. 32,4 Ο Ελιούς, προκειμένου να δώση απάντησιν στον Ιώβ, επερίμενε να σιωπήσουν οι άλλοι τρεις, διότι αυτοί ήσαν μεγαλύτεροί του κατά την ηλικίαν.
- Ιωβ. 32,5 καὶ εἶδεν ὅτι οὐκ ἔστιν ἀπόκρισις ἐν στόματι τῶν τριῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐθυμώθη ὀργῇ αὐτοῦ.
- Ιωβ. 32,5 Όταν είδεν ότι οι τρεις αυτοί άνδρες δεν είχαν πλέον απάντησιν να δώσουν προς τον Ιώβ, ωργίσθη πολύ εναντίον αυτών.

- Ιωβ. 32,6 ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιούς ὁ τοῦ Βαραχιήλ ὁ Βουζίτης εἶπε·
νεώτερος μὲν εἰμι τῷ χρόνῳ, ὑμεῖς δὲ ἐστε
πρεσβύτεροι· διὸ ἡσύχασα φοβηθεὶς τοῦ ὑμῖν
ἀναγγεῖλαι τὴν ἑμαυτοῦ ἐπιστήμην.
- Ιωβ. 32,6 Ἐλαβε λοιπὸν τὸν λόγον ὁ Ἐλιός, ὁ υἱὸς τοῦ Βαραχιήλ ὁ
Βουζίτης καὶ εἶπεν· “ἐγὼ εἶμαι νεώτερος ὡς πρὸς τὴν
ἡλικίαν, σεις δὲ εἰσθε μεγαλύτεροί μου. Δι’ αὐτὸ καὶ δια
λόγους σεβασμοῦ ἐσιώπησα καὶ δὲν ἐφάνέρωσα εἰς σὰς τὴν
γνώμην μου ἐπὶ τῶν ζητημάτων αὐτῶν.
- Ιωβ. 32,7 εἶπα δὲ ὅτι οὐχ ὁ χρόνος ἐστὶν ὁ λαλῶν, ἐν πολλοῖς δὲ
ἔτεσι οἶδασι σοφίαν,
- Ιωβ. 32,7 Ἐσκέφθην ὅτι σεις, ὡς μεγαλύτεροί μου, ἐπρεπε νὰ ἔχετε
τὸν λόγον. Εἶπα ὅμως ὅτι δὲν εἶναι ὁ χρόνος οὔτε καὶ ἡ
μεγάλῃ ἡλικία, ποὺ κάνουν τὸν ἄνθρωπον νὰ ομιλῇ ὀρθῶς.
Οὔτε με τὰ πολλὰ χρόνια οἱ ἄνθρωποι γνωρίζουν τὴν
ἀληθινὴν σοφίαν.
- Ιωβ. 32,8 ἀλλὰ πνεῦμά ἐστὶν ἐν βροτοῖς, πνοὴ δὲ Παντοκράτορος
ἐστὶν ἡ διδάσκουσα·
- Ιωβ. 32,8 Ἀλλὰ ἐκεῖνο, ποὺ κάμνει τὸν ἄνθρωπον σοφόν, εἶναι τὸ
πνεῦμα ποὺ ὑπάρχει στοὺς ἀνθρώπους, ἡ λογικὴ ικανότης,
ἡ ἐμπνευσις ἐκ μέρους τοῦ Παντοκράτορος. Αὐτὴ εἶναι, ποὺ
διδάσκει καὶ φωτίζει τὸν ἄνθρωπον.
- Ιωβ. 32,9 οὐχ οἱ πολυχρόνιοί εἰσι σοφοί, οὔδ’ οἱ γέροντες οἶδασι
κρίμα.
- Ιωβ. 32,9 Δὲν εἶναι σοφοὶ ὅσοι ἔχουν ζήσει πολλὰ χρόνια, οὔτε οἱ
γέροντες γνωρίζουν καὶ κρίνουν ὀρθῶς, εἰάν δὲν ἔχουν τὴν
ἐμπνευσιν τοῦ Θεοῦ.
- Ιωβ. 32,10 διὸ εἶπα· ἀκούσατέ μου, καὶ ἀναγγελῶ ὑμῖν ἃ οἶδα.
- Ιωβ. 32,10 Δι’ αὐτὸ καὶ σὰς λέγω· ἀκούσατέ με, καὶ θὰ σὰς εἰπῶ αὐτά,
τὰ ὁποῖα γνωρίζω.
- Ιωβ. 32,11 ἐνωτίζεσθέ μου τὰ ῥήματα· ἐρῶ γὰρ ὑμῶν ἀκουόντων,
ἄχρις οὔ ἐτάσητε λόγους,

- Ιωβ. 32,11 Ακούσατε τα λόγια μου, διότι θα ομιλήσω προς σας, εφ' όσον θα έχετε την διάθεσιν να με ακούσετε και μέχρις ότου ερευνήσετε και ελέγξετε τους λόγους μου.
- Ιωβ. 32,12 καὶ μέχρι ὑμῶν συνήσω. καὶ ἰδοὺ οὐκ ἦν τῷ Ἰώβ ἐλέγχων ἀνταποκρινόμενος ῥήματα αὐτοῦ ἐξ ὑμῶν,
- Ιωβ. 32,12 Εγώ μέχρι τέλους, οπότε σεις επαύσατε να ομιλήτε, παρηκολούθησα και κατενόησα όσα είπατε. Και φρονώ, ότι κανείς από σας δεν ήλεγξε τον Ιώβ απαντών ορθώς και αληθινά εις τα λόγια του.
- Ιωβ. 32,13 ἵνα μὴ εἴπητε· εὖρομεν σοφίαν Κυρίῳ προσθέμενοι·
- Ιωβ. 32,13 Τούτο δε κατά παραχώρησιν Θεού, δια να μη είπετε ότι ημεῖς ευρήκαμεν σοφίαν και με πολλήν σοφίαν απηντήσαμεν στον Ιωβ τεθέντες με το μέρος του Κυρίου.
- Ιωβ. 32,14 ἀνθρώπῳ δὲ ἐπετρέψατε λαλήσαι τοιαῦτα ῥήματα.
- Ιωβ. 32,14 Ετσι όμως εδώσατε ευκαιρίαν και αφορμήν εις άνθρωπον, στον Ιώβ, να είπη τέτοια λόγια, τα οποία εξεστόμισε·
- Ιωβ. 32,15 ἐπτοήθησαν, οὐκ ἀπεκρίθησαν ἔτι, ἐπαλαίωσαν ἐξ αὐτῶν λόγους.
- Ιωβ. 32,15 Οι τρεις φίλοι κατεπλάγησαν, απεγοητεύθησαν και δεν απήντησαν πλέον. Ελειψαν οι λόγοι από το στόμα των.
- Ιωβ. 32,16 ὑπέμεινα, οὐ γὰρ ἐλάλησαν· ὅτι ἔστησαν, οὐκ ἀπεκρίθησαν.
- Ιωβ. 32,16 “Επερίμενα σιωπών να ομιλήσουν και πάλιν. Δεν έβγαλα από το στόμα μου κανένα λόγον. Τωρα όμως θα ομιλήσω, διότι αυτοί έπαυσαν πλέον να απαντούν στον Ιώβ”.
- Ιωβ. 32,17 ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιοὺς λέγει· πάλιν λαλήσω·
- Ιωβ. 32,17 Επειτα από μικράν διακοπήν, ωμίλησε και πάλιν ο Ελιούς ειπών· “πάλιν θα ομιλήσω,
- Ιωβ. 32,18 πλήρης γὰρ εἰμι ῥημάτων, ὀλέκει γὰρ με τὸ πνεῦμα τῆς γαστρὸς·
- Ιωβ. 32,18 διότι είμαι γεμάτος από σκέψεις και απόψεις. Με πιέζει μέσα μου το πνεύμα, δια να ομιλήσω.

- Ιωβ. 32,19 ἡ δὲ γαστήρ μου ὥσπερ ἀσκὸς γλεύκους ζέων
δεδεμένος ἢ ὥσπερ φυσητήρ χαλκέως ἐρρήγῳς.
- Ιωβ. 32,19 Το εσωτερικόν μου, ο νους και η καρδιά μου, από το πλήθος
αυτό των σκέψεων, ομοιάζει με δεμένον ασκόν, μέσα στον
οποῖον βράζει ο μούστος, ὥστε κινδυνεύει να διαρραγή. Η
ομοιάζει προς φυσερὸ χαλκωματά, που από την πίεσιν του
πολλοῦ αέρος ἔχει διαρραγή.
- Ιωβ. 32,20 λαλήσω, ἵνα ἀναπαύσωμαι ἀνοίξας τὰ χεῖλη·
- Ιωβ. 32,20 Θα ομιλήσω, δια να δώσω επιτέλους και κάποιαν ἀνάπαυσιν
στον εαυτόν μου. Θα ανοίξω το στόμα μου.
- Ιωβ. 32,21 ἄνθρωπον γὰρ οὐ μὴ αἰσχυνθῶ, ἀλλὰ μὴν οὐδὲ βροτὸν
οὐ μὴ ἐντραπῶ·
- Ιωβ. 32,21 Θα ομιλήσω ελεύθερα χωρίς να εντραπῶ ἄνθρωπον, οὔτε δε
και ἀπέναντι οποιουδήποτε θνητοῦ θα υποσταλῶ ἀπὸ του
να εἶπω την ἀλήθειαν.
- Ιωβ. 32,22 οὐ γὰρ ἐπίσταμαι θαυμάσαι πρόσωπα· εἰ δὲ μή, καὶ ἐμὲ
σῆτες ἔδονται.
- Ιωβ. 32,22 Διότι δεν ηξεύρω και δεν εσυνήθισα να καταπλήσσωμαι
ἐνώπιον προσώπων και να κολακεύω ἀνθρώπους. Εάν δε
τυχόν και δείξω τέτοιαν προσωποληψίαν, εἴθε να με
καταφάγουν τα σκουλήκια.

ΙΩΒ 33

- Ιωβ. 33,1 Οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ ἄκουσον, Ἰώβ, τὰ ῥήματά μου καὶ
λαλίαν ἐνωτίζου μου·
- Ιωβ. 33,1 Ἀκουσε, λοιπόν, και συ Ἰώβ τα λόγια μου. Δώσε προσοχήν
εἰς αὐτά, τα οποία θα εἶπω.
- Ιωβ. 33,2 ἰδοὺ γὰρ ἤνοιξα τὸ στόμα μου, καὶ ἐλάλησεν ἡ γλῶσσά
μου.
- Ιωβ. 33,2 Ἰδοὺ, ἤνοιξα το στόμα μου και η γλῶσσα πλέον θα ἀρχίσῃ

να ομιλή.

Ιωβ. 33,3 καθαρά μου ἡ καρδία ῥήμασι, σύνεσις δὲ χειλέων μου καθαρά νοήσει.

Ιωβ. 33,3 Από καθαρὰν και ἀπροκατάληπτον καρδίαν θα ἐξέλθουν τα λόγια μου. Τα δε συνετά λόγια, που θα βγουν ἀπὸ τα χεῖλη μου, θα εἶναι καθαρὰ και ξάστερα, ὥστε εὐκόλα να τα κατανόηση κανεῖς.

Ιωβ. 33,4 πνεῦμα θεῖον τὸ ποιῆσάν με, πνοὴ δὲ Παντοκράτορος ἡ διδάσκουσά με.

Ιωβ. 33,4 Το Πνεῦμα του Θεοῦ με ἐδημιούργησε, ἡ πνοὴ δε και ἡ ἔμπνευσις Κυρίου του Παντοκράτορας εἶναι αὐτή, που που με διδάσκει.

Ιωβ. 33,5 ἐὰν δύνῃ, δὸς μοι ἀπόκρισιν πρὸς ταῦτα· ὑπόμεινον, στῆθι κατ' ἐμὲ καὶ ἐγὼ κατὰ σέ.

Ιωβ. 33,5 Εἰάν βέβαια ἡμπορρής, δὸς μου ἐλεύθερα ἀπάντησιν εἰς αὐτά. Μονον δεῖξε ὑπομονὴν καθ' ὃν χρόνον θα ομιλῶ. Στάσου σταθερά ἀπέναντί μου, ὅπως και ἐγὼ θα σταθῶ ἀπέναντί σου.

Ιωβ. 33,6 ἐκ πηλοῦ διήρτισαι σὺ ὥς καὶ ἐγὼ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ διηρτίσμεθα.

Ιωβ. 33,6 Εἵμεθα και οἱ δυο ἴσοι. Ἀπὸ πηλὸν ἔχεις πλασθῇ συ, ὅπως και ἐγὼ. Ἀπὸ την ἴδια λάσπη ἔχομεν πλασθῇ και ἀπαρτισθῇ και οἱ δυο μας.

Ιωβ. 33,7 οὐχ ὁ φόβος μου σε στροβήσει, οὐδὲ ἡ χεὶρ μου βαρεῖα ἔσται ἐπὶ σοί.

Ιωβ. 33,7 Δεν θέλω να σε ταραξῇ ὁ φόβος μου, οὔτε και το χέρι μου να πέση βαρὺ ἐπάνω σου.

Ιωβ. 33,8 πλὴν εἶπας ἐν ὧσί μου, φωνὴν ῥημάτων σου ἀκήκοα,

Ιωβ. 33,8 Πρέπει ὁμως να ομιλήσω, διότι με τα ἴδια μου τα αὐτιά ἀκουσα ὅσα εἶπες. Τους λόγους της ἰδικῆς σου φωνῆς ἤκουσα,

Ιωβ. 33,9 διότι λέγεις· καθαρὸς εἰμι οὐχ ἁμαρτῶν, ἄμεμπτός εἰμι,

οὐ γὰρ ἠνόμησα.

- Ιωβ. 33,9 διότι διεκήρυξες· Εγώ εἶμαι καθαρός, δεν ἔχω αμαρτήσῃ, εἶμαι ἀμεμπτος, δεν παρέβην τον νόμον του Κυρίου.
- Ιωβ. 33,10 μέμψιν δὲ κατ' ἑμοῦ εὗρεν, ἡγήται δὲ με ὥσπερ ὑπεναντίον·
- Ιωβ. 33,10 Ο Κυριος ὁμως εὗρεν εναντίον μου μομφήν και κατηγορίαν. Με εθεώρησεν ως εχθρόν του.
- Ιωβ. 33,11 ἔθετο δὲ ἐν ξύλῳ τὸν πόδα μου, ἐφύλαξε δὲ μου πάσας τὰς ὁδοὺς·
- Ιωβ. 33,11 Εκλεισεν στο βασανιστικόν ξύλον τα πόδια μου, ὥστε να μη μπορώ να κινηθῶ. Εφρούρησε ὅλους τους δρόμους, ἀπὸ τους οποίους, τυχόν, θα διηρχόμην.
- Ιωβ. 33,12 πῶς γὰρ λέγεις· δίκαιός εἰμι, καὶ οὐκ ἐπακήκοέ μου; αἰώνιος γὰρ ἐστὶν ὁ ἐπάνω βροτῶν.
- Ιωβ. 33,12 Πως λέγεις· εἶμαι δίκαιος και ὁμως ο Κυριος δεν με ἔχει εισακούσει; Αἰώνιος εἶναι ο Κυριος, ανώτερος ἀπὸ ὅλους τους θνητούς της γης. Με ἀπεριόριστα δικαιώματα ἐπάνω ὁλων.
- Ιωβ. 33,13 λέγεις δέ· διατί τῆς δίκης μου οὐκ ἐπακήκοέ μου πᾶν ῥῆμα;
- Ιωβ. 33,13 Συ λέγεις· Διατί, ὅταν ο Κυριος με ἐδίκαζε, δεν εἶχεν ακούσει κανένα ἀπὸ τους λόγους υπερασπίσεώς μου, που εἶπα;
- Ιωβ. 33,14 ἐν γὰρ τῷ ᾄπαξ λαλήσαι ὁ Κύριος, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ
- Ιωβ. 33,14 Αβάσιμον το παράπονόν σου, διότι ο Κυριος ἀπαντά και πρώτην και δεύτερον φοράν, κατὰ τον ἕνα η τον ἄλλον τρόπον.
- Ιωβ. 33,15 ἐνύπνιον, ἢ ἐν μελέτῃ νυκτερινῇ, ὡς ὅταν ἐπιπίπτῃ δεινὸς φόβος ἐπ' ἀνθρώπους ἐπὶ νυσταγμάτων ἐπὶ κοίτης.
- Ιωβ. 33,15 Παραδείγματος χάριν με ἐνύπνιον η με σκέψεις και μελέτας, που προκαλοῦν στους ἀνθρώπους νυκτεριναί

οπτασίαι, όταν κατά τον ύπνον των επιίπτη μεγάλος φόβος στους ανθρώπους· κατά τας ώρας, που νυσταγμένοι απλώνονται εις την κλίνην των.

Ιωβ. 33,16 τότε ἀνακαλύπτει νοῦν ἀνθρώπων, ἐν εἵδεσι φόβου τοιούτοις αὐτοὺς ἐξεφόβησεν

Ιωβ. 33,16 Τότε αποκαλύπτει και φωτίζει τον νουν των ανθρώπων και αφού τους καταπλήξη και τους εκφοβίση με τέτοια είδη φόβων, αποκαλύπτει και εντυπώνει εις αυτούς την αλήθειαν·

Ιωβ. 33,17 ἀποστρέψαι ἄνθρωπον ἀπὸ ἀδικίας, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἀπὸ πτώματος ἐρρύσατο.

Ιωβ. 33,17 με κύριον σκοπόν να απομακρύνη τον άνθρωπον από την αμαρτίαν, το δε σώμα του και τον όλον εαυτόν του να τον γλυτώση από σοβαράς και θανασίμους πτώσεις.

Ιωβ. 33,18 ἐφείσατο δὲ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἀπὸ θανάτου καὶ μὴ πεσεῖν αὐτὸν ἐν πολέμῳ.

Ιωβ. 33,18 Να λυπηθή και προφυλάξη την ζωήν του από τον θάνατον και να τον περιφρουρήση, ώστε να μη πέση νεκρός κατά τον πόλεμον.

Ιωβ. 33,19 πάλιν δὲ ἤλεγξεν αὐτὸν ἐπὶ μαλακίᾳ ἐπὶ κοίτης καὶ πλῆθος ὀστέων αὐτοῦ ἐνάρκησε·

Ιωβ. 33,19 Ο Κυριος, οχι μόνον με όνειρα και οπτασίες καθοδηγεί τον άνθρωπον, αλλά και τον θλίβει και τον παιδαγωγεί δια μέσου των θλίψεων, εξαπλώνων αυτόν ασθενή επάνω εις την κλίνην του, ώστε να αδρανούν όλα τα κόκκαλά του.

Ιωβ. 33,20 πᾶν δὲ βρωτὸν σίτου οὐ μὴ δύνηται προσδέξασθαι καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ βρῶσιν ἐπιθυμήσει,

Ιωβ. 33,20 Κατά το διάστημα της ασθενείας του και εξ αιτίας της ασθενείας του, κάθε φαγώσιμον δεν ημπορεί να το δεχθή και να το φάγη. Η ψυχή του θα επιθυμή τροφήν, αλλά δεν θα έχη όρεξιν να την φάγη,

Ιωβ. 33,21 ἕως ἂν σαπῶσιν αὐτοῦ αἱ σάρκες καὶ ἀποδείξῃ τὰ ὀστᾶ

αὐτοῦ κενά·

Ιωβ. 33,21 μέχρις οὗτο ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν καὶ τὴν ἀσιτίαν ἐξαντληθῇ ὁ ἄνθρωπος, πέσουν τὰ πᾶχη καὶ αἱ πολλαὶ σάρκες καὶ φανέρωσῃ ἡ ἀσθενεία τοῦ τα κόκκαλά τοῦ ὀλοφάνερα κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα.

Ιωβ. 33,22 ἤγγισε δὲ εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ἡ δὲ ζωὴ αὐτοῦ ἐν ᾄδῃ.

Ιωβ. 33,22 Ἐτσι δε ἡ ψυχὴ τοῦ πλησιάζει πρὸς τὸν θάνατον καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἐγγίζει στὸν ἄδην.

Ιωβ. 33,23 ἐὰν ὥσι χίλιοι ἄγγελοι θανατηφόροι, εἷς αὐτῶν οὐ μὴ τρώσῃ αὐτόν· ἐὰν νοήσῃ τῇ καρδίᾳ ἐπιστραφεῖναι πρὸς Κύριον, ἀναγγεῖλῃ δὲ ἀνθρώπῳ τὴν ἑαυτοῦ μέμψιν, τὴν δὲ ἄνοιαν αὐτοῦ δείξῃ,

Ιωβ. 33,23 Εἰάν υπάρχουν πέρα τὴν κλίνην τοῦ χίλιοι ἄγγελοι ἀπὸ ἐκείνους, που ἔχουν ὡς ἔργον καὶ ἀποστολὴν νὰ φέρουν τὸν θάνατον, κανεῖς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν θὰ τὸν πληγώσῃ καὶ δὲν θὰ τὸν θανατώσῃ, ἀρκεῖ μόνον αὐτός νὰ συναισθανθῇ με τὴν καρδίᾳ τοῦ καὶ ἐπιστρέψῃ διὰ τῆς μετανοίας πρὸς τὸν Κύριον, ὁμολογήσῃ δὲ εἰς κάθε ἄνθρωπον τὴν ἀξίαν μομφῆς καὶ καταδίκης συμπεριφορᾶν τοῦ, δείξῃ δὲ φανερά τὴν ἀσύνετον διαγωγὴν τοῦ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ.

Ιωβ. 33,24 ἀνθέξεται τοῦ μὴ πεσεῖν εἰς θάνατον, ἀνανεώσει δὲ αὐτοῦ τὸ σῶμα ὥσπερ ἀλοιφὴν ἐπὶ τοίχου, τὰ δὲ ὀστά αὐτοῦ ἐμπλήσει μυελοῦ·

Ιωβ. 33,24 Τότε ὁ Θεός θὰ τὸν βαστάσῃ καὶ θὰ τὸν στήριξῃ, ὥστε νὰ μὴ πέσῃ νεκρός. Θὰ ἀνανεώσῃ δὲ αὐτοῦ τὸ σῶμα, ὅπως ἀνανεώνεται ὁ ἀσπριζόμενος τοίχος. Τα δὲ ὀστά τοῦ θὰ γεμίσουν ἀπὸ μυελόν.

Ιωβ. 33,25 ἀπαλυνεῖ δὲ αὐτοῦ τὰς σάρκας ὥσπερ νηπίου, ἀποκαταστήσει δὲ αὐτόν ἀνδρωθέντα ἐν ἀνθρώποις.

Ιωβ. 33,25 Τὰς ἐξηντλημένας καὶ ἀπεξηραμμένας σάρκας τοῦ θὰ τὰς θεραπεύσῃ καὶ θὰ τὰς καταστήσῃ ἀπαλὰς ὁ Κύριος, ὅπως

του μικρού παιδιού. Θα αποκαταστήση δε αυτόν νέον
άνδρα μεταξύ των άλλων ανθρώπων.

Ιωβ. 33,26 εὐξάμενος δὲ πρὸς Κύριον, καὶ δεκτὰ αὐτῷ ἔσται,
εἰσελεύσεται προσώπῳ ἱλαρῷ σὺν ἐξηγορίᾳ· ἀποδώσει
δὲ ἀνθρώποις δικαιοσύνην.

Ιωβ. 33,26 Όταν δε ευχηθῇ και απευθύνῃ δεήσεις προς τον Κυριον, θα
γίνουν δεκτά τα αιτήματά του. Θα παρουσιασθῇ ενώπιον
του Κυρίου με πρόσωπον ἱλαρόν και χαρωπὸν εκφράζων
δοξολογίας και ευχαριστίας προς τον Θεόν. Εἰς τους
αποδεχομένους κατ' αὐτόν τον τρόπον την συνετήν
παιδαγωγίαν, θα ἀποδώσῃ ο Κυριος την δικαίωσιν και την
αμοιβήν των δικαίων.

Ιωβ. 33,27 εἴτα τότε ἀπομέμψεται ἄνθρωπος αὐτὸς ἑαυτῷ λέγον·
οἷα συνετέλουν καὶ οὐκ ἄξια ἦτασέ με ὧν ἤμαρτον.

Ιωβ. 33,27 Επειτα, ὑπὸ το φως της δικαιοσεως, ο ἄνθρωπος θα
κατηγορήσῃ ο ἴδιος τον εαυτόν του λέγων· Ποία και πόσα
ἔργα ἄξια κατακρίσεως δεν διέπραξα ενώπιον του Κυρίου,
και ο Κυριος δεν με ἐτιμώρησεν ἀνάλογα με τας αμαρτίας
μου!

Ιωβ. 33,28 σῶσον ψυχὴν μου τοῦ μὴ ἐλθεῖν εἰς διαφθοράν, καὶ ἡ
ζωὴ μου φῶς ὄψεται.

Ιωβ. 33,28 Σώσε, Κυριε, την ζωὴν μου, δια να μη κατέλθω εἰς την
φθοράν του τάφου και του ἄδου. Διότι με την ιδικὴν σου
χάριν και δύναμιν ἡ ζωὴ μου θα ἴδῃ πάλιν το φως της
χαράς.

Ιωβ. 33,29 ἰδοὺ ταῦτα πάντα ἐργᾶται ὁ ἰσχυρὸς ὁδοὺς τρεῖς μετὰ
ἄνδρός.

Ιωβ. 33,29 Ἰδού, ὅλα αὐτὰ ἐργάζεται ο παντοδύναμος Κυριος. Πολλὰς
μεθόδους προς σωτηρίαν χρησιμοποιεῖ δι' ἓνα ἕκαστον
ἄνθρωπον.

Ιωβ. 33,30 καὶ ἐρρύσατο τὴν ψυχὴν μου ἐκ θανάτου, ἵνα ἡ ζωὴ
μου ἐν φωτὶ αἰνῇ αὐτόν.

- Ιωβ. 33,30 Και έτσι ο δια μέσου των θλίψεων και των άλλων ενεργειών του Θεού παιδαγωγηθείς και σωθείς άνθρωπος, αναφωνεί· εγλύτωσεν ο Θεός την ζωήν μου από τον θάνατον, ώστε η ζωή μου στο φως του παρόντος βίου να είναι γεμάτη από δοξολογίας προς αυτόν.
- Ιωβ. 33,31 ένωτίζου, Ίώβ, καὶ ἄκουέ μου· κώφευσον, καὶ ἐγὼ εἶμι λαλήσω.
- Ιωβ. 33,31 Ανοίξε τα αυτιά σου, Ιώβ, και άκουσε αυτά, που σου λέγω. Σιώπα ως εάν είσαι κωφός. Εγώ είμαι εκείνος, που θα ομιλήσω.
- Ιωβ. 33,32 εἰ εἰσί σοι λόγοι, ἀποκρίθητί μοι· λάλησον, θέλω γάρ δικαιοθῆναί σε.
- Ιωβ. 33,32 Εάν όμως έχης λόγους να αποκριθής, απάντησέ μου. Ομίλησε, διότι θέλω να ακούσω τας δικαιολογίας σου και να σου αποδώσω το δίκαιον.
- Ιωβ. 33,33 εἰ μή, σὺ ἄκουσόν μου· κώφευσον καὶ διδάξω σε σοφίαν.
- Ιωβ. 33,33 Εάν όμως και δεν έχης τίποτε να είπης, άκουσέ με, σιώπα και εγώ θα διδάξω εις σε την αληθινήν σοφίαν”.

ΙΩΒ 34

- Ιωβ. 34,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιούς λέγει·
- Ιωβ. 34,1 Συνεχίζων τον λόγον ο Ελιούς είπεν·
- Ιωβ. 34,2 ἀκούσατέ μου, σοφοί· ἐπιστάμενοι, ένωτίζεσθε τὸ καλόν·
- Ιωβ. 34,2 “ακούσατε αυτά, που θα σας είπω, όσοι είσθε σοφοί. Βαλετε εις τα αυτιά σας το καλόν σεις, που γνωρίζετε πολλά.
- Ιωβ. 34,3 ὅτι οὐς λόγους δοκιμάζει, καὶ λάρυγξ γεύεται βρῶσιν.
- Ιωβ. 34,3 Οτι, όπως ακριβώς ο λάρυγξ γεύεται το φαγητόν και μας πληροφορεί περί αυτού, ετσι και η ακοή, όργανον της

διανοίας, κρίνει και ξεχωρίζει το ορθόν από το πεπλανημένον.

Ιωβ. 34,4 κρίσιν ἐλώμεθα ἑαυτοῖς, γνῶμεν ἀνὰ μέσον ἑαυτῶν ὅ,τι καλόν.

Ιωβ. 34,4 Ἀς ἐκλέξωμεν, λοιπόν, μαζή δια τον εαυτὸν μας την δικαίαν κρίσιν και ας μάθωμεν να συζητούμεν μεταξύ μας ο,τι εἶναι καλόν και ορθόν.

Ιωβ. 34,5 ὅτι εἶρηκεν Ἰώβ· δίκαιός εἰμι, ὁ Κύριος ἀπήλλαξέ μου τὸ κρίμα,

Ιωβ. 34,5 Ἀς ἐξετάσωμεν αὐτό, που εἶπεν ο Ἰώβ· Εἰμαι δίκαιος, και παρ' ὅλα αὐτὰ ο Κυριος δεν μου ἀπέδωσε το δίκαιόν μου.

Ιωβ. 34,6 ἐψεύσατο δὲ τῷ κρίματί μου, βίαιον τὸ βέλος μου ἄνευ ἀδικίας.

Ιωβ. 34,6 Διέψευσε την γνώμην μου περί της αθωότητός μου, με ἔκρινεν ως ψεύστην. Χωρίς να πράξω κάτι το άδικον, ἔρριψε με ορμήν το βέλος της η θεία οργή του και με ἐπλήγωσε βαθείά!

Ιωβ. 34,7 τίς ἀνὴρ ὥσπερ Ἰώβ, πίνων μυκτηρισμὸν ὥσπερ ὕδωρ,
Ιωβ. 34,7 Ποιός, λοιπόν, ἄλλος ἄνθρωπος εὐρίσκεται στοιαύτην οδύνην και κατάπτωσιν, ὅπως ο Ἰώβ, ο οποίος καθημερινῶς, σαν με νερό, ποτίζεται με περιφρόνησιν ἀπὸ τους ανθρώπους,

Ιωβ. 34,8 οὐχ ἁμαρτῶν οὐδὲ ἀσεβήσας ἢ ὁδοῦ κοινωνήσας μετὰ ποιούντων τὰ ἄνομα τοῦ πορευθῆναι μετὰ ἀσεβῶν;

Ιωβ. 34,8 χωρίς να ἔχη ἁμαρτήσῃ οὔτε και ἀσεβήσῃ, ὅπως ο ἴδιος βεβαιώνει, χωρίς να ἔχη συμμετάσχει εἰς πονηρά ἔργα, η να ἔχη περιπατήσῃ μαζή με ὄλλους στον δρόμον των εργαζομένων τας παρανομίας και γενικῶς στον δρόμον των ἀσεβῶν;

Ιωβ. 34,9 μὴ γὰρ εἶπης, ὅτι οὐκ ἔσται ἐπισκοπὴ ἀνδρὸς καὶ ἐπισκοπὴ αὐτῷ παρὰ Κυρίου.

Ιωβ. 34,9 Ἀς μη εἴπῃς συ, που με ἀκούεις, ὅτι δεν ὑπάρχει ἐπίβλεψις

- και πρόνοια δια τον άνθρωπον εκ μέρους του Κυρίου.
- Ιωβ. 34,10 διό, συνετοὶ καρδίας ἀκούσατέ μου· μή μοι εἴη ἔναντι Κυρίου ἀσεβῆσαι καὶ ἔναντι Παντοκράτορος ταραῖαι τὸ δίκαιον·
- Ιωβ. 34,10 Δια τοῦτο ἀκούσατέ μου σεις, οἱ συνετοὶ καὶ νοήμονες ἄνδρες. Ποτέ να μη δώση ὁ Θεός καὶ εἰπῶ λόγια ἀσεβῆ ἀπέναντι τοῦ Κυρίου καὶ να διαστρέψω ἀπέναντι τοῦ Παντοκράτορος τὸ δίκαιον καὶ τὴν δικαίαν κρίσιν.
- Ιωβ. 34,11 ἀλλὰ ἀποδιδού ἄνθρωπῳ καθὰ ποιεῖ ἕκαστος αὐτῶν, καὶ ἐν τρίβῳ ἄνδρὸς εὐρήσει αὐτόν.
- Ιωβ. 34,11 Ἀλλὰ ανταποδίδει καὶ θα ανταποδιδῇ ὁ Κύριος στὸν κάθε ἄνθρωπον ἀνάλογά με τὰ ἔργα, ποὺ πράττει αὐτός. Θα συναντήσῃ καὶ θα κρίνῃ αὐτόν σύμφωνα με τὴν πορείαν τῆς ζωῆς του.
- Ιωβ. 34,12 οἶε δὲ τὸν Κύριον ἄτοπα ποιήσῃ; ἢ ὁ Παντοκράτωρ ταραῖαι κρίσιν, ὃς ἐποίησε τὴν γῆν;
- Ιωβ. 34,12 Ἐχεις τὴν γνώμην, ὅτι εἶναι δυνατόν ποτέ ὁ Κύριος να πράξῃ κάτι τὸ ἀτοπὸν; Ἡ ὁ Παντοκράτωρ, ποὺ ἐδημιούργησε καὶ κυβερνᾷ τὸν κόσμον, θα διαταράξῃ τὸ δίκαιον; Ποτέ στὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα.
- Ιωβ. 34,13 τίς δὲ ἐστὶν ὁ ποιῶν τὴν ὑπ' οὐρανὸν καὶ τὰ ἐνόντα πάντα;
- Ιωβ. 34,13 Ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ ἐδημιούργησε ὅλην τὴν ὑπ' οὐρανὸν καὶ ὅλα ὅσα υπάρχουν εἰς αὐτήν; Ὁ Θεός.
- Ιωβ. 34,14 εἰ γὰρ βούλοῖτο συνέχειν καὶ τὸ πνεῦμα παρ' αὐτῷ κατασχεῖν,
- Ιωβ. 34,14 Ἐὰν ὁ Κύριος ἤθελε να ἀναστείλῃ καὶ να δεσμεύσῃ τὸν ζωογόνον ἀέρα, ποὺ ἀναπνέομεν,
- Ιωβ. 34,15 τελευτήσῃ πᾶσα σὰρξ ὁμοθυμαδόν, πᾶς δὲ βροτὸς εἰς γῆν ἀπελεύσεται, ὅθεν καὶ ἐπλάσθη.
- Ιωβ. 34,15 κάθε ζωντανὸς ὁργανισμὸς θα ἀπέθνησκεν ἀμέσως. Οἱ δε οἱ θνητοὶ θα κατήρχοντο στὸν τάφον νεκροί, εἰς τὴν γῆν

από την οποίαν επλάσθησαν.

Ιωβ. 34,16 εἰ δὲ μὴ νουθετῇ, ἄκουε ταῦτα, ἐνωτίζου φωνὴν ῥημάτων.

Ιωβ. 34,16 Εἰ σὺ, ὦ Ιὼβ, δὲν δέχεσαι νουθεσίας καὶ συμβουλὰς, ἀκουσε τώρα αὐτά· Δώσε προσοχὴν στοὺς λόγους μου.

Ιωβ. 34,17 ἰδὲ σὺ τὸν μισοῦντα ἄνομα καὶ τὸν ὀλλύντα τοὺς πονηροὺς ὄντα αἰώνιον δίκαιον.

Ιωβ. 34,17 Ἰδὲ σὺ, ποὺ νομίζεις ὅτι ὁ Κύριος σε αδικεῖ, καὶ μάθε ὅτι ὁ Θεὸς μισεῖ τὰ παράνομα πράγματα, καταστρέφει καὶ ἐξολοθρεύει τοὺς πονηροὺς. Εἶναι αἰωνίως ὁ ἀπολύτως δίκαιος.

Ιωβ. 34,18 ἀσεβὴς ὁ λέγων βασιλεῖ· παρανομεῖς, ἀσεβέστατε, τοῖς ἄρχουσιν·

Ιωβ. 34,18 Εἶναι κατὰ τὴν γνώμην σου ἀσεβὴς ἐκεῖνος, ποὺ ἐλεύθερα ἠμπορεῖ νὰ πη στον παραβαίνοντα τὸν νόμον βασιλέα· “Παρανομεῖς” καὶ θα ἀποκαλέσῃ κάθε παρεκτρέπομενον ἄρχοντα, “ἀσεβέστατε”!

Ιωβ. 34,19 ὃς οὐκ ἐπησχύνθη πρόσωπον ἐντίμου, οὐδὲ οἶδε τιμὴν θέσθαι ἀδροῖς θαυμασθῆναι πρόσωπα αὐτῶν.

Ιωβ. 34,19 Αὐτός ποὺ δὲν ἐπτοήθη καὶ δὲν υπεστάλη ἐνώπιον ἐνδόξου καὶ ἰσχυροῦ ἀνθρώπου, οὔτε γνωρίζει νὰ ἀποδίδῃ τιμὰς καὶ κολακείας καὶ νὰ ἐκφράζεται με θαυμασμόν δια τοὺς παρανομούντος μεγάλους.

Ιωβ. 34,20 κενὰ δὲ αὐτοῖς ἀποβήσεται τὸ κεκραγέναι καὶ δεῖσθαι ἀνδρός· ἐχρήσαντο γὰρ παρανόμως ἐκκλινομένων ἀδυνάτων.

Ιωβ. 34,20 Εξ ἀντιθέτου δέ, δια μερικοῦς κόλακας θὰ ἀποδειχθῇ ὅτι εἶναι μάταιον νὰ κράζουν πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας καὶ νὰ ζητοῦν τὴν βοήθειαν ἐκ μέρους αὐτῶν. Διότι ἐφέρθησαν καὶ οἱ ἴδιοι παρανόμως, παρεθεώρησαν τοὺς ἀδυνάτους καὶ κατεπάτησαν τὸ δίκαιόν των.

Ιωβ. 34,21 αὐτὸς γὰρ ὁρατὴς ἐστὶν ἔργων ἀνθρώπων, λέληθε δὲ

	αὐτὸν οὐδὲν ὧν πράσσουσιν,
Ιωβ. 34,21	Διεψεύσθησαν αι προσδοκίαι των, διότι ο Θεός επιβλέπει και παρακολουθεί τα έργα των ανθρώπων. Τιποτε δεν διαφεύγει την προσοχήν του από αυτά, που πράττουν οι άνθρωποι.
Ιωβ. 34,22	οὐδὲ ἔσται τόπος τοῦ κρυβῆναι τοὺς ποιοῦντας τὰ ἄνομα·
Ιωβ. 34,22	Ούτε δε και υπάρχει τόπος, δια να κρυβούν αυτοί, που διαπράττουν τας παρανομίας.
Ιωβ. 34,23	ὅτι οὐκ ἀπ' ἄνδρα θήσει ἔτι·
Ιωβ. 34,23	Και δεν ημπορεί ο παράνομος να στηρίξη τας ελπίδας του εις την βοήθειαν του οιουδήποτε ανθρώπου.
Ιωβ. 34,24	ὁ γὰρ Κύριος πάντας ἐφορᾷ ὁ καταλαμβάνων ἀνεξιχνίαστα, ἔνδοξά τε καὶ ἐξαίσια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός·
Ιωβ. 34,24	Διότι ο Κυριος επιβλέπει όλους και δεν πλανάται ποτέ. Κατανοεί και τα πλέον ανεξιχνίαστα από τους ανθρώπους πράγματα, ένδοξα και εξαίρετα, τα οποία δεν είναι δυνατόν κανείς να εξαριθμήση.
Ιωβ. 34,25	ὁ γνωρίζων αὐτῶν τὰ ἔργα καὶ στρέψει νύκτα καὶ ταπεινωθήσονται.
Ιωβ. 34,25	Ο Κυριος γνωρίζει τα έργα των. Ανατρέπει αυτούς κατά την νύκτα και τους ταπεινώνει.
Ιωβ. 34,26	ἔσβεσε δὲ ἀσεβεῖς, ὁρατοὶ δὲ ἐναντίον αὐτοῦ,
Ιωβ. 34,26	Εσβησε το φως των ασεβών ο Κυριος και τους εξηφάνισε, διότι ορατοί ήσαν ενώπιόν του αυτοί και τα έργα των·
Ιωβ. 34,27	ὅτι ἐξέκλιναν ἐκ νόμου Θεοῦ, δικαιώματα δὲ αὐτοῦ οὐκ ἐπέγνωσαν
Ιωβ. 34,27	διότι παρεξέκλιναν από τον νόμον του Θεού, δεν ανεγνώρισαν και δεν ετήρησαν τας εντολάς του·
Ιωβ. 34,28	τοῦ ἐπαγαγεῖν ἐπ' αὐτὸν κραυγὴν πενήτων, καὶ

κραυγὴν πτωχῶν εἰσακούσεται.

Ιωβ. 34,28 και ἐγιναν ἔτσι αἰτία και αφορμὴ να φθάσῃ προς αὐτόν ἡ κραυγὴ των ἀδικουμένων πενήτων, να εἰσακουσθῇ ἡ κραυγὴ των πτωχῶν και ἀδυνάτων.

Ιωβ. 34,29 καὶ αὐτὸς ἡσυχίαν παρέξει, καὶ τίς καταδικάσεται; καὶ κρύψει πρόσωπον, καὶ τίς ὄψεται αὐτόν; καὶ κατὰ ἔθνους καὶ κατὰ ἀνθρώπου ὁμοῦ

Ιωβ. 34,29 Οταν δε ο Θεός δώσῃ εἰρήνην και δικαίωσιν εἰς κάποιον, ποιὸς θα ἠμπορέσῃ να ἐκφέρῃ καταδικαστικὴν ἀπόφασιν; Οταν δε ἀπὸ ἀγανάκτησιν κρύψῃ και ἀποστρέψῃ το πρόσωπόν του, ποιὸς θα ἠμπορέσῃ να τον ἴδῃ; Αὐτὸς εἶναι κριτὴς ολοκλήρου ἔθνους, ὅπως ἐπίσης και του ἐνὸς μόνον ἀνθρώπου.

Ιωβ. 34,30 βασιλεύων ἄνθρωπον ὑποκριτὴν ἀπὸ δυσκολίας λαοῦ.

Ιωβ. 34,30 Αὐτὸς παραχωρεῖ ως βασιλεῖα ἄνθρωπον δόλιον και ἰδιοτελὴ, ἐνεκα τῆς κακότητος του λαοῦ.

Ιωβ. 34,31 ὅτι πρὸς τὸν ἰσχυρὸν ὁ λέγων· εἴληφα, οὐκ ἐνεχυράσω·

Ιωβ. 34,31 Αὐτὰ δι' ἐκείνον, που λέγει προς τον ἰσχυρὸν Θεόν· “Ἐχω ἔως τώρα πάρει ἀπὸ σε τιμωρίας. Δεν θα ζητήσω ἐγγύησιν και ἐνέχυρον, που να με ἀσφαλίζῃ ἀπὸ ἄλλους.

Ιωβ. 34,32 ἄνευ ἑμαυτοῦ ὄψομαι, σὺ δεῖξόν μοι, εἰ ἀδικίαν εἰργασάμην, οὐ μὴ προσθήσω.

Ιωβ. 34,32 Εἶμαι ἀνίκανος ἀπὸ τον εαυτόν μου να ἴδω το ὀρθόν. Σὺ, ο ἰσχυρός, δεῖξε μου, ἀν διέπραξα κάποιον ἀδικίαν και ἐγὼ ὑπὸσχομαι να μὴ την ἐπαναλάβω στο μέλλον”.

Ιωβ. 34,33 μὴ παρὰ σοῦ ἀποτίσει αὐτήν; ὅτι ἀπώσῃ, ὅτι σὺ ἐκλέξῃ, καὶ οὐκ ἐγὼ· καὶ τί ἔγνωσ, λάλησον.

Ιωβ. 34,33 Μηπως σύμφωνα με την ἰδικὴν σου ἐκτίμησιν και με την ἰδικὴν σου γνώμην θα κανονίσῃ ο Θεός την τιμωρίαν; Ἀλλὰ σὺ την τιμωρίαν, που θα ἐπιτρέψῃ ο Θεός, θα την ἀπωθήσῃς, διότι ἔχεις την ἀπαίτησιν να ἐκλέξῃς σὺ, και οχι ἐγὼ ο Θεός. Επάνω εἰς αὐτὰ τα μεγάλα θέματα τι γνωρίζεις, και τι γνώμην ἔχεις, ὦ Ιώβ; Ομίλησε.

Ιωβ. 34,34	διὸ συνετοὶ καρδίας ἐροῦσι ταῦτα, ἀνὴρ δὲ σοφὸς ἀκήκοέ μου τὸ ῥῆμα.
Ιωβ. 34,34	Διότι αὐτά, που εἶπαμε, εἶναι αληθινὰ και σοφά. Ἄνδρες δε συνετοὶ θα εἶπουν τα ἴδια. Καθε σοφὸς ἄνθρωπος θα ακούσῃ και θα δεχθῇ τα λόγια μου αὐτά.
Ιωβ. 34,35	Ἰώβ δὲ οὐκ ἐν συνέσει ἐλάλησε, τὰ ῥήματα αὐτοῦ οὐκ ἐν ἐπιστήμῃ.
Ιωβ. 34,35	Το συμπέρασμα, εἶναι, ὅτι ο Ἰώβ δεν ωμίλησε με σύνεσιν. Τα λόγια του δεν ἦσαν λόγια σοφίας και ἐπιστήμης.
Ιωβ. 34,36	οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ μάθε, Ἰώβ, μὴ δῶς ἔτι ἀνταπόκρισιν, ὥσπερ οἱ ἄφρονες,
Ιωβ. 34,36	Δεν ἀρκεῖ ὁμως να παραδεχθῇς αὐτό, που εἶπα. Ἀλλά μάθε, ω Ἰώβ, ἀκόμη να μη δώσης πλέον ἀνταπόκρισιν εἰς τας δοκιμασίας σου, ὅπως οἱ ἄφρονες, αὐτοὶ που εἶναι ἐστερημένοι της αληθινῆς σοφίας.
Ιωβ. 34,37	ἵνα μὴ προσθῶμεν ἐφ' ἁμαρτίαις ἡμῶν, ἀνομία δὲ ἐφ' ἡμῖν λογισθήσεται, πολλὰ λαλούντων ῥήματα ἐναντίον τοῦ Κυρίου.
Ιωβ. 34,37	Τούτο δε και δια να μη προσθέσωμεν με τα ασύνετα λόγια μας και ἄλλας ἁμαρτίας εἰς τας μέχρι σήμερον διαπραχθείσας παρανομίας μας. Ασφαλῶς δε θα καταλογισθῇ εἰς βάρος μας ως ἀνομία, ὅταν λέγωμεν τέτοια λόγια ἐναντίον του Κυρίου”.

ΙΩΒ 35

Ιωβ. 35,1	Ἵπολαβὼν δὲ Ἐλιοὺς λέγει·
Ιωβ. 35,1	Συνέχισε πάλιν τον λόγον ο Ἐλιοὺς και εἶπε·
Ιωβ. 35,2	τί τοῦτο ἡγήσω ἐν κρίσει; σὺ τίς εἶ ὅτι εἶπας· δίκαιός εἰμι ἔναντι Κυρίου;
Ιωβ. 35,2	“διατί εἶχες αὐτό το φρόνημα και ἀντιδικούσες προς τον

	Θεόν; Ποιός είσαι συ, ο οποίος ετόλμησες να είπης· είμαι δίκαιος απέναντι του Κυρίου;
Ιωβ. 35,3	ἐγὼ σοι δώσω ἀποκρίσιν καὶ τοῖς τρισὶ φίλοις σου.
Ιωβ. 35,3	Εγὼ θα ἀπαντήσω εἰς σε καὶ στοὺς τρεῖς φίλους σου.
Ιωβ. 35,4	ἀνάβλεψον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἰδέ, κατάρμαθε δὲ νέφη ὡς ὑψηλὰ ἀπὸ σοῦ.
Ιωβ. 35,4	Σηκώσε τὰ βλέμματά σου στὸν οὐρανόν, παρατήρησε καὶ πρόσεξε τὰ νέφη, πόσον ὑψηλὰ ἀπὸ σε εἶναι. Επάνω δε ἀπὸ αὐτά, εἰς τὰ ἀπροσμέτρητα ὕψη, ὑπάρχει ὁ θρόνος τοῦ Παντοκράτορος.
Ιωβ. 35,5	εἰ ἡμαρτες, τί πράξεις; εἰ δὲ καὶ πολλὰ ἡνόμησας, τί δύνασαι ποιῆσαι;
Ιωβ. 35,5	Εάν ἡμάρτησες, τι κακὸν νομίζεις ὅτι ἔκαμες στὸν Θεόν; Εάν δε καὶ πολλὰς ἀνομίας διέπραξες, τι δύνασαι νὰ κάμνης ἐναντίον τοῦ Θεοῦ;
Ιωβ. 35,7	ἐπεὶ δὲ οὖν δίκαιος εἶ, τί δώσεις αὐτῷ; ἢ τί ἐκ χειρὸς σου λήψεται;
Ιωβ. 35,7	Εάν δε καὶ εἶσαι δίκαιος, τι, τάχα, ἔχεις νὰ προσφέρῃς στὸν Θεόν; Ἡ ἀπὸ τι ἔχει ἀνάγκην καὶ τι ἡμπορεῖ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια σου ὁ Θεός;
Ιωβ. 35,8	ἀνδρὶ τῷ ὁμοίῳ σου ἢ ἀσέβειά σου, καὶ υἱῷ ἀνθρώπου ἢ δικαιοσύνῃ σου.
Ιωβ. 35,8	Ἡ ἀσέβειά σου ἡμπορεῖ νὰ ἀποβῇ ἐπιβλαβὴς εἰς ἄνθρωπον ὁμοιον με σέ. Ὅπως ἐξ ἀντιθέτου καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ἡμπορεῖ νὰ ὠφελήσῃ υἱὸν ἀνθρώπου, ὅπως εἶσαι συ.
Ιωβ. 35,9	ἀπὸ πλήθους συκοφαντούμενοι κεκράζονται, βοήσονται ἀπὸ βραχίονος πολλῶν.
Ιωβ. 35,9	Θα κραυγᾶσουν δυνατὰ ἐκεῖνοι, οἱ οποίοι συκοφαντοῦνται καὶ ἀδικοῦνται ἀπὸ πλήθος διαβολέων. Θα βοήσουν ἐκεῖνοι, πού καταπιέζονται ἀπὸ βραχίονας πολλῶν τυράννων.
Ιωβ. 35,10	καὶ οὐκ εἶπε· ποῦ ἐστὶν ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας με, ὁ κατατάσων φυλακὰς νυκτερινάς,

- Ιωβ. 35,10 Και όμως κανείς από αυτούς δεν είπε· που είναι ο Θεός, ο οποίος με εδημιούργησε; Ο κατανέμων φρουράς κατά το διάστημα της νυκτός εις ασφάλειαν των ανθρώπων.
- Ιωβ. 35,11 ὁ διορίζων με ἀπὸ τετραπόδων γῆς, ἀπὸ δὲ πετεινῶν οὐρανοῦ;
- Ιωβ. 35,11 Αυτός, ο οποίος με εξεχώρισε τιμητικῶς ἀπὸ τα τετράποδα τῆς γῆς και ἀπὸ τα πτηνά του ουρανοῦ!
- Ιωβ. 35,12 ἐκεῖ κεκράζονται, καὶ οὐ μὴ εἰσακούσῃ καὶ ἀπὸ ὕβρεως πονηρῶν.
- Ιωβ. 35,12 Θα κρᾶζουν με ὅλην των την δύναμιν οἱ συκοφαντούμενοι και καταπιεζόμενοι. Ο Θεός ὁμως δεν θα ακούσῃ τας διαμαρτυρίας ἐξ αιτίας τῆς αλαζονείας των πονηρῶν αὐτῶν ανθρώπων.
- Ιωβ. 35,13 ἄτοπα γὰρ οὐ βούλεται ἰδεῖν ὁ Κύριος, αὐτὸς γὰρ ὁ Παντοκράτωρ
- Ιωβ. 35,13 Διότι ο Θεός δεν θέλει να ἴδῃ και αποστρέφεται τα ἄτοπα. Ἐν τούτοις αὐτὸς ο ἴδιος ο Παντοκράτωρ
- Ιωβ. 35,14 ὁρατῆς ἐστὶ τῶν συντελούντων τὰ ἄνομα καὶ σώσει με. κρίθητι δὲ ἐναντίον αὐτοῦ, εἰ δύνασαι αὐτὸν αἰνέσαι, ὥς ἐστι.
- Ιωβ. 35,14 εἶναι θεατῆς και αὐτόπτης μάρτυς ἐκείνων, οἱ οἱ διαπράττουν τας παρανομίας. Ἀπὸ τα χέρια ὁμως αὐτῶν θα με σώσῃ. Ἀνάθεσε εἰς αὐτὸν το δίκαιόν σου. Περίμενε τὴν δικαίαν του κρίσιν και σκέψου, εἴθις θα ἠμπορέσῃς να τον υμνήσῃς και να τον δοξολογήσῃς, ὅπως πράγματι του αξίζει.
- Ιωβ. 35,15 καὶ νῦν ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπισκεπτόμενος ὀργὴν αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔγνω παράπτωμά τι σφόδρα·
- Ιωβ. 35,15 Διότι και τώρα ο Κυριος δεν εκδηλώνει, τὴν ὀργὴν αὐτοῦ, κατὰ των παρανομούντων. Δι' αὐτὸ και φαίνεται, σαν να μη γνωρίζῃ και να μη λογαριάζῃ οὔτε και το μεγαλύτερον παράπτωμα.
- Ιωβ. 35,16 καὶ Ἰώβ ματαιῶς ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐν ἀγνωσίᾳ

ρήματα βαρύνει.

Ιωβ. 35,16

Δια τούτο και ο Ιώβ ανοίγει το στόμα του εις μάταια παράπονα. Ευρισκόμενος δε εν αγνοία της σοφίας και μακροθυμίας του Θεού λέγει πολλά και βαρεία λόγια”.

ΙΩΒ 36

Ιωβ. 36,1

Προσθείς δὲ ἔτι Ἐλιούς λέγει·

Ιωβ. 36,1

Ο Ελιούς συνεχίζων τον λόγον του προσέθεσε·

Ιωβ. 36,2

μεϊνόν με μικρόν ἔτι, ἵνα διδάξω σε· ἔτι γὰρ ἐν ἐμοί ἐστι λέξις.

Ιωβ. 36,2

“κάμε ἀκόμη ολίγην υπομονήν, δια να σε διδάξω περισσότερα. Ὑπάρχουν ἐντος μου και ἄλλα νοήματα, τα οποία και θα πω.

Ιωβ. 36,3

ἀναλαβὼν τὴν ἐπιστήμην μου μακράν, ἔργοις δὲ μου δίκαια ἐρῶ ἐπ’ ἀληθείας

Ιωβ. 36,3

Θα πάρω την σοφίαν και γνώσιν μου ἀπὸ παλαιότερα χρόνια. Ἀναντίρρητα θα εἶναι τα γεγονότα, τα οποία ἐγὼ με κάθε ἀλήθειαν και εὐλικρίνειαν θα ἐκθέσω.

Ιωβ. 36,4

καὶ οὐκ ἄδικα ῥήματα ἀδίκως συνιῖς.

Ιωβ. 36,4

Συνεπὼς δεν θα ἀκούσης οὔτε θα ἐννοήσης ἀδικα και ἀσύστατα λόγια, χωρὶς καμμίαν ωφέλειαν.

Ιωβ. 36,5

γίνωσκε δὲ ὅτι ὁ Κύριος οὐ μὴ ἀποποιήσῃται τὸν ἄκακον. δυνατὸς ἰσχύϊ καρδίας

Ιωβ. 36,5

Μαθε, λοιπόν, ὅτι ο Κύριος οὐδέποτε θα ἀποστραφῇ και θα ἀπαρνηθῇ τον ἄδολον και αθών. Αυτὸς εἶναι ἀπειρος εις δύναμιν, εις σύνεσιν και σοφίαν.

Ιωβ. 36,6

ἀσεβῆ οὐ μὴ ζωοποιήσῃ καὶ κρίμα πτωχῶν δώσει.

Ιωβ. 36,6

Ποτέ δε ἐξ ἄλλου δεν θα δώσῃ ζωὴν πράγματι ευτυχισμένην στον ἀσεβή. Παντοτε ἀποδίδει και θα ἀποδίδῃ το δίκαιον στον ἀδικούμενον πτωχόν.

- Ιωβ. 36,7 οὐκ ἀφελεῖ ἀπὸ δικαίου ὀφθαλμούς αὐτοῦ· καὶ μετὰ βασιλέων εἰς θρόνον καὶ καθιεῖ αὐτούς εἰς νίκος, καὶ ὑψωθήσονται.
- Ιωβ. 36,7 Δεν θα αποστρέψῃ τους οφθαλμούς του και την προστασίαν του ἀπὸ τον δίκαιον. Θα υψώσῃ και θα καθίσῃ τους δικαίους μαζὴ με τους βασιλεῖς εἰς θρόνον ἐνδοξον. Θα τους ἐνθρονίσῃ νικητάς, και αὐτοὶ ἐτσι θα δοξασθοῦν.
- Ιωβ. 36,8 καὶ οἱ πεπεδημένοι ἐν χειροπέδαις συσχεθήσονται ἐν σχοινίοις πενίας,
- Ιωβ. 36,8 Οἱ ἀσεβεῖς ὁμως θα εἶναι σαν αλυσοδεμένοι, θα δεθοῦν σφιγκτὰ σαν με ἄθραυστα σχοινιά στενοχωριῶν και στερήσεων.
- Ιωβ. 36,9 καὶ ἀναγγελεῖ αὐτοῖς τὰ ἔργα αὐτῶν καὶ τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ὅτι ἰσχύσουσιν.
- Ιωβ. 36,9 Θα καταστήσῃ ο Θεὸς γνωστὰ εἰς αὐτοὺς και ολοφάνερα τα ἀμαρτωλά των ἔργα και τα παραπτώματά των, διότι εἰς την διάπραξιν αὐτῶν ἀπεδείχθησαν ἀδίστακτοι και ἰσχυροί.
- Ιωβ. 36,10 ἀλλὰ τοῦ δικαίου εἰσακούσεται· καὶ εἶπεν ὅτι ἐπιστραφήσονται ἐξ ἀδικίας.
- Ιωβ. 36,10 Ἀλλὰ του δικαίου την δέησιν θα την ἀκούσῃ ευμενῶς και θα την κάμῃ δεκτὴν. Και, ὅπως ἔχει υποσχεθῇ, θα θεωρήσῃ δικαίους και ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐν μετάνοια θα ἐπιστρέψουν ἀπὸ την ἀδικίαν των.
- Ιωβ. 36,11 ἐὰν ἀκούσωσι καὶ δουλεύσωσι, συντελέσουσι τὰς ἡμέρας αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς καὶ τὰ ἔτη αὐτῶν ἐν εὐπρεπείαις.
- Ιωβ. 36,11 Ἐκεῖνοι ἀπὸ τους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι θα ἀκούσουν την φωνὴν του Κυρίου, θα υποταχθοῦν εἰς αὐτόν και θα ἐφαρμόσουν τὰς ἐντολάς του, θα τελειώσουν τὰς ἡμέρας των μέσα εἰς τὰ ἀγαθὰ και τὰ ἔτη της ζωῆς των θα εἶναι ἐντιμα και ευτυχισμένα.
- Ιωβ. 36,12 ἀσεβεῖς δὲ οὐ διασώζει παρὰ τὸ μὴ βούλεσθαι αὐτούς

είδέναι τὸν Κύριον καὶ διότι νουθετούμενοι ἀνήκοοι ἦσαν.

Ιωβ. 36,12 Τους ασεβεῖς ὁμῶς ὁ Κύριος δεν θα τους περισώσει οὔτε θα τους απαλλάξη ἀπὸ τὰς δυστυχίας, διότι αὐτοὶ δεν ηθέλησαν νὰ γνωρίσουν τὸν Κύριον καὶ διότι, ὅταν ἀκόμη ἐνουθετοῦντο, παρέμεναν ἀνυπάκοοι.

Ιωβ. 36,13 καὶ ὑποκριταὶ καρδίᾳ τάξουσι θυμὸν· οὐ βοήσονται, ὅτι ἔδῃσεν αὐτούς.

Ιωβ. 36,13 Ἐπίσης οἱ δόλιοι καὶ υποκριταὶ κρύπτουν μέσα εἰς τὴν καρδίαν τῶν τὸν θυμὸν καὶ τὴν κακίαν τῶν. Σκληρυμένοι εἰς τὴν κακίαν τῶν, δεν θα βοήσουν με τὴν προσευχὴν τῶν πρὸς τὸν Κύριον, ὅταν θα τοὺς ἔχη δέσει με τὰς αλυσίδας τῶν θλίψεων.

Ιωβ. 36,14 ἀποθάνοι τοίνυν ἐν νεότητι ἡ ψυχὴ αὐτῶν, ἡ δὲ ζωὴ αὐτῶν τιτρωσκομένη ὑπὸ ἀγγέλων,

Ιωβ. 36,14 Αὐτοί, λοιπὸν, θα ἀποθάνουν πρὸ καιροῦ, κατὰ τὰ χρόνια τῆς νεότητός τῶν, ἡ δὲ βραχεὶα ζωῆς, ποὺ θα ζήσουν ἐπὶ τῆς γῆς, θα βασανίζεται πληττομένη ἀπὸ ἐκδικητὰς ἀγγέλους.

Ιωβ. 36,15 ἀνθ' ὧν ἔθλιψαν ἀσθενῆ καὶ ἀδύνατον, κρίμα δὲ πράξεων ἐκθήσει.

Ιωβ. 36,15 Διότι ἐθλίψαν καὶ κατεπίεσαν τὸν ἀσθενή, τὸν ἀδύνατον, τὸν πτωχόν. Ἐξ ἀντιθέτου ὁ Κύριος θα φανερώσῃ τὸ δίκαιον τῶν πράων καὶ ησύχων ἀνθρώπων.

Ιωβ. 36,16 καὶ προσέτι ἠπάτησέ σε ἐκ στόματος ἐχθροῦ· ἄβυσσος, κατὰ χυσις ὑποκάτω αὐτῆς, καὶ κατέβη τράπεζά σου πλήρης πιότητος.

Ιωβ. 36,16 Ἐπὶ πλέον σε ἐκάλυψε καὶ σε προεφύλαξε ἀπὸ ἐχθρικοῦ στόμα, ἔτοιμον νὰ σε καταπῇ. Ἀβυσσος ἠπλώνετο ἐνώπιόν σου, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εχύνετο καὶ ἔρεεν ὀρμητικῶς τὸ νερό. Ἀντὶ δὲ νὰ καταποντισθῇς εἰς αὐτήν, ὅπως ἐφοβήθης, κατέβηκε δια σε ἡτοιμασμένη τράπεζα, γεμάτη ἀπὸ ἀφθονὰ καὶ εὐγευστὰ φαγητά.

Ιωβ. 36,17	οὐχ ὑστερήσει δὲ ἀπὸ δικαίων κρίμα,
Ιωβ. 36,17	Δεν θα παραβλέψη ούτε και θα καθυστερήσει ο Θεός το δίκαιον των ευσεβών ανθρώπων.
Ιωβ. 36,18	θυμὸς δὲ ἐπ' ἀσεβεῖς ἔσται δι' ἀσέβειαν δώρων, ὧν ἐδέχοντο ἐπ' ἀδικίαις.
Ιωβ. 36,18	Ο θυμός του όμως θα εκσπάσει εναντίον των ασεβών δια την ασέβειαν, που έδειξαν, με τα δώρα που εδέχοντο εις ανταμοιβήν των αδικων αποφάσεών των, όταν έκριναν ως δικασταί.
Ιωβ. 36,19	μὴ σε ἐκκλινάτω ἐκὼν ὁ νοῦς δεήσεως ἐν ἀνάγκῃ ὄντων ἀδυνάτων, καὶ πάντας τοὺς κραταιοῦντας ἰσχύιν.
Ιωβ. 36,19	Ποτέ ας μη γυρίση αλλού θεληματικά ο νους και η προσοχή σου, όταν ασθενείς και αδύνατοι άνθρωποι ευρισκόμενοι εις ανάγκην σε παρακαλούν να τους βοηθήσης. Και μη πτοηθής, μη υποσταλής ενώπιον ανθρώπων, που διαθέτουν δύναμιν και επιρροήν.
Ιωβ. 36,20	μὴ ἐξελκύσης τὴν νύκτα τοῦ ἀναβῆναι λαοὺς ἀντ' αὐτῶν·
Ιωβ. 36,20	Μη αναβάλης την βοήθειαν προς τους πτωχοὺς και την απόδοσιν δικαίου προς τους αδικουμένους έως την νύκτα και κατόπιν τους διώξης ισχυριζόμενος ότι περιμένεις πολλούς άλλους.
Ιωβ. 36,21	ἀλλὰ φύλαξαι μὴ πράξης ἄτοπα· ἐπὶ τούτων γὰρ ἐξείλω ἀπὸ πτωχείας.
Ιωβ. 36,21	Πρόσεξε να μη διαπράξης ποτέ άτοπα έργα. Αποφεύγων αυτά θα γλυτώσης από την αθλιότητα και την δυστυχίαν.
Ιωβ. 36,22	ἴδου ὁ Ἰσχυρὸς κραταιώσῃ ἐν ἰσχύϊ αὐτοῦ· τίς γὰρ ἐστὶ κατ' αὐτὸν δυνάστης;
Ιωβ. 36,22	Ιδού, ο Κυριος είναι πανίσχυρος και με την άπειρον δύναμίν του επιβάλλεται απολύτως. Ποιός εξουσιαστής του επιγείου και ουρανίου κόσμου είναι όμοιος με αυτόν;
Ιωβ. 36,23	τίς δὲ ἐστὶν ὁ ἐτάζων αὐτοῦ τὰ ἔργα; ἢ τίς ὁ εἰπὼν·

ἔπραξεν ἄδικα;

Ιωβ. 36,23 Ποιός είναι εκείνος, ο οποίος μπορεί να κρίνη και να ελέγξη τα έργα του; Ποιός μπορεί ποτέ να εἶπη προς αὐτόν· Διέπραξες αδικίαν;

Ιωβ. 36,24 μνήσθητι, ὅτι μεγάλα ἐστὶν αὐτοῦ τὰ ἔργα, ὧν ἤρξαν ἄνδρες.

Ιωβ. 36,24 Ἐχε πάντοτε στον νουν και εις την καρδίαν ὅτι ἰδικά του ἔργα εἶναι και τα μεγάλα ἔργα, δια των οποίων μεγάλοι ἄνδρες ἐγιναν ἄρχοντες.

Ιωβ. 36,25 πᾶς ἄνθρωπος εἶδεν ἐν ἑαυτῷ, ὅσοι τιτρωσκόμενοί εἰσι βροτοί.

Ιωβ. 36,25 Ἀντιθέτως, κάθε ἄνθρωπος εξετάζων τον εαυτόν του πείθεται ὅτι εἶναι αδύνατος. Ποσοι και πόσοι θνητοί πληγώνονται συνεχῶς και αποθνήσκουν!

Ιωβ. 36,26 ἰδοὺ ὁ Ἰσχυρὸς πολὺς, καὶ οὐ γνωσόμεθα· ἀριθμὸς ἐτῶν αὐτοῦ, καὶ ἀπέραντος.

Ιωβ. 36,26 Ἰδοὺ, ο Παντοδύναμος εἶναι μέγας και πολὺς και δεν εἴμεθα εις θέσιν ημεῖς να τον γνωρίσωμεν εις ὅλην αὐτοῦ την ἀπειρον τελειότητα. Ο αριθμὸς των ετῶν αὐτοῦ εἶναι ἀπειρος.

Ιωβ. 36,27 ἀριθμηταὶ δὲ αὐτῷ σταγόνες ὕετοῦ, καὶ ἐπιχυθήσονται ὕετῷ εἰς νεφέλην·

Ιωβ. 36,27 Ἐν τη παντοδυναμία του ἔχει την δυνατότητα και αὐτὰς τας σταγόνας της βροχῆς να μετρήσῃ, τας σταγόνας αι οποίαι χύνονται ασυγκράτητοι δια της βροχῆς ἀπὸ τα σύννεφα.

Ιωβ. 36,28 ῥυήσονται παλαιώματα, ἐσκίασε δὲ νέφη ἐπὶ ἀμυθήτων βροτῶν.

Ιωβ. 36,28 Θα ρεῦσουν, ὅπως ἀπὸ παλαιότατα ἔτη τα νερά ἀπὸ τα νέφη, θα πλημμυρίσουν και θα εκχειλίσουν ἀπεξηραμμένοι χεῖμαρροι. Τα νέφη σκεπάζουν εις τόσῃν μεγάλην ἑκτασιν τον ορίζοντα, ὥστε ρίπτουν την σκιαν των εις ἀναρίθμητα πλήθη ἀνθρώπων.

Ιωβ. 36,28α	ὥραν ἔθετο κτήνεσιν, οἶδασι δὲ κοίτης τάξιν.
Ιωβ. 36,28 ^α	Ο Θεός είναι εκείνος, που ὥρισεν ὥραν εργασίας και ὥραν αναπαύσεως και εις αυτά τα κτήνη. Γνωρίζουν δε αυτά την ὠρισμένην ὥραν, που θα κοιτασθoύν εις την φάτνην των.
Ιωβ. 36,28β	ἐπὶ τούτοις πᾶσιν οὐκ ἐξίσταται σου ἡ διάνοια οὐδὲ διαλλάσσεται σου ἡ καρδία ἀπὸ σώματος;
Ιωβ. 36,28β	Ενώπιον ὅλων αὐτῶν των θαυμάτων εἶναι να μη μείνη εκστατική η διάνοια του ανθρώπου, και να μη διασαλευθῇ πάλλουσα ισχυρῶς η καρδία σου, ως εἰάν θέλῃ να ορμήσῃ ἔξω ἀπὸ το σῶμα σου;
Ιωβ. 36,29	καὶ ἐὰν συνῇ ἀπεκτάσεις νεφέλης, ἰσότητα σκηνῆς αὐτοῦ,
Ιωβ. 36,29	Σκέψου, εἰάν εἶναι δυνατόν να ἐννοήσῃς τας ἀπεριορίστους ἐκτάσεις της νεφέλης, που καταλαμβάνει τον ορίζοντα, ὥστε να ἀποτελῇ τρόπον τινά τον θρόνον του ἐπὶ των νεφῶν καθημένου Θεοῦ!
Ιωβ. 36,30	ἰδοὺ ἐκτενεῖ ἐπ' αὐτὸν ἡδὼ καὶ ῥιζώματα τῆς θαλάσσης ἐκάλυψεν·
Ιωβ. 36,30	Και ἰδοὺ, ἀφοῦ ἐκσπάσῃ μεγάλη θύελλα, ἐπειτα θα δώσῃ εις ὅλον τον ουρανόν το γλυκύ ουράνιον τόξον, το ὁποῖον θα σκεπάσῃ και αὐτάς τας ῥίζας της θαλάσσης.
Ιωβ. 36,31	ἐν γὰρ αὐτοῖς κρινεῖ λαοὺς, δώσει τροφήν τῷ ἰσχύοντι.
Ιωβ. 36,31	Και με τα μεγαλοπρεπῆ αὐτά φυσικὰ φαινόμενα κρίνει και τιμωρεῖ ο Θεός τους λαοὺς, που ἀπομακρύνονται ἀπὸ αὐτόν. Ὅπως ἐπίσης με τα ἴδια αὐτά φυσικὰ φαινόμενα δίδει τροφήν εις πλῆθος ἀνθρώπων.
Ιωβ. 36,32	ἐπὶ χειρῶν ἐκάλυψε φῶς καὶ ἐνετείλατο περὶ αὐτῆς ἐν ἀπαντῶντι·
Ιωβ. 36,32	Εἰς τα χέρια του κρύπτει το φῶς της ἀστραπῆς και του κεραυνοῦ. Δίδει ἐντολήν εις την νεφέλην πότε θα ἐκραγῇ ο κεραυνὸς ἐναντίον ἐκείνου, που ἐξεγείρεται κατὰ του Θεοῦ.
Ιωβ. 36,33	ἀναγγελεῖ περὶ αὐτοῦ φίλον αὐτοῦ Κύριος, κτῆσις καὶ

περὶ ἀδικίας.

Ιωβ. 36,33

Δια του φαινομένου αυτού ειδοποιεῖ και προαναγγέλλει ο Κυριος στον φίλον του περὶ της προσεχούς τιμωρίας του ανθρώπου, ο οποίος απέκτησεν αδικῶς περιουσίαν.

ΙΩΒ 37

Ιωβ. 37,1

Καὶ ἀπὸ ταύτης ἐταράχθη ἡ καρδία μου καὶ ἀπερρύη ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς.

Ιωβ. 37,1

Απὸ την καταιγίδα και την αστραπὴν αὐτὴν ἐταράχθη ἡ καρδία μου. Σαν να ἐφυγε και να ἐπεσεν ἔξω ἀπὸ τον τόπον της.

Ιωβ. 37,2

ἄκουε ἀκοὴν ἐν ὀργῇ θυμοῦ Κυρίου, καὶ μελέτη ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐξελεύσεται.

Ιωβ. 37,2

Ακουε την ἀπὸ την οργὴν και τον θυμὸν του Κυρίου ἐκρηγνυμένην βροντὴν· αὐτὴ εἶναι φωνή, που ἐξέρχεται ἀπὸ το στόμα του Κυρίου.

Ιωβ. 37,3

ὑποκάτω παντὸς τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ, καὶ τὸ φῶς αὐτοῦ ἐπὶ πτερύγων τῆς γῆς.

Ιωβ. 37,3

Κατω ἀπὸ τα σύννεφα και εἰς ὅλον το στερέωμα της ατμοσφαίρας εξαπολύεται ἡ αστραπή, που μαρτυρεῖ την δύνάμιν του, και το φως της ἀπλώνεται ἕως εἰς τα ἄκρα της γης.

Ιωβ. 37,4

ὀπίσω αὐτοῦ βοήσεται φωνῇ, βροντήσῃ ἐν φωνῇ ὕβρεως αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἀνταλλάξει αὐτούς, ὅτι ἀκούσει φωνὴν αὐτοῦ.

Ιωβ. 37,4

Μετὰ την αστραπὴν θα ἐπακολουθήσῃ ἡ φωνὴ της βροντῆς. Θα βροντήσῃ με φωνὴν υπερήφανον και μεγαλοπρεπή. Δεν θα ἀποτρέψῃ τους κρότους της αστραπῆς, διότι θα υπακούσουν εἰς την ἰδικὴν του φωνὴν.

Ιωβ. 37,5

βροντήσῃ ὁ ἰσχυρὸς ἐν φωνῇ αὐτοῦ θαυμάσια· ἐποίησε

- γὰρ μεγάλα ἃ οὐκ ᾔδειμεν,
Ιωβ. 37,5 Θα βροντήσῃ ὁ Παντοδύναμος μετὰ τὴν βροντερὰν τοῦ
φωνῆν κατὰ τρόπον θαυμαστόν, διότι αὐτὸς ἔκαμε καὶ
κάνει μεγάλα ἔργα, τὰ ὅποια ἡμεῖς δὲν ἠμποροῦμεν νὰ
γνωρίσωμεν.
- Ιωβ. 37,6 συντάσσω χιόνι· γίνου ἐπὶ γῆς, καὶ χειμῶν ὑετός, καὶ
χειμῶν ὑετῶν δυναστείας αὐτοῦ.
- Ιωβ. 37,6 Αὐτὸς διατάσσει τὸ χιόνι καὶ τοῦ λέγει· Πηγαινέ, κατέβα εἰς
τὴν γῆν! Κατὰ διαταγὴν ἰδικὴν τοῦ γίνεται ἐπίσης ἡ
χειμερινή βροχή. Πιπτουν αἱ ἀφθοναὶ βροχαὶ τοῦ χειμῶνος.
- Ιωβ. 37,7 ἐν χειρὶ παντός ἀνθρώπου κατασφραγίζει, ἵνα γινῶ πᾶς
ἄνθρωπος τὴν ἐαυτοῦ ἀσθένειαν.
- Ιωβ. 37,7 Μετὰ τὰ χιόνια ὁμως καὶ μετὰ τὰς βροχὰς δένει τὰ χέρια τῶν
ἀνθρώπων καὶ καταπαύουν αἱ γεωργικαὶ ἐργασίαι, διὰ νὰ
μάθῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀδυναμίαν τοῦ.
- Ιωβ. 37,8 εἰσῆλθε δὲ θηρία ὑπὸ τὴν σκέπην, ἡσύχασαν δὲ ἐπὶ
κοίτης.
- Ιωβ. 37,8 Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ θηρία εἰσέρχονται εἰς κάποιον σκέπην,
διὰ νὰ ἡσυχάσουν εἰς τὰς φωλεὰς τῶν.
- Ιωβ. 37,9 ἐκ ταμιείων ἐπέρχονται ὀδύναι, ἀπὸ δὲ ἀκρωτηρίων
ψῦχος,
- Ιωβ. 37,9 Ἀπὸ τὰ ἀποταμιευμένα ὕδατα ἐπάνω εἰς τὰ νέφη τοῦ
οὐρανοῦ ἐπέρχονται μεγάλαι καταστροφαὶ καὶ ὀδύνες ἐξ
αἰτίας αὐτῶν. Ἀπὸ τὰ ἄκρα δὲ τοῦ βορρᾶ προέρχεται τὸ
ψῦχος.
- Ιωβ. 37,10 καὶ ἀπὸ πνοῆς ἰσχυροῦ δώσει πάγος, οἰακίζει δὲ τὸ
ὕδωρ ὥς ἐὰν βούληται·
- Ιωβ. 37,10 Μετὰ τὴν παγωμένην πνοὴν τοῦ ἰσχυροῦ βορρᾶ δημιουργεῖ
τὴν παγωνιά, στρέφει καὶ καθοδηγεῖ τὸ νερὸ, ὅπου καὶ
ὅπως οὗτος θέλει.
- Ιωβ. 37,11 καὶ ἐκλεκτὸν καταπλάσσει νεφέλη, διασκορπιεῖ νέφος
φῶς αὐτοῦ.

- Ιωβ. 37,11 Με το εκλεκτόν αγαθόν, με το νερό, καταρτίζει και συγκροτεί την νεφέλην, η οποία, πριν διαλυθή εις βροχήν, διασκορπίζει το φως των αστραπών της.
- Ιωβ. 37,12 καὶ αὐτὸς κυκλώματα διαστρέψει, ἐν θεεβουλαθῶθ εἰς ἔργα αὐτῶν. πάντα ὅσα ἂν ἐντείληται αὐτοῖς, ταῦτα συντέτακται παρ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς,
- Ιωβ. 37,12 Ο ἴδιος ο Θεός πηδαλιουχεῖ και κατευθύνει ἀπὸ ἐδῶ και ἀπὸ ἐκεῖ τα περιδινούμενα νέφη, ὥστε αὐτὰ να ἐξυπηρετοῦν εις τα ἔργα των ἀνθρώπων. Ὅλα ὅσα διατάξη εις αὐτὰ, πραγματοποιοῦνται. Ἐκτελοῦνται ὅλαι αι διαταγαὶ του ἐπὶ της γης,
- Ιωβ. 37,13 ἐὰν εἰς παιδείαν, ἐὰν εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ, ἐὰν εἰς ἔλεος εὐρήσει αὐτόν.
- Ιωβ. 37,13 εἴτε προς παιδαγωγικὴν τιμωρίαν του ἀνθρώπου εἴτε προς καρποφορίαν της γης, ὅταν εὐρίσκη τον ἀνθρωπον ἄξιον του ἐλέους του.
- Ιωβ. 37,14 ἐνωτίζου ταῦτα, Ἰώβ· στήθι νουθετούμενος δύναμιν Κυρίου.
- Ιωβ. 37,14 Ἀκουε αὐτὰ μετὰ προσοχῆς Ἰώβ. Στάσου να δεχθῆς συμβουλὰς και νουθεσίας δια την δύναμιν του Κυρίου.
- Ιωβ. 37,15 οἶδαμεν ὅτι ὁ Θεὸς ἔθετο ἔργα αὐτοῦ φῶς ποιήσας ἐκ σκότους,
- Ιωβ. 37,15 Γνωρίζομεν, ὅτι ο Θεὸς ἐπραγματοποίησε ὅλα τα ἔργα του με τάξιν και σοφίαν, ὅπως π. χ. να ἀναλάμπη φως ἀπὸ τα σκοτεινὰ νέφη.
- Ιωβ. 37,16 ἐπίσταται δὲ διάκρισιν νεφῶν, ἐξαίσια δὲ πτώματα πονηρῶν.
- Ιωβ. 37,16 Αὐτὸς γνωρίζει να διαλύη τα νέφη εις καταστρεπτικὰς βροχοπτώσεις προς τιμωρίαν των πονηρῶν ἀνθρώπων.
- Ιωβ. 37,17 σοῦ δὲ ἡ στολὴ θερμὴ, ἡσυχάζεται δὲ ἐπὶ τῆς γῆς.
- Ιωβ. 37,17 Τα ἐνδύματά σου γίνονται θερμά, ὅταν πνέη θερμὸς ἄνεμος η ὅταν επικρατὴ ἡσυχία ἐπάνω εις την γην.

- Ιωβ. 37,18 στερεώσεις μετ' αὐτοῦ εἰς παλαιώματα, ἰσχυραὶ ὡς ὄρασις ἐπιχύσεως.
- Ιωβ. 37,18 Ακλόνητα θεμέλια αὐτὸς πραγματοποιεῖ, ὥστε να παραμένουν αδιάσειστα, καίτοι παλαιωμένα, ἰσχυρά, ὅπως οἱ χυτοὶ χάλκινοι καθρέπται.
- Ιωβ. 37,19 διατί; διδάξόν με, τί ἐροῦμεν αὐτῷ· καὶ παυσώμεθα πολλὰ λέγοντες.
- Ιωβ. 37,19 Πως καὶ διατί συμβαίνουν ὅλα αὐτά; Θα ἐρωτήσῃ κανεῖς. Διδαξέ με συ, ὦ Ιῶβ, τι θα ἀπαντήσωμεν εἰς αὐτόν. Καὶ ἐτσι θα παύσωμεν να λέγωμεν πολλὰ ἐκτεινόμενοι καὶ εἰς ἄλλα φυσικὰ φαινόμενα.
- Ιωβ. 37,20 μὴ βίβλος ἢ γραμματεὺς μοι παρέστηκεν, ἵνα ἄνθρωπον ἐστηκῶς κατασιωπήσω;
- Ιωβ. 37,20 Μηπως καὶ ἔχω ἐνώπιόν μου κανένα βιβλίον ἢ κάποιον γραμματέα, δια να μας ἐξηγήσῃ αὐτά καὶ ἐτσι ἐγὼ σιωπῶν να ἀποστομώσω οἰονδήποτε συζητητήν;
- Ιωβ. 37,21 πᾶσι δὲ οὐχ ὁρατὸν τὸ φῶς, τηλαυγὲς ἐστὶν ἐν τοῖς παλαιώμασιν, ὥσπερ τὸ παρ' αὐτοῦ ἐπὶ νεφῶν.
- Ιωβ. 37,21 Εἰς ὅλους δεν εἶναι ὁρατὸν τα αἰσθητὸν φως, που λάμπει ἀπὸ μακρὰν καὶ εἰς μακρὰν ἐκτασιν ἐπάνω στον ουρανόν, τον στερεωμένον ἀπὸ παλαιότατα χρόνια, ὅπως ἐπίσης καὶ το φως τῆς ἀστραπῆς, που κρύπτεται μέσα εἰς τα νέφη καὶ το ὁποῖον προέρχεται ἀπὸ τον Θεόν;
- Ιωβ. 37,22 ἀπὸ βορρᾶ νέφη χρυσαυγοῦντα· ἐπὶ τούτοις μεγάλη ἡ δόξα καὶ τιμὴ Παντοκράτορος.
- Ιωβ. 37,22 Ἀπὸ τα μέρη του βορρᾶ ἀνυψώνονται στον ουρανόν σύννεφα, που λάμπουν σαν το χρυσάφι. Ἀσυγκρίτως ὁμως περισσότερον ἀπὸ αὐτά λάμπει ἡ μεγάλη δόξα καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια του παντοκράτορος Θεοῦ.
- Ιωβ. 37,23 καὶ οὐχ εὐρίσκομεν ἄλλον ὅμοιον τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ· ὁ τὰ δίκαια κρίνων, οὐκ οἶει ἐπακούειν αὐτόν;
- Ιωβ. 37,23 Καὶ δεν εὐρίσκομεν ἄλλον, οὔτε στον ουρανόν οὔτε εἰς την

γην, ὅμοιον με αὐτὸν κατὰ τὴν δύναμιν. Αὐτὸς, λοιπὸν, που κρίνει δικαίως καὶ αποδίδει τὸ δίκαιον, δεν νομίζεις, ὅτι ἀκούει καὶ κάνει δεκτὴν τὴν δέησιν τῶν ἀδικουμένων, οἱ ὁποῖοι κράζουν πρὸς αὐτόν;

Ιωβ. 37,24 διὸ φοβηθήσονται αὐτόν οἱ ἄνθρωποι, φοβηθήσονται δὲ αὐτόν καὶ οἱ σοφοὶ καρδίᾳ.

Ιωβ. 37,24 Δια τοῦτο ἀκριβῶς αὐτόν θα φοβηθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἰδιαιτέρως δε θα εὐλαβηθοῦν καὶ θα φοβηθοῦν αὐτόν οἱ σοφοὶ κατὰ τὴν καρδίαν”.

ΙΩΒ 38

Ιωβ. 38,1 Μετὰ δὲ τὸ παύσασθαι Ἐλιὺν τῆς λέξεως εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Ἰώβ διὰ λαίλαπος καὶ νεφῶν·

Ιωβ. 38,1 Οταν ἐπαυσεν ὁ Ελιὺς νὰ ομιλῇ, εἶπεν ὁ Κυριος δια μέσου τῆς λαίλαπος καὶ τῶν νεφῶν·

Ιωβ. 38,2 τίς οὗτος ὁ κρύπτων με βουλήν, συνέχων δὲ ῥήματα ἐν καρδίᾳ, ἐμὲ δὲ οἶεται κρύπτειν;

Ιωβ. 38,2 “ποιὸς εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος με τὰς ἐξηγήσεις που δίδει συσκοτίζει καὶ αποκρύπτει τὰς ιδικάς μου βουλὰς, κρατεῖ δε εἰς τὴν καρδίαν του λόγους ἀστηρίκτους καὶ νομίζει ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, που κρύπτω τὰς βουλὰς μου;

Ιωβ. 38,3 ζῶσαι ὥσπερ ἀνὴρ τὴν ὁσφύν σου, ἐρωτήσω δὲ σε, σὺ δὲ μοι ἀποκρίθητι.

Ιωβ. 38,3 Ζώσε, λοιπὸν, τὴν μέσῃ σου ὡς ἀνὴρ πολεμιστὴς καὶ πάρε θάρρος, διότι ἐγὼ θα σε ἐρωτήσω, σὺ δε δὸς μου ἀποκρισιν.

Ιωβ. 38,4 ποῦ ἦς ἐν τῷ θεμελιοῦν με τὴν γῆν; ἀπάγγειλον δὲ μοι εἰ ἐπίστη σύνεσιν.

Ιωβ. 38,4 Που ἦσουν, ὅταν ἐγὼ ἐθεμελίωνα τὴν γην; Ἀπάντησέ μου, εἴ ἐχῃς σύνεσιν.

Ιωβ. 38,5 τίς ἔθετο τὰ μέτρα αὐτῆς, εἰ οἶδας; ἢ τίς ὁ ἐπαγαγὼν

σπαρτίον ἐπ' αὐτῆς;

Ιωβ. 38,5

Ποιός ἐθεσε τα μέτρα αὐτῆς; Πές μου, εἴαν το γνωρίζης.
Ποιός, ὅταν αὐτὴ οικοδομεῖτο, ἔβαλε νῆμα στάθμης δια τὴν
ακρίβειαν τῆς οικοδομῆς;

Ιωβ. 38,6

ἐπὶ τίνος οἱ κρίκοι αὐτῆς πεπήγασι; τίς δέ ἐστιν ὁ βαλὼν
λίθον γωνιαῖον ἐπ' αὐτῆς;

Ιωβ. 38,6

Επάνω δε εἰς ποίαν βάσιν ἔχουν ἐμπηχθῇ στερεά οἱ κρίκοι
αὐτῆς; Ποιός εἶναι ἐκεῖνος, που ἔβαλε τὸν ἀκρογωνιαίον
θεμέλιον λίθον, δια νὰ τὴν υποβαστάξῃ στερεὰν καὶ
ακλόνητον;

Ιωβ. 38,7

ὅτε ἐγενήθησαν ἄστρα, ἦνεσάν με φωνῇ μεγάλη πάντες
ἄγγελοί μου.

Ιωβ. 38,7

Οταν ἐδημιουργήθησαν τὰ ἄστρα, οἱ ἄγγελοί μου με
ἐδοξολόγησαν με μεγάλην φωνήν.

Ιωβ. 38,8

ἔφραξα δὲ θάλασσαν πύλαις, ὅτε ἐμαιοῦτο ἐκ κοιλίας
μητρὸς αὐτῆς ἐκπορευομένη.

Ιωβ. 38,8

Εγὼ ἐφραξα με πύλας τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσης, ὅταν αὐτὴ
δημιουργουμένη καὶ ἐξερχομένη ἀπὸ το χάος ἐφαίνετο, ὡς
εἴαν ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς τῆς με τὴν
βοήθειαν μαίας.

Ιωβ. 38,9

ἐθέμην δὲ αὐτῇ νέφος ἀμφίασιν, ὁμίχλη δὲ αὐτὴν
ἐσπαργάνωσα.

Ιωβ. 38,9

Τὰ νέφη τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἐθεσα ὡς ἐνδυμασίαν τῆς, με
ὁμίχλην δὲ, που μερικὲς φορές ἀπλώνεται εἰς τὴν
ἐπιφάνειάν τῆς, τὴν ἐσπαργάνωσα.

Ιωβ. 38,10

ἐθέμην δὲ αὐτῇ ὅρια, περιθεὶς κλεῖθρα καὶ πύλας.

Ιωβ. 38,10

Ἔθεσα εἰς αὐτὴν ὅρια, διότι ἐτοποθέτησα ὀλόγυρα κλειδιά
καὶ πύλας.

Ιωβ. 38,11

εἶπα δὲ αὐτῇ· μέχρι τούτου ἐλεύση καὶ οὐχ ὑπερβῆση,
ἀλλ' ἐν σεαυτῇ συντριβήσεται σου τὰ κύματα.

Ιωβ. 38,11

Εἶπα δε εἰς αὐτήν· Ἐως στο σημεῖον αὐτό θα ἐλθῇς καὶ δὲν
θα το υπερβῇς. Ἀλλὰ τὰ κύματά σου θα συντριβοῦν μέσα

σου, μέσα εις τα όρια, που εγώ σου εχάραξα.

Ιωβ. 38,12 ἢ ἐπὶ σοῦ συντέταχα φέγγος πρωϊνόν; ἑωσφόρος δὲ εἶδε τὴν ἑαυτοῦ τάξιν

Ιωβ. 38,12 Η μήπως ἐπὶ τῆς ιδικῆς σου εποχῆς ἐγώ ἔχω τακτοποιήσει τον ἥλιον, ο οποίος ἀπὸ τῆς πρωΐας στέλλει το φως του; Επὶ των ἡμερῶν σου δε ο αυγερινός εἶδε τὴν τακτικὴν καὶ κανονικὴν πορείαν του,

Ιωβ. 38,13 ἐπιλαβέσθαι πτερύγων γῆς, ἐκτινάξαι ἀσεβεῖς ἐξ αὐτῆς;

Ιωβ. 38,13 ὥστε νὰ ἀπλώνῃ το ὀρθρινόν φως ἑως εἰς τὰ ἅκρα τῆς γῆς, νὰ ἀποκαλύπτῃ δε καὶ νὰ διασκορπίζει ἀπὸ αὐτὴν τοὺς ἀσχημονοῦντας ἀσεβεῖς, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σκότους;

Ιωβ. 38,14 ἢ σὺ λαβὼν γῆν πηλὸν ἔπλασας ζῶον καὶ λαλητὸν αὐτὸν ἔθου ἐπὶ γῆς;

Ιωβ. 38,14 Η μήπως συ ἐπήρες ἀπὸ τὴν γῆν χῶμα, ἐφτιασες πηλὸν καὶ ἔπλασες ὄν ζῶν, τὸν ἄνθρωπον, ἔδωσες εἰς αὐτὸν λογικὸν καὶ ομιλίαν καὶ τὸν ἔθεσες κυρίαρχον ἐπάνω εἰς τὴν γῆν;

Ιωβ. 38,15 ἀφεῖλες δὲ ἀπὸ ἀσεβῶν τὸ φῶς, βραχίονα δὲ ὑπερηφάνων συνέτριψας;

Ιωβ. 38,15 Αφῆρεσες συ τὸ φῶς ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ συνέτριψες τὸν πρὸς τὴν ἀδικίαν ἐκτεινόμενον βραχίονα τῶν ὑπερηφάνων;

Ιωβ. 38,16 ἦλθες δὲ ἐπὶ πηγὴν θαλάσσης, ἐν δὲ ἵχνεσιν ἀβύσσου περιεπάτησας;

Ιωβ. 38,16 Κατήλθες συ στὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, ὅπου ὑπάρχουν αἱ πηγαὶ τῆς, εἰς δε τοὺς πυθμένας τῶν θαλασσῶν περιεπάτησες;

Ιωβ. 38,17 ἀνοίγονται δὲ σοὶ φόβῳ πύλαι θανάτου, πυλωροὶ δὲ ᾄδου ἰδόντες σε ἔπηξαν;

Ιωβ. 38,17 Ἀνοίγονται ἐνώπιόν σου με φόβον αἱ κατάκλειστοι πύλαι τῆς περιοχῆς, ὅπου κυριαρχεῖ ὁ θάνατος, οἱ δε θυρωροὶ τοῦ ᾄδου, ὅταν σε εἶδαν, ἐτρόμαξαν καὶ υπεστάλησαν;

Ιωβ. 38,18 νενουθέτησαι δὲ τὸ εὔρος τῆς ὑπὲρ οὐρανόν; ἀνάγγειλον δὴ μοι, πόση τίς ἐστι;

- Ιωβ. 38,18 Εχεις γνωρίσει, πόσον είναι το πλάτος της κάτω από τον ουρανόν εκτεινομένης γης; Είπέ μου, λοιπόν, πόση είναι η έκτασις της;
- Ιωβ. 38,19 ἐν ποίᾳ δὲ γῇ αὐλίζεται τὸ φῶς; σκότους δὲ ποῖος ὁ τόπος;
- Ιωβ. 38,19 Εἰς ποῖον δε τόπον της γης κατοικεῖ το φῶς κατὰ το διάστημα της νυκτός; Ποῖος δε εἶναι ο τόπος, ὅπου διαμένει το σκότος;
- Ιωβ. 38,20 εἰ ἀγάγοις με εἰς ὅρια αὐτῶν; εἰ δὲ καὶ ἐπίστασαι τρίβους αὐτῶν;
- Ιωβ. 38,20 Ἡμπορεῖς να με οδήγησῃς εἰς τα σύνορα των; Μηπως γνωρίζστους δρόμους των;
- Ιωβ. 38,21 οἶδας ἄρα ὅτι τότε γεγέννησαι, ἀριθμὸς δὲ ἐτῶν σου πολὺς;
- Ιωβ. 38,21 Μηπως και γνωρίζστούτο, διότι τότε που εδημιουργεῖτο το φῶς και ἐξεχώριζα αὐτὸ ἀπὸ το σκότος, εἶχες και συ γεννηθῇ, ο δε ἀριθμὸς των ἐτῶν σου εἶναι μεγάλος;
- Ιωβ. 38,22 ἦλθες δὲ ἐπὶ θησαυροὺς χιόνος, θησαυροὺς δὲ χαλάζης ἐώρακας;
- Ιωβ. 38,22 Εχεις ἐλθει συ εἰς τα μέρη, ὅπου εἶναι ἀποταμιευμένοι οἱ θησαυροὶ της χιόνος; Εχεις δε ἴδει και τους θησαυροὺς της χαλάζης;
- Ιωβ. 38,23 ἀπόκειται δὲ σοι εἰς ὥραν ἐχθρῶν εἰς ἡμέραν πολέμων καὶ μάχης;
- Ιωβ. 38,23 Μηπως αὐτὰ εἶναι ἐκεῖ φυλαγμένα, δια να τα χρησιμοποίησῃς συ εἰς ὥραν μάχης, εἰς ἡμέραν πολέμων ἐναντίον των ἐχθρῶν σου;
- Ιωβ. 38,24 πόθεν δὲ ἐκπορεύεται πάχνη ἢ διασκεδάννυται νότος εἰς τὴν ὑπ' οὐρανόν;
- Ιωβ. 38,24 Ἀπὸ που ἐρχεται η πάχνης; Ἡ πως ο νότιος ἄνεμος σκορπίζεται εἰς την ὑπὸ τον ουρανόν γην;
- Ιωβ. 38,25 τίς δὲ ἠτοίμασεν ὑετῶν λάβρῳ ῥύσιν, ὁδὸν δὲ κυδοιμῶν

- Ιωβ. 38,25 Ποίος δε ητοίμασεν άφθονον ροήν των υδάτων με μεγάλην βροχήν, όπως επίσης και τον δρόμον εις τας βροντάς, που την συνοδεύουν,
- Ιωβ. 38,26 τοῦ ὑετίσαι ἐπὶ γῆν, οὐ οὐκ ἀνὴρ, ἔρημον, οὐ οὐχ ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐν αὐτῇ,
- Ιωβ. 38,26 δια να ποτίση με την βροχήν αυτήν την γην εκεί, που δεν υπάρχει άνθρωπος, να την καλλιεργήση εις ερήμους περιοχάς, όπου δεν κατοικεῖ κανείς,
- Ιωβ. 38,27 τοῦ χορτάσαι ἄβατον καὶ ἀοίκητον καὶ τοῦ ἐκβλαστῆσαι ἔξοδον χλόης;
- Ιωβ. 38,27 δια να χορτάση την διψασμένην ἀπάτητον και ακατοίκητον περιοχὴν, ὥστε αὐτὴ να βλαστήση πλουσίαν χλόην;
- Ιωβ. 38,28 τίς ἐστιν ὑετοῦ πατήρ; τίς δέ ἐστιν ὁ τετοκῶς βώλους δρόσου,
- Ιωβ. 38,28 Ποιός ἀπὸ τους ανθρώπους εἶναι ο πατὴρ της βροχῆς; Ποιός δε εἶναι εκείνος, ο οποίος ἔχει γεννήσει τας χονδράς σταγόνας της δρόσου;
- Ιωβ. 38,29 ἐκ γαστροῦ δέ τίνος ἐκπορεύεται ὁ κρύσταλλος; πάχνην δὲ ἐν οὐρανῷ τίς τέτοκεν,
- Ιωβ. 38,29 Ἀπὸ την κοιλίαν δε ποίου βγαίνει και εκπορεύεται ο πάγος; Την πάχνην στον ουρανὸν ποιός την ἔχει γεννήσει,
- Ιωβ. 38,30 ἢ καταβαίνει ὥσπερ ὕδωρ ῥέον; πρόσωπον ἀσεβοῦς τίς ἔπηξε;
- Ιωβ. 38,30 η οποία πάχνη κατεβαίνει εις την γην ὡσάν το νερό που τρέχει; Ποιός δε ετρομοκράτησε τον ασεβή και τον ἔκαμε να συσταλὴ καταπτοημένος;
- Ιωβ. 38,31 συνῆκας δὲ δεσμὸν Πλειάδος καὶ φραγμὸν Ὠρίωνος ἥνοιξας;
- Ιωβ. 38,31 Μήπως εξεύρεις με ποῖον εἶδος δεσμοῦ εἶναι δεμένα μεταξὺ των τα ἀστρα της Πλειάδος η μήπως μπορείς να διάσπασης τον δεσμὸν των ἀστέρων του Ὠρίωνος;
- Ιωβ. 38,32 ἢ διανοίξεις μαζουρῶθ ἐν καιρῷ αὐτοῦ καὶ Ἑσπερον ἐπὶ

κόμης αὐτοῦ ἄξεις αὐτά;

Ιωβ. 38,32 Ἡ μήπως συ θα διανοίξης και θα καθορίσης στο καθένα ἀπὸ τα ζῶδια τον δρόμον, που πρέπει να ακολουθήση, δια να καταλάβῃ τον τόπον του εἰς την ὠρισμένην ἐκάστοτε εποχήν; Μήπως και ἡμπορεῖς να ἀρπάξης, σαν ἀπὸ την κόμην του, τον Ἑσπερον, δια να τον μεταφέρῃς, ὅπου θέλεις;

Ιωβ. 38,33 ἐπίστασαι δὲ τροπὰς οὐρανοῦ ἢ τὰ ὑπ' οὐρανὸν ὁμοθυμαδὸν γινόμενα;

Ιωβ. 38,33 Γνωρίζεις δε τους νόμους, σύμφωνα με τους οἱοῦς γίνονται αἱ μετακινήσεις των ἀστέρων του ουρανοῦ, ἡ ὅλα ομοῦ τα ὑπὸ τον ουρανὸν γινόμενα φυσικὰ φαινόμενα;

Ιωβ. 38,34 καλέσεις δὲ νέφος φωνῇ, καὶ τρόμῳ ὕδατος λάβρου ὑπακούσεταιί σου;

Ιωβ. 38,34 Ἡμπορεῖς να καλέσης και να διατάξης τα νέφη με την φωνήν σου και ἐκεῖνα με τρόπον να σε υπακούσουν και να μεταβληθούν εἰς ὀρμητικὴν βροχήν;

Ιωβ. 38,35 ἀποστελεῖς δὲ κερανοὺς καὶ πορεύονται; ἐροῦσι δὲ σοι· τί ἐστι;

Ιωβ. 38,35 Ἡμπορεῖς να διατάξης και να στείλῃς τους κερανοὺς, ὅπου θέλεις, και ἐκεῖνοι σύμφωνα με την διαταγήν σου να πορευθούν; Θα πουν μήπως, ευπειθεῖς εἰς σέ· Τί συμβαίνει; Διάταξε και υπακούομεν.

Ιωβ. 38,36 τίς δὲ ἔδωκε γυναῖξιν ὑφάσματος σοφίαν ἢ ποικιλικήν ἐπιστήμην;

Ιωβ. 38,36 Ποῖος ἔδωσεν εἰς τας γυναῖκας σοφίαν και ἐπιδεξιότητα, ὥστε να κατασκευάζουν ὑφάσματα ἡ καλαισθητικὴν ικανότητα, ὥστε να κεντούν θαυμαστά ποικίλματα;

Ιωβ. 38,37 τίς δὲ ὁ ἀριθμῶν νέφη σοφία, οὐρανὸν δὲ εἰς γῆν ἔκλινε;

Ιωβ. 38,37 Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος, που ἀριθμεῖ τα νέφη και κατέχει την ἀκριβή γνώσιν περὶ αὐτῶν, κάμνει δε τον ουρανὸν να κλίνη

- μέχρι της γης;
- Ιωβ. 38,38 κέχυται δὲ ὥσπερ γῆ κονία, κεκόλληκα δὲ αὐτὸν ὥσπερ λίθῳ κύβον.
- Ιωβ. 38,38 Ποτε γίνεται ὡσάν κονιορτός ἡ ομίχλη, ἀπλώνεται καὶ σκεπάζει τὴν γῆν, καὶ τότε τὴν κάμνω νὰ σκληρύνεται σαν λίθος μεταβαλλομένη εἰς πάγον καὶ εἰς χάλαζάν με ἀκριβῆ γεωμετρικὰ σχήματα;
- Ιωβ. 38,39 θηρεύσεις δὲ λέουσι βοράν, ψυχὰς δὲ δρακόντων ἐμπλήσεις;
- Ιωβ. 38,39 Ἡμπορεῖς συ νὰ θηρεύσης δια τοὺς λέοντας τροφήν; Εἶσαι εἰς θέσιν νὰ χορτάσης τὴν πείναν τῶν δρακόντων;
- Ιωβ. 38,40 δεδοίκασι γὰρ ἐν κοίταις αὐτῶν, κάθηνται δὲ ἐν ὕλαις ἐνεδρεύοντες.
- Ιωβ. 38,40 Διότι αὐτοὶ φοβοῦνται καὶ ἀνησυχοῦν δια τὴν τροφήν τῶν μέσα εἰς τὰς φωλεάς τῶν, παραμονεύουν δε εἰς τὰς λόχμας, δια νὰ συλλάβουν τὴν λείαν τῶν.
- Ιωβ. 38,41 τίς δὲ ἠτοίμασε κόρακι βοράν; νεοσσοὶ γὰρ αὐτοῦ πρὸς Κύριον κεκράγασι πλανώμενοι, τὰ σῖτα ζητοῦντες.
- Ιωβ. 38,41 Ποιὸς ἠτοίμασε τροφήν δια τὸν κόρακα; Διότι καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ πουλιά τοῦ κόρακος, καθὼς πετοῦν ἀπὸ δω καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, φωνάζουν πρὸς τὸν Κύριον καὶ ζητοῦν τὴν ἀπαραίτητον δι' αὐτὰ τροφήν.

ΙΩΒ 39

- Ιωβ. 39,1 Εἰ ἔγνωσ καιρὸν τοκετοῦ τραγελάφων πέτρας, ἐφύλαξας δὲ ὠδῖνας ἐλάφων;
- Ιωβ. 39,1 Μηπως συ ἐγνώρισες καὶ ὥρισες τὸν χρόνον τοῦ τοκετοῦ τῶν ἀγρίων αἰγῶν, που ζοῦν στοὺς ἀποκρήμνους βράχους; Μηπως συ φροντίζεις καὶ παρακολουθεῖς τὸ κοιλοπόνημα τῶν ἐλάφων;

- Ιωβ. 39,2 ήριθμησας δὲ μήνας αὐτῶν πλήρεις τοκετοῦ αὐτῶν,
ώδϊνας δὲ αὐτῶν ἔλυσας;
- Ιωβ. 39,2 Μηπως ἐγνώρισες ακριβῶς ἐπὶ πόσους μήνας θα
κυοφορήσουν; Κατεπράυνες δε και ἔλυσες τους πόνους των
κατὰ τους τοκετούς αὐτῶν;
- Ιωβ. 39,3 ἐξέθρεψας δὲ αὐτῶν τὰ παιδία ἔξω φόβου; ώδϊνας δὲ
αὐτῶν ἐξαποστελεῖς;
- Ιωβ. 39,3 Σὺ ἐθρεψες και ἀνέθρεψες τα νεογνά των, ασφαλή ἀπὸ
κάθε φόβον και ἀπὸ κάθε κίνδυνον της ζωῆς των; Μηπως
διέλυσες και ἐδιώξεις μακράν ἀπὸ τας μητέρας των τους
πόνους του τοκετου των;
- Ιωβ. 39,4 ἀπορρήξουσι τὰ τέκνα αὐτῶν, πληθυνθήσονται ἐν
γεννήματι· ἐξελεύσονται, καὶ οὐ μὴ ἀνακάμψουσιν
αὐτοῖς.
- Ιωβ. 39,4 Θα αποδιώξουν δε αὐταί στον κατάλληλον καιρόν τα τέκνα
των, ὥστε αὐτὰ να μεγαλώσουν και να πληθυνθοῦν μέσα εἰς
τα γεννήματα των αγρών. Θα βγουν ἔξω ἀπὸ τας φωλεάς
των και δεν θα επιστρέψουν πλέον στους γονεῖς των.
- Ιωβ. 39,5 τίς δὲ ἐστὶν ὁ ἀφείς ὄνον ἄγριον ἐλεύθερον, δεσμούς δὲ
αὐτοῦ τίς ἔλυσεν;
- Ιωβ. 39,5 Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος που ἀφήκεν ἐλεύθερον τον ἄγριον ὄνον,
ποιός κατήργησε τα σχοινιά, με τα οποία θα ἐδένετο;
- Ιωβ. 39,6 ἐθέμην δὲ τὴν δίαιταν αὐτοῦ ἔρημον, καὶ τὰ σκηνώματα
αὐτοῦ ἀλμυρίδα·
- Ιωβ. 39,6 Εγὼ ὥρισα ὡς κατοικίαν του την ἔρημον περιοχὴν και τους
αλμυρούς τόπους ὡς διαμονὴν του.
- Ιωβ. 39,7 καταγελῶν πολυοχλίας πόλεως, μέμψιν δὲ φορολόγου
οὐκ ἀκούων,
- Ιωβ. 39,7 Εμπαίζων δε αὐτός και καταφρονῶν τον θόρυβον της
πολυανθρώπου πόλεως, μη ἀκούων την ὠργισμένην φωνὴν
οδηγού,
- Ιωβ. 39,8 κατασκέπεται ὄρη νομὴν αὐτοῦ καὶ ὀπίσω παντὸς

χλωροῦ ζητεῖ.

- Ιωβ. 39,8 παρατηρεῖ με προσοχήν και ερευνά τα βουνά δια την ανεύρεσιν της τροφῆς του, και την αναζητεῖ ἐκεῖ, όπου υπάρχει τρυφερά χλόη.
- Ιωβ. 39,9 βουλήσεται δέ σοι μονόκερως δουλεῦσαι ἢ κοιμηθῆναι ἐπὶ φάτνης σου;
- Ιωβ. 39,9 Μηπως θα θελήσῃ ποτέ ο ρινόκερως, να σε υπηρετήσῃ η να κοιμηθῇ στον σταύλον σου;
- Ιωβ. 39,10 δῆσεις δέ ἐν ἱμάσι ζυγὸν αὐτοῦ ἢ ἐλκύσει σου αὐλάκας ἐν πεδίῳ;
- Ιωβ. 39,10 Θα ἠμπορέσῃς να τον δέσῃς με λουριά στον ζυγὸν του, ὥστε να σύρῃ το ἄροτρον, δια να ανοίξῃ αὐλάκια στον αγρόν;
- Ιωβ. 39,11 πέποιθας δέ ἐπ' αὐτῷ, ὅτι πολλὴ ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ, ἐπαφήσεις δέ αὐτῷ τὰ ἔργα σου;
- Ιωβ. 39,11 Ἐχεις, βέβαια, πεποίθησιν εἰς αὐτόν, διότι μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις του. Θα τον αφήσῃς ὁμως να εκτρελέσῃ τα βαρεῖά ἔργα της καλλιεργείας σου;
- Ιωβ. 39,12 πιστεύσεις δέ ὅτι ἀποδώσει σοι τὸν σπὸρον, εἰσοίσει δέ σου τὸν ἄλωνα;
- Ιωβ. 39,12 Θα ἐμπιστευθῇς δε εἰς αὐτόν την κατευόδωσιν της σποράς και την καλλιέργειαν των αγρῶν σου, ὥστε να σου ἀποδώσῃ το εισόδημα, το οποίον θα συγκεντρώσῃς στο αλώνι σου;
- Ιωβ. 39,13 πτέρυξ τερπομένων νεέλασα, ἐὰν συλλάβῃ ἀσίδα καὶ νέσσα·
- Ιωβ. 39,13 Καμαρώνει και τέρπεται ἡ στρουθοκάμηλος δια το ωραῖον της πτέρωμα, το οποίον φυσικά εἶναι ωραιότερον ἀπὸ τα πτερά του πελαργοῦ και του ἱέρακος.
- Ιωβ. 39,14 ὅτι ἀφήσει εἰς γῆν τὰ ὠὰ αὐτῆς καὶ ἐπὶ χοῦν θάλπει
- Ιωβ. 39,14 Ἐν τούτοις στερεῖται αὐτὴ της στοργῆς του πελαργοῦ προς τα παιδιά της δι' αὐτό και θα αφήσῃ τα αὐγά της εἰς την γην, εἰς την ἄμμον, δια να τα ζεστάνῃ και τα ἐκκολάψῃ αὐτή.

Ιωβ. 39,15	καὶ ἐπελάθετο ὅτι πούς σκορπιεῖ καὶ θηρία ἀγροῦ καταπατήσει·
Ιωβ. 39,15	Δεν ἔλαβεν υπ' ὄψιν, ὅτι πόδια ἀνθρώπων, που βυθίζονται εἰς τὴν ἄμμον, θα τα διασκορπίσουν καὶ τα θηρία τοῦ ἀγροῦ θα τα καταπατήσουν.
Ιωβ. 39,16	ἀπεσκήρυνε τὰ τέκνα ἑαυτῆς, ὥστε μὴ ἑαυτήν, εἰς κενὸν ἐκοπίασεν ἄνευ φόβου·
Ιωβ. 39,16	Φέρεται με σκληρότητα πρὸς τὰ τέκνα της, ὡς εἰάν αὐτὰ δὲν ἦσαν ἰδικὰ της. Καὶ ὡς εἰάν μάτην ἐκοπίασε, δὲν φοβεῖται μήπως χαθοῦν τὰ τέκνα της.
Ιωβ. 39,17	ὅτι κατεσιώπησεν αὐτῇ ὁ Θεὸς σοφίαν καὶ οὐκ ἐπεμέρισεν αὐτῇ ἐν τῇ συνέσει.
Ιωβ. 39,17	Συμβαίνει δε αὐτό, διότι ὁ Θεὸς ἀπεσιώπησε καὶ δὲν τὴν ἐδίδαξε τὴν σοφίαν της στοργῆς, δὲν κατεμέρισεν εἰς αὐτὴν σύνεσιν.
Ιωβ. 39,18	κατὰ καιρὸν ἐν ὕψει ὑψώσει, καταγελάσεται ἵππου καὶ τοῦ ἐπιβάτου αὐτοῦ.
Ιωβ. 39,18	Εἰς ὥρας ὅμως κινδύνου θα υψώσει τὰ ωραῖα πτερὰ της καὶ θα τρέχη τόσον γρήγορα, ὥστε θα κατανικήσῃ καὶ θα καταγελάσῃ οἰονδήποτε ἵππον καὶ τὸν ἱππέα, που ἐπιβαίνει εἰς αὐτόν.
Ιωβ. 39,19	ἢ σὺ περιέθηκας ἵππῳ δύναμιν, ἐνέδυσας δὲ τραχήλῳ αὐτοῦ φόβον;
Ιωβ. 39,19	Μηπὼς συ περιέβαλες με δύναμιν τὸν ἵππον καὶ ἐνέδυσες τὸν τράχηλόν του με ευκνησίαν, που ἐμπνέει φόβον;
Ιωβ. 39,20	περιέθηκας δὲ αὐτῷ πανοπλίαν, δόξαν δὲ στηθέων αὐτοῦ τόλμῃ;
Ιωβ. 39,20	Σὺ τὸν περιέβαλες με τόλμῃν, ὡς με πανοπλίαν; Σὺ τοῦ ἐνέβαλες εἰς τὰ στήθη τόλμῃν καὶ θάρρος;
Ιωβ. 39,21	ἀνορύσσω ἐν πεδίῳ γαυριᾶ, ἐκπορεύεται δὲ εἰς πεδίον ἐν ἰσχύϊ·
Ιωβ. 39,21	Ἀνυπόμονος σκάπτει με τὰ πόδια τοῦ τοῦ ἐδάφους, ὅπου

	στέκεται, επιπίπτει δέ με ασυγκράτητον ορμήν στο πεδίο της μάχης.
Ιωβ. 39,22	συναντῶν βασιλεῖ καταγελᾷ καὶ οὐ μὴ ἀποστραφῇ ἀπὸ σιδήρου·
Ιωβ. 39,22	Εάν συναντήση σιδηρόφρακτον και περιφρουρούμενον βασιλέα, τον καταφρονεί και τον εμπαίζει, και δεν πτοείται ούτε και γυρίζει πίσω ενώπιον σιδηρών όπλων, μαχαιρών και τόξων.
Ιωβ. 39,23	ἐπ' αὐτῷ γαυριᾷ τόξον καὶ μάχαιρα,
Ιωβ. 39,23	Επάνω εις αυτόν κάθεται υπερήφανα ο ιππεύς και χρησιμοποιεί το τόξον και την μάχαιράν του.
Ιωβ. 39,24	καὶ ὀργῇ ἀφανιεῖ τὴν γῆν καὶ οὐ μὴ πιστεύσει, ἕως ἂν σημάνη σάλπιγξ·
Ιωβ. 39,24	Από τον θυμόν του, όταν τον υποχρεώνουν να περιμένη, κατασκάπτει και εξαφανίζει με τα πόδια του την γην· δεν θα μείνη ήσυχος, έως ότου η σάλπιγξ θα δώση το σύνθημα της επιθέσεως.
Ιωβ. 39,25	σάλπιγγος δὲ σημαινούσης λέγει· εὗγε. πόρρωθεν δὲ ὀσφραίνεται πολέμου σὺν ἄλματι καὶ κραυγῇ.
Ιωβ. 39,25	Οταν δε η σάλπιγξ σημάνη εξόρμησιν, ικανοποιείται και φαίνεται σαν να λέγη· Εύγε! Από μακρυά οσφραίνεται τον πόλεμον και τρέχει με μεγάλα άλματα εκεί, που ακούονται πολεμικά κραυγαί.
Ιωβ. 39,26	ἐκ δὲ τῆς σῆς ἐπιστήμης ἔστηκεν ἰέραξ, ἀναπετάσας τὰς πτέρυγας, ἀκίνητος, καθορῶν τὰ πρὸς νότον;
Ιωβ. 39,26	Μηπως από την ιδικήν σου σοφίαν, έμαθε το γεράκι να στέκεται στον αέρα ακίνητον απλώνοντας τας πτέρυγας του, και στρέφει το βλέμμα του προς τον νότον, όπου πρόκειται να πετάξη;
Ιωβ. 39,27	ἐπὶ δὲ σῶ προστάγματι ὑψοῦται ἀετός, γυψ δὲ ἐπὶ νοσσιᾶς αὐτοῦ καθεσθεὶς αὐλίζεται
Ιωβ. 39,27	Κατόπιν ιδικής σου διαταγής πετά προς μεγάλα ύψη ο

- αετός, ο δε γυψ διέρχεται την νύκτα επί της φωλεάς του, εις την οποίαν θα καθίση
- Ιωβ. 39,28 ἐπ' ἐξοχῇ πέτρας καὶ ἀποκρύφῃ;
- Ιωβ. 39,28 καὶ ἡ ὁποία εἶναι κτισμένη εἰς ἀπότομον καὶ ἀπόκρυφον προεξοχὴν βράχου;
- Ιωβ. 39,29 ἔκειτσε ὧν ζητεῖ τὰ σῖτα, πόρρωθεν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ σκοπεύουσι·
- Ιωβ. 39,29 Ἐνῷ δε εἶναι ἐκεῖ, ἀναζητεῖ τὴν τροφήν του, διότι βλέπουν ἀπὸ μακρὰ τα μάτια του πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα ὅπου εὐρίσκεται τὸ θήραμά του.
- Ιωβ. 39,30 νεοσσοὶ δὲ αὐτοῦ φύρονται ἐν αἵματι, οὗ δ' ἂν ὥσι τεθνεῶτες, παραχρῆμα εὐρίσκονται.
- Ιωβ. 39,30 Τα πουλιά του, ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ζωῆς των, ζυμώνονται με τὸ αἷμα των κατασπαρασσομένων ζώων· ὅπου δε καὶ ἀν ὑπάρχουν θνησιμαῖα, ἐκεῖ ἀμέσως εὐρίσκονται καὶ αὐτὰ”.

ΙΩΒ 40

- Ιωβ. 40,1 Καὶ ἀπεκρίθη Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἰώβ καὶ εἶπε·
- Ιωβ. 40,1 Ἀπηυθύνθη ἀκόμη ὁ Θεὸς ἀπὸ το νέφος πρὸς τὸν σιωπῶντα Ἰώβ καὶ εἶπε·
- Ιωβ. 40,2 μὴ κρίσιν μετὰ ἱκανοῦ ἐκκλινεῖ, ἐλέγχων δὲ Θεὸν ἀποκριθήσεται αὐτήν;
- Ιωβ. 40,2 “μήπως καὶ θα ἠμπορέση κανεῖς νὰ ἀποφύγῃ νὰ κριθῇ με ἐμὲ τὸν παντοδύναμον; Ὅταν δε ἐκφράξῃ παράπονα καὶ ἐλέγχους πρὸς τὸν Θεόν, ἠμπορεῖ νὰ ἀποκριθῇ διὰ τὴν ἐπικρισὶν του αὐτήν;”.
- Ιωβ. 40,3 ὑπολαβὼν δὲ Ἰώβ λέγει τῷ Κυρίῳ·
- Ιωβ. 40,3 Ἀπαντῶν εὐλαβῶς ὁ Ἰώβ εἶπε πρὸς τὸν Κύριον·
- Ιωβ. 40,4 τί ἔτι ἐγὼ κρίνομαι, νουθετούμενος καὶ ἐλέγχων Κύριον,

ἀκούων τοιαῦτα οὐθὲν ὦν; ἐγὼ δὲ τίνα ἀπόκρισιν δῶ
πρὸς ταῦτα; χεῖρα θήσω ἐπὶ στόματί μου·

Ιωβ. 40,4 “προς τι ἐγὼ και τώρα, που νουθετοῦμαι ἀπὸ τον Κυριον, να
παραπονεθῶ συμβουλευῶν και ἐλέγχων τον Κυριον ἐγὼ, ο
οποῖος δεν εἶμαι τίποτε; Ποῖαν δε ἀπάντησιν θα δώσω ἐγὼ
εἰς αὐτά; Θα βάλω το χέρι μου στο στόμα μου, δια να το
κλείσω και να σιωπήσω πλέον.

Ιωβ. 40,5 ἄπαξ λελάληκα, ἐπὶ δὲ τῷ δευτέρῳ οὐ προσθήσω.

Ιωβ. 40,5 Μια φορά ωμίλησα κατὰ ἀνόητον τρόπον· δεν πρέπει και
δευτέραν φοράν κατὰ τον αὐτὸν τρόπον να ομιλήσω”.

Ιωβ. 40,6 ἔτι δὲ ὑπολαβὼν ὁ Κύριος εἶπε τῷ Ἰώβ ἐκ τοῦ νέφους·

Ιωβ. 40,6 Λαβὼν πάλιν ο Κυριος τον λόγον εἶπε προς τον Ιώβ ἀπὸ το
νέφος·

Ιωβ. 40,7 μὴ, ἀλλὰ ζῶσαι ὥσπερ ἀνὴρ τὴν ὀσφύν σου, ἐρωτήσω
δὲ σε, σὺ δὲ μοι ἀποκρίναι·

Ιωβ. 40,7 “μη σταματᾶς την συζήτησιν, ἀλλὰ ζώσε ως ἀνδρείος ἀνὴρ
την οσφύν σου, διότι ἐγὼ θα σε ἐρωτήσω, συ δὲ, ἐάν
ἠμπορῇς ἀπάντησέ μου.

Ιωβ. 40,8 μὴ ἀποποιοῦ μου τὸ κρίμα. οἶει δὲ με ἄλλως σοι
κεχρηματικέναι ἢ ἵνα ἀναφανῆς δίκαιος;

Ιωβ. 40,8 Μη ἀρνεῖσαι και δεν ἠμπορεῖς να ἀρνηθῇς την δικαίαν
ἀπόφασίν μου και ἐνέργειαν σχετικῶς πρὺς σέ. Νομίζεις ὅτι
δι' ἄλλον λόγον ἐνήργησα ἐγὼ δια σέ, εἰ μη μόνον δια να
ἀναδειχθῇς δίκαιος;

Ιωβ. 40,9 ἢ βραχίων σοὶ ἐστὶ κατὰ τοῦ Κυρίου, ἢ φωνὴ κατ'
αὐτὸν βροντᾶς;

Ιωβ. 40,9 Μηπως ο ἰδικός σου βραχίων εἶναι τόσον ἰσχυρὸς, ὥστε να
υψωθῇ και να συγκριθῇ με τον παντοδύναμον βραχίονα του
Κυρίου; Η η φωνή σου ομοιάζει με την φωνήν του, η οποία
εἶναι ως η βροντή;

Ιωβ. 40,10 ἀνάλαβε δὴ ὕψος καὶ δύναμιν, δόξαν δὲ καὶ τιμὴν
ἀμφίασαι.

Ιωβ. 40,10	Σηκωσε, λοιπόν, το ανάστημά σου, πάρε επάνω σου την δύναμίν σου, ενδύσου δόξαν και τιμήν,
Ιωβ. 40,11	ἀπόστειλον δὲ ἀγγέλους ὀργῇ, πάντα δὲ ὑβριστὴν ταπείνωσον·
Ιωβ. 40,11	στείλε, αν ημπορής, τους αγγέλους σου με εντολήν και οργήν, ταπείνωσε δε κάθε αλαζόνα και ασεβή.
Ιωβ. 40,12	ὑπερήφανον δὲ σβέσον, σῆψον δὲ ἀσεβεῖς παραχρῆμα,
Ιωβ. 40,12	Σβήσε και εξαλείψε ἀπὸ προσώπου της γης κάθε υπερήφανον. Φέρε ἀμέσως σῆψιν και αποσύνθεσιν στους ασεβεῖς.
Ιωβ. 40,13	κρύψον δὲ εἰς γῆν ὁμοθυμαδόν, τὰ δὲ πρόσωπα αὐτῶν ἀτιμίας ἔμπλησον·
Ιωβ. 40,13	Θαψε τους και κρύψε τους ὅλους μαζή εις την γην, τα δε πρόσωπά των γέμισέ τα ἀπὸ καταισχύνην και εξευτελισμόν.
Ιωβ. 40,14	ὁμολογήσω ὅτι δύναται ἡ δεξιὰ σου σῶσαι.
Ιωβ. 40,14	Τοτε θα διακηρύξω και ἐγώ, ὅτι η δεξιὰ σου δύναται να σε σῶση ἀπὸ κινδύνους.
Ιωβ. 40,15	ἀλλὰ δὴ ἰδοὺ θηρία παρά σοι, χόρτον ἴσα βουσὶν ἐσθίουσιν.
Ιωβ. 40,15	Ἰδοὺ ὁμως ὅτι θηρία μεγάλα πλησίον σου τρώγουν τον χόρτον ὡσάν βοῖδια.
Ιωβ. 40,16	ἰδοὺ δὴ ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ ἐπ' ὀσφυϊ, ἡ δὲ δύναμις αὐτοῦ ἐπ' ὀμφαλοῦ γαστροῦ·
Ιωβ. 40,16	Ἰδοὺ εις ἓνα ἀπὸ αὐτά, στον ιπποπόταμον, η δύναμὶς του ευρίσκεται εις την ὀσφύν του και την καθιστὰ ἰσχυράν και ἀλύγιστον. Μαλιστα δε η δύναμὶς του εἶναι στον ὀμφαλὸν της κοιλίας του.
Ιωβ. 40,17	ἔστησεν οὐρὰν ὡς κυπάρισσον, τὰ δὲ νεῦρα αὐτοῦ συμπέπλεκται·
Ιωβ. 40,17	Υψώνει την ουράν του, που εἶναι υψηλή και ευθεία ὅπως το κυπαρίσσι. Τα νεῦρα του συμπλέκονται μεταξύ των.
Ιωβ. 40,18	αἱ πλευραὶ αὐτοῦ πλευραὶ χάλκειαι, ἡ δὲ ράχις αὐτοῦ

σίδηρος χυτός.

Ιωβ. 40,18 Τα πλευρά του είναι ισχυρά ωςάν χαλκός και η ράχis του είναι ωςάν χυτός σίδηρος.

Ιωβ. 40,19 τοῦτ' ἔστιν ἀρχὴ πλάσματος Κυρίου, πεποιημένον ἐγκαταπαίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ.

Ιωβ. 40,19 Το θηρίον δηλαδή αυτό, ο ιπποπόταμος, είναι θαυμαστόν πλάσμα του Κυρίου. Δημιούργημα τόσο ισχυρόν, ώστε μόνον ὑπὸ των ἀγγέλων του Θεοῦ είναι δυνατόν να περιπαίζεται.

Ιωβ. 40,20 ἐπελθὼν δὲ ἐπ' ὄρος ἀκρότομον ἐποίησε χαρμονὴν τετράποσιν ἐν τῷ ταρτάρῳ.

Ιωβ. 40,20 Όταν δια την ανεύρεσιν της τροφῆς του εξέρχεται ἀπὸ τον ποταμόν και ανέρχεται εἰς ἀπόκρημον λόφον, που ἔχει χλόην, προκαλεῖ χαράν εἰς τα τετράποδα, τα οποία ευρίσκονται κάτω εἰς την πεδιάδα.

Ιωβ. 40,21 ὑπὸ παντοδαπὰ δένδρα κοιμᾶται, παρὰ πάπυρον καὶ κάλαμον καὶ βούτομον.

Ιωβ. 40,21 Κοιμάται κάτω ἀπὸ διάφορα δένδρα, πλησίον στο παπύρι, εἰς τα καλάμια και εἰς τα ψαθιά.

Ιωβ. 40,22 σκιάζονται δὲ ἐν αὐτῷ δένδρα μεγάλα σὺν ῥαδάμνοῖς καὶ κλώνες ἀγροῦ.

Ιωβ. 40,22 Ριπτοῦν ἐπάνω εἰς αὐτόν την σκιαν των δένδρα μεγάλα και τρυφερά βλαστάρια και κλώνοι, που υψώνονται στους αγρούς.

Ιωβ. 40,23 ἐὰν γένηται πλήμμυρα, οὐ μὴ αἰσθηθῇ· πέποιθεν ὅτι προσκρούσει ὁ Ἰορδάνης εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ.

Ιωβ. 40,23 Εάν πλημμυρίση ο ποταμός, αὐτός δεν θα αισθανθῇ τίποτε. Εχει πεποιθήσιν εἰς την δύναμίν του και όταν ἀκόμα προσκρούση στο στόμα του ο Ιορδάνης ποταμός.

Ιωβ. 40,24 ἐν τῷ ὀφθαλμῷ αὐτοῦ δέξεται αὐτόν, ἐνσκολιευόμενος τρήσει ῥῖνα.

Ιωβ. 40,24 Εάν ημπορή κανείς, ας τον συλλάβῃ φανερά ενεργών. Η ας

διατρύψη, αν ημπορή, το ρύγχος του χρησιμοποιών προς
τούτο παγιδευτικά μέσα.

Ιωβ. 40,25 ἄξεις δὲ δράκοντα ἐν ἀγκίστρῳ, περιθήσεις δὲ φορβαίαν
περὶ ῥῖνα αὐτοῦ;

Ιωβ. 40,25 Ἡμπορεῖς συ να συλλάβῃς τον δράκοντα τον μεγάλον, τον
κροκόδειλον, με ἀγκιστρον, να βάλῃς δε γύρω ἀπὸ το
ρύγχος του χαλινάρι;

Ιωβ. 40,26 εἰ δῆσεις κρίκον ἐν τῷ μυκτῆρι αὐτοῦ, ψελλίῳ δὲ
τρυπήσεις τὸ χεῖλος αὐτοῦ;

Ιωβ. 40,26 Μηπως και ημπορεῖς να δέσης κρίκον στους ρώθωνάς του,
να τρυπήσης δε το χεῖλος του και να του περάσῃς χαλκάν;

Ιωβ. 40,27 λαλήσει δὲ σοι δεήσει, ἱκετηρία μαλακῶς;

Ιωβ. 40,27 Μηπως αὐτός τρέμων την δύναμιν σου θα σου ομιλήσῃ
ικετευτικά, μαλακά και ἡρεμα;

Ιωβ. 40,28 θήσεται δὲ μετὰ σοῦ διαθήκην; λήψῃ δὲ αὐτὸν δοῦλον
αἰώνιον;

Ιωβ. 40,28 Μηπως και θα θελήσῃ να συνάψῃ μαζὴ σου σύμφωνον
φιλίας; Μηπως και ἔχεις την δύναμιν να τον πάρῃς και να
τον κρατήσῃς παντοτεινὸν δούλον σου;

Ιωβ. 40,29 παίξῃ δὲ ἐν αὐτῷ ὥσπερ ὀρνέω ἢ δῆσεις αὐτὸν ὥσπερ
στρουθίον παιδίῳ;

Ιωβ. 40,29 Θα παίξῃς, τάχα, μαζὴ του ὅπως παίζεις με ἓνα πουλί η
ημπορεῖς να τον δέσης, ὅπως δένεις ἓνα σπουργίτην, που
τον δίνεις στο παιδί για να παίζῃ;

Ιωβ. 40,30 ἐνσιτοῦνται δὲ ἐν αὐτῷ ἔθνη, μεριτεύονται δὲ αὐτὸν
Φοινίκων ἔθνη;

Ιωβ. 40,30 Τρέφονται ἀπὸ τας σάρκας του ἔθνη, οι δε εμπορικοὶ λαοὶ
των Φοινίκων κόπτουν αὐτὸν εἰς μεγάλα τεμάχια και τον
εμπορεύονται.

Ιωβ. 40,31 πᾶν δὲ πλωτὸν συνελθὸν οὐ μὴ ἐνέγκωσι βύρσαν μίαν
οὐράς αὐτοῦ καὶ ἐν πλοίοις ἀλιέων κεφαλὴν αὐτοῦ.

Ιωβ. 40,31 Οποιοδήποτε πλοῖον και αν ἔλθῃ, δεν θα ημπορέσῃ οὔτε το

δέρμα της ουράς του να σηκώσει. Και εις τα πλοίαρια των αλιέων δεν θα καταστή δυνατόν να φέρουν ζωντανήν την κεφαλήν του.

Ιωβ. 40,32 ἐπιθήσεις δὲ αὐτῷ χεῖρα μνησθεῖς πόλεμον τὸν γινόμενον ἐν σώματι αὐτοῦ, καὶ μηκέτι γινέσθω.

Ιωβ. 40,32 Εάν δε τολμήσης και βάλης το χέρι σου επάνω εις αυτόν, θα ενθυμηθής τον αγώνα, που γίνεται στο σώμα του, και θα είπης· Ποτέ πλέον να μη γίνη τέτοιος αγών κατά του κροκοδείλου.

ΙΩΒ 41

Ιωβ. 41,1 Οὐχ ἑώρακας αὐτόν, οὐδὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις τεθαύμακας;

Ιωβ. 41,1 Δεν ἔχεις ἴδει το μέγα αυτό θηρίον; Δεν ἔχεις δοκιμάσει δέος και θαυμασμόν, όταν ἤκουσες να ομιλοῦν δι' αυτό;

Ιωβ. 41,2 οὐ δέδοικας ὅτι ἡτοίμασταί μοι; τίς γάρ ἐστιν ὁ ἐμοὶ ἀντιστάς;

Ιωβ. 41,2 Δεν φοβεῖσαι λοιπόν και ἐμέ, ο οποίος ἔχω δημιουργήσει αυτό το θηρίον; Διότι ποιός είναι εκείνος, ο οποίος μου ἀντεστάθη ποτέ ἕως τώρα;

Ιωβ. 41,3 ἢ τίς ἀντιστήσεται μοι καὶ ὑπομενεῖ, εἰ πᾶσα ἡ ὑπ' οὐρανὸν ἐμὴ ἐστιν;

Ιωβ. 41,3 Και ποιός είναι δυνατόν να μου ἀντισταθῇ στο μέλλον και να μείνη ἀκλόνητος αφού ὅλη η κάτω ἀπὸ τον ουρανὸν γη και τα ἐν αὐτῇ εἶναι ἰδικά μου;

Ιωβ. 41,4 οὐ σιωπήσομαι δι' αὐτόν, καὶ λόγον δυνάμεως ἐλεήσει τὸν ἴσον αὐτῷ.

Ιωβ. 41,4 Δεν θα παύσω ἀκόμη να κάνω λόγον δια το μέγα αυτό θηρίον. Εξ αιτίας της τρομερᾶς δυνάμεώς του, καθένας θα λυπηθῇ εκείνον, που ἐπιτίθεται ἐναντίον του, διότι θα τον

- βλέπη εκτιθέμενον εις μέγαν θανάσιμον κίνδυνον.
- Ιωβ. 41,5 τίς ἀποκαλύψει πρόσωπον ἐνδύσεως αὐτοῦ, εἰς δὲ πτύξιν θώρακος αὐτοῦ τίς ἂν εἰσέλθοι;
- Ιωβ. 41,5 Ποιὸς ἡμπορεῖ να ἀφαίρεση και να ξεσκεπάση το κάλυμμα της επενδύσεως του; Ποιὸς δε ἡμπορεῖ να εἰσχωρήσῃ εις τας πτυχὰς του θώρακος του;
- Ιωβ. 41,6 πύλας προσώπου αὐτοῦ τίς ἀνοίξει; κύκλῳ ὀδόντων αὐτοῦ φόβος.
- Ιωβ. 41,6 Ποιὸς ἡμπορεῖ να ἀνοίξῃ την πύλην του στόματός του, τας φοβερὰς δηλαδὴ σιαγόνας του; Γυρω ἀπὸ τας σιαγόνας αὐτὰς εἶναι οἱ τρομεροὶ ὀδόντες του, οἱ ὁποῖοι ἐμπνέουν φόβον.
- Ιωβ. 41,7 τὰ ἔγκατα αὐτοῦ ἀσπίδες χάλκεαι, σύνδεσμος δὲ αὐτοῦ ὥσπερ σμυρίτης λίθος·
- Ιωβ. 41,7 Τα ἐσωτερικά του προφυλάσσονται σαν ἀπὸ χαλκίνας ἀσπίδας, αἱ δε ἠνωμένα μεταξὺ των φολίδες του δέρματός του εἶναι σαν να ἔχουν κατασκευασθῇ ἀπὸ σμυρίτην λίθον.
- Ιωβ. 41,8 εἷς τοῦ ἐνὸς κολλῶνται, πνεῦμα δὲ οὐ μὴ διέλθῃ αὐτόν·
- Ιωβ. 41,8 Ἡ μία φολίς συνδέεται τόσον στενά με την ἄλλην, ὥστε οὔτε ἡ πνοὴ ἀνέμου δεν ἡμπορεῖ να περάσῃ δια μέσου αὐτῶν.
- Ιωβ. 41,9 ἀνὴρ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ προσκολληθήσεται, συνέχονται καὶ οὐ μὴ ἀποσπασθῶσιν.
- Ιωβ. 41,9 Σαν ἀδελφία προσκολλάται ἡ μία με την ἄλλην, συνδέονται στενότατα και δεν εἶναι δυνατόν να ἀποσπασθοῦν και να ξεχωρίσουν οὔτε ἀπὸ μεταξὺ των οὔτε ἀπὸ το σῶμα του κροκοδείλου.
- Ιωβ. 41,10 ἐν πταρμῷ αὐτοῦ ἐπιφαύσκειται φέγγος, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἶδος Ἑωσφόρου.
- Ιωβ. 41,10 Καθὼς πταρνίζεται, τα σταγονίδια του πταρμού του ἀκτινοβολοῦν το φῶς, τα δε μάτια του ὁμοιάζουν με τον Αὐγερινόν.
- Ιωβ. 41,11 ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύονται ὡς λαμπάδες

	καϊόμεναι καὶ διαρρίπτοϋνται ὡς ἐσχάραι πυρός.
Ιωβ. 41,11	Από το στόμα του εξέρχονται σαν αναμμένες λαμπάδες και εξαφανίζονται ολόγυρά του ὡς ἂν εστία φωτιάς.
Ιωβ. 41,12	ἐκ μυκτῆρων αὐτοῦ ἐκπορεύεται καπνὸς καμίνου καιομένης πυρὶ ἀνθράκων.
Ιωβ. 41,12	Τα σταγονίδια που εκτοξεύονται ἀπὸ τοὺς ρώθωνάς του ὁμοιάζουν με εξερχόμενον καπνὸν καμίνου, ἡ ὁποία καίεται με αναμμένα κάρβουνα.
Ιωβ. 41,13	ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἄνθρακες, φλόξ δὲ ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύεται.
Ιωβ. 41,13	Ἡ εκπνοή αὐτοῦ εἶναι σαν αναμμένα κάρβουνα, φλόγα δε εκπορεύεται ἀπὸ τὸ στόμα του.
Ιωβ. 41,14	ἐν δὲ τραχήλῳ αὐτοῦ αὐλίζεται δύναμις, ἔμπροσθεν αὐτοῦ τρέχει ἀπώλεια.
Ιωβ. 41,14	Εἰς τὸν τράχηλόν του ἐδράζεται ἡ δύναμις του καὶ ἔμπροσθέν του ἀπλώνεται ὀλεθρος καὶ καταστροφή.
Ιωβ. 41,15	σάρκες δὲ σώματος αὐτοῦ κεκόλληνται· καταχέει ἐπ' αὐτόν, οὐ σαλευθήσεται.
Ιωβ. 41,15	Αἱ σάρκες τοῦ σώματός του εἶναι στενὰ κολλημέναι μεταξύ των καὶ σκληραί, ὥστε εἰάν κανεὶς ρίψη ἐναντίον του βέλη οὔτε πού θα τα αἰσθανθῇ καὶ οὔτε θα σαλευθῇ.
Ιωβ. 41,16	ἡ καρδίᾳ αὐτοῦ πέπηγεν ὡς λίθος, ἔστηκε δὲ ὡς περ ἄκμων ἀνήλατος.
Ιωβ. 41,16	Ἡ καρδίᾳ του εἶναι σκληρὴ ὅπως τὸ λιθάρι· στέκεται ἀκαμπτη καὶ ἀλύγιστη σαν τὸ ἀμόνι.
Ιωβ. 41,17	στραφέντος δὲ αὐτοῦ, φόβος θηρίοις τετράποσιν ἐπὶ γῆς ἄλλομένοις.
Ιωβ. 41,17	Εἰάν βγῇ ἀπὸ τὸ νερό καὶ στραφῇ πρὸς τὴν ξηράν, φόβος καὶ τρόμος θα πέσῃ εἰς τὰ θηρία τῆς υπαίθρου, τὰ ὁποία φεύγουν ἐνώπιόν του με πηδήματα.
Ιωβ. 41,18	εἰάν συναντήσωσιν αὐτῷ λόγχοι, οὐδὲν μὴ ποιήσωσι δόρυ καὶ θώρακα·

- Ιωβ. 41,18 Λογχοι εάν πέσουν με ορμήν επάνω του, δεν τον θίγουν καθόλου. Ούτε το δόρυ και οι θωρακισμένοι πολεμισταί μπορούν να του κάμουν τίποτε.
- Ιωβ. 41,19 ἤγηται μὲν γὰρ σίδηρον ἄχυρα, χαλκὸν δὲ ὥσπερ ξύλον σαθρόν.
- Ιωβ. 41,19 Αυτός θεωρεί τα σιδερένια όπλα σαν άχυρα, τα δε χάλκινα σαν σάπιο ξύλο.
- Ιωβ. 41,20 οὐ μὴ τρώσῃ αὐτὸν τόξον χάλκεον, ἤγηται μὲν πετροβόλον χόρτον·
- Ιωβ. 41,20 Το χάλκινον τόξον δεν ημπορεί να του επιφέρη καμμίαν πληγήν, την δε σφενδόνην που εκσφενδονίζει λίθους, την θεωρεί σαν το χορτάρι.
- Ιωβ. 41,21 ὥς καλάμη ἐλογίσθησαν σφυῖραι, καταγελαῖ δὲ σεισμοῦ πυρφόρου.
- Ιωβ. 41,21 Τα σιδερένια σφυριά τα θεωρεί σαν την ανάλαφρη καλαμιά. Καταφρονεί δε τα πυρφόρα βέλη, που εκσφενδονίζονται εναντίον του.
- Ιωβ. 41,22 ἡ στρωμνὴ αὐτοῦ ὀβελίσκοι ὀξεῖς, πᾶς δὲ χρυσὸς θαλάσσης ὑπ' αὐτὸν ὥσπερ πηλὸς ἀμύθητος.
- Ιωβ. 41,22 Κοιμάται με άνεσιν επάνω σε μυτερά καρφιά, όλος δε ο κάτω από αυτόν χρυσός της θαλάσσης θεωρείται σαν λάσπη άνευ αξίας.
- Ιωβ. 41,23 ἀναζεῖ τὴν ἄβυσσον ὥσπερ χαλκεῖον, ἤγηται δὲ τὴν θάλασσαν ὥσπερ ἐξάλειπτρον,
- Ιωβ. 41,23 Αναταράσσει και κάμνει σαν να βράζουν τα ύδατα, όπως το φουσερό του σιδηρουργείου. Ευχαριστείται δε εις την θάλασσαν, ως εάν αυτή είναι λεκάνη λουτρού καθαριότητος.
- Ιωβ. 41,24 τὸν δὲ τάρταρον τῆς ἀβύσσου ὥσπερ αἰχμάλωτον· ἐλογίσατο ἄβυσσον εἰς περίπατον.
- Ιωβ. 41,24 Τα βάθη των θαλασσών είναι υπό την εξουσίαν του ως αιχμάλωτα. Περίπατον δε ευχάριστον θεωρεί τον ωκεανον.

- Ιωβ. 41,25 οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἐπὶ τῆς γῆς ὅμοιον αὐτῷ πεποιημένον
ἐγκαταπαίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων μου·
- Ιωβ. 41,25 Δεν υπάρχει άλλο θηρίον επάνω εις την γην ὅμοιον με τον
κροκόδειλον, ο οποίος είναι ἔτσι φτιασμένος, ὥστε μόνον
από τους αγγέλους μου είναι δυνατόν να εμπαίζεται.
- Ιωβ. 41,26 πᾶν ὑψηλὸν ὄρῳ, αὐτὸς δὲ βασιλεὺς πάντων τῶν ἐν
τοῖς ὕδασιν.
- Ιωβ. 41,26 Βλέπει απτόητος ὅλα τα υψηλά, βασιλεύει δε εις ὅλα τα
ζῶα, που υπάρχουν μέσα εις τα ὕδατα”.

ΙΩΒ 42

- Ιωβ. 42,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει τῷ Κυρίῳ·
- Ιωβ. 42,1 Ελαβε τον λόγον τότε ο Ἰὼβ και εἶπε προς τον Κυριον·
- Ιωβ. 42,2 οἶδα ὅτι πάντα δύνασαι, ἀδυνατεῖ δέ σοι οὐδέν.
- Ιωβ. 42,2 “γνωρίζω πλέον πολύ καλά, Κυριε, ὅτι συ δύνασαι τα πάντα,
τίποτε δε δεν εἶναι αδύνατον εις σέ.
- Ιωβ. 42,3 τίς γάρ ἐστιν ὁ κρύπτων σε βουλήν; φειδόμενος δὲ
ῥημάτων, καὶ σέ οἶεται κρύπτειν; τίς δὲ ἀναγγελεῖ μοι ἃ
οὐκ ἤδειν, μεγάλα καὶ θαυμαστά, ἃ οὐκ ἐπιστάμην;
- Ιωβ. 42,3 Ποῖος δε εἶναι δυνατόν να κρύψη ἀπὸ σε τας σκέψεις και
αποφάσστου; Ποῖος δε εἶναι εκείνος, που τσιγκουνευόμενος
και συγκρατῶν μέσα τα λόγια του νομίζει ὅτι δύναται να τα
αποκρύψη ἀπὸ σέ; Ποῖος ὅμως ἄλλος, εκτὸς ἀπὸ σέ, θα μου
ανήγγελλεν αὐτά, που δεν εγνώριζα, τα μεγάλα και
αξιοθαύμαστα, που δεν ἤξευρα;
- Ιωβ. 42,4 ἄκουσον δέ μου, Κύριε, ἵνα κάγῳ λαλήσω· ἐρωτήσω δέ
σε, σὺ δέ με δίδαξον.
- Ιωβ. 42,4 Ακουσε δε εμέ, Κυριε, δια να τολμήσω να ομιλήσω και εγώ
προς σέ. Θα σε ερωτήσω, συ δε δίδαξέ με.
- Ιωβ. 42,5 ἀκοὴν μὲν ὥτὸς ἤκουόν σου τὸ πρότερον, νυνὶ δὲ ὁ

ὀφθαλμός μου ἑώρακέ σε·

Ιωβ. 42,5 Μέχρι τώρα με τα αυτιά μου μόνον ἤκουα περί σου και των μεγαλείων σου. Τωρα όμως σε είδα με τα ίδια μου τα μάτια.

Ιωβ. 42,6 διὸ ἐφάυλισα ἑμαυτὸν καὶ ἐτάκην, ἥγημαι δὲ ἑμαυτὸν γῆν καὶ σποδόν.

Ιωβ. 42,6 Δια τούτο ελεεινολόγησα και εξουθένωσα τον εαυτόν μου, ἔλυωσα από ψυχικήν συντριβήν, αισθάνομαι ὅτι εἶμαι πράγματι χῶμα και στάκτη”.

Ιωβ. 42,7 ἐγένετο δὲ μετὰ τὸ λαλῆσαι τὸν Κύριον πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα τῷ Ἰώβ, εἶπεν ὁ Κύριος Ἐλιφάζ τῷ Θαιμανίτῃ· ἡμαρτες σὺ καὶ οἱ δύο φίλοι σου· οὐ γὰρ ἐλαλήσατε ἐνώπιόν μου ἀληθές οὐδὲν ὥσπερ ὁ θεράπων μου Ἰώβ.

Ιωβ. 42,7 Όταν ο Κυριος εἶπεν ὅλους αυτούς τους λόγους προς τον Ἰώβ, απευθυνόμενος προς Ἐλιφάζ τον Θαιμανίτην εἶπεν· “ἡμάρτησες συ και οι δύο φίλοι σου, διότι δεν ωμιλήσατε ἐνώπιόν μου τίποτε το αληθές και σύμφωνον προς την βουλήν μου, ὅπως ο δούλος μου ο Ἰώβ.

Ιωβ. 42,8 νῦν δὲ λάβετε ἐπτὰ μόσχους καὶ ἐπτὰ κριούς καὶ πορεύθητε πρὸς τὸν θεράποντά μου Ἰώβ, καὶ ποιήσει κάρπωσιν ὑπὲρ ὑμῶν. Ἰώβ δὲ ὁ θεράπων μου εὕξεται περὶ ὑμῶν, ὅτι εἰ μὴ πρόσωπον αὐτοῦ λήψομαι· εἰ μὴ γὰρ δι’ αὐτόν, ἀπώλεσα ἂν ὑμᾶς· οὐ γὰρ ἐλαλήσατε ἀληθές κατὰ τοῦ θεράποντός μου Ἰώβ.

Ιωβ. 42,8 Λαβετε λοιπόν τώρα επτά μόσχους και επτά κριους και πηγαίνετε προς τον δούλον μου τον Ἰώβ και θα προσφέρη αυτός αυτά ολοκαύτωμα δια σας. Ο δούλος μου ο Ἰώβ θα προσευχηθῇ δια σας και εγώ αὐτόν και την δέησίν του θα λάβω υπ’ ὄψιν μου και θα συγχωρήσω το αμάρτημά σας. Εάν δεν ἦτο προς χάριν αὐτοῦ, θα σας κατέστρεφα. Διότι ομιλῶντες, ὅπως ωμιλήσατε, ἐναντίον του δούλου μου του Ἰώβ, δεν εἶπατε το αληθές”.

- Ιωβ. 42,9 ἐπορεύθη δὲ Ἐλιφάζ ὁ Θαιμανίτης καὶ Βαλδάδ ὁ Σαυχίτης καὶ Σωφάρ ὁ Μιναῖος καὶ ἐποίησαν καθὼς συνέταξεν αὐτοῖς ὁ Κύριος, καὶ ἔλυσε τὴν ἁμαρτίαν αὐτοῖς διὰ Ἰώβ.
- Ιωβ. 42,9 Επῆγαν πράγματι ο Ελιφάζ ο Θαιμανίτης, Βαλδάδ ο Σιαυχίτης και Σωφάρ ο Μιναῖος και ἐπραξαν, ὅπως τους εἶχε διατάξει ο Κυριος. Ο δε Κυριος συνεχώρησε και διέλυσε την αμαρτίαν των προς χάριν του Ιώβ.
- Ιωβ. 42,10 ὁ δὲ Κύριος ἡΐξησε τὸν Ἰώβ· εὐξαμένου δὲ αὐτοῦ καὶ περὶ τῶν φίλων αὐτοῦ, ἀφῆκεν αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν. ἔδωκε δὲ ὁ Κύριος διπλᾶ ὅσα ἦν ἔμπροσθεν Ἰώβ εἰς διπλασιασμόν.
- Ιωβ. 42,10 Ο Κυριος εδόξασε και ἐπὶ του σημείου αυτού τον Ιώβ. Οταν αυτός προσηυχῆθη δια τους φίλους του, ο Κυριος συνεχώρησε την αμαρτίαν εκείνων. Εἰς δε τον Ιώβ ἔδωσε τα διπλάσια, ἀπὸ ὅσα προηγουμένως εἶχεν.
- Ιωβ. 42,11 ἤκουσαν δὲ πάντες οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ πάντα τὰ συμβεβηκότα αὐτῷ καὶ ἦλθον πρὸς αὐτὸν καὶ πάντες ὅσοι ἤδεισαν αὐτὸν ἐκ πρώτου· φαγόντες δὲ καὶ πίνοντες παρ' αὐτῷ παρεκάλεσαν αὐτόν, καὶ ἐθαύμασαν ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐπήγαγεν ἐπ' αὐτῷ ὁ Κύριος. ἔδωκε δὲ αὐτῷ ἕκαστος ἀρνάδα μίαν καὶ τετράδραχμον χρυσοῦ καὶ ἀσήμου.
- Ιωβ. 42,11 Επληροφορήθησαν δε ὅλοι οι αδελφοὶ του και αι αδελφαὶ του ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ εἰς αὐτόν και ἦλθαν πάντες προς αὐτόν, ὅσοι τον εἶχαν γνωρίσει και προηγουμένως. Αφού δε ἔφαγαν και ἐπῖαν στο σπῖτι μαζή του, τον παρηγόρησαν ἀλλὰ και τον εθαύμασαν δι' ὅλα ὅσα ἐπέφερεν εἰς αὐτόν ο Κυριος. Εκαστος δε ἀπὸ αὐτοὺς ἔδωκεν στον Ιώβ ως δῶρον μίαν αρνάδα, ἓνα χρυσοῦν τετράδραχμον και ακατέργαστον ἀργυρον.
- Ιωβ. 42,12 ὁ δὲ Κύριος εὐλόγησε τὰ ἔσχατα Ἰώβ ἢ τὰ ἔμπροσθεν·

ἦν δὲ τὰ κτήνη αὐτοῦ πρόβατα μύρια τετρακισχίλια,
κάμηλοι ἑξακισχίλιαι, ζεύγη βοῶν χίλια, ὄνοι θήλειαι
νομάδες χίλιαι.

Ιωβ. 42,12

Ο δε Κυριος ευλόγησε τα μετὰ ταῦτα ἔτη του Ιώβ
πλουσιώτερον και περισσότερον ἀπὸ τα προηγηθέντα
χρόνια του. Ανήλθον δε τα κτήνη του, τα πρόβατά του εις
δεκατέσσαρες χιλιάδες, αι κάμηλοί του εις εξ χιλιάδες, τα
ζεύγη των βοϊδιῶν του εις χίλια, αι θηλυκαὶ ὄνοι, που
ἐβοσκαν εις κοπάδια, ανήλθον εις χιλίας.

Ιωβ. 42,13

γεννῶνται δὲ αὐτῷ υἱοὶ ἑπτὰ καὶ θυγατέρες τρεῖς·

Ιωβ. 42,13

Απέκτησε δε αὐτὸς ἑπτὰ υἱοὺς και τρεις θυγατέρας.

Ιωβ. 42,14

καὶ ἐκάλεσε τὴν μὲν πρώτην Ἡμέραν, τὴν δὲ δευτέραν
Κασίαν, τὴν δὲ τρίτην Ἀμαλθαίας κέρας.

Ιωβ. 42,14

Και ἐκάλεσε την μεν πρώτην Ημέραν, εις συμβολισμόν της
νέας χαρμοσύνου περιόδου που ἀνέτειλε δια τον Ιώβ. Την
δευτέραν Κασίαν, εὐάρεστον ως το αρωματώδες φυτόν, την
τρίτην ἐκάλεσεν Αμαλθαίας κέρας, εις δῆλωσιν της νέας
υπεραφθονίας των ἀγαθῶν του.

Ιωβ. 42,15

καὶ οὐχ εὐρέθησαν κατὰ τὰς θυγατέρας Ἰώβ βελτίους
αὐτῶν ἐν τῇ ὑπ' οὐρανόν· ἔδωκε δὲ αὐταῖς ὁ πατήρ
κληρονομίαν ἐν τοῖς ἀδελφοῖς.

Ιωβ. 42,15

Καθ' ὅλην δε την ὑπὸ τον ουρανόν οικουμένην δεν
εὐρέθησαν ὡσάν τας θυγατέρας του Ιώβ καλύτεραι και
ωραιότεροι. Απέκτησε δε τόσα πολλὰ ο Ιωβ, ὥστε ἔδωκε και
εις τας τρεις αὐτάς θυγατέρας του κληρονομίαν μεγάλην
μεταξὺ των ἀδελφῶν των.

Ιωβ. 42,16

ἔζησε δὲ Ἰώβ μετὰ τὴν πληγὴν ἔτη ἑκατὸν
ἑβδομήκοντα, τὰ δὲ πάντα ἔτη ἔζησε διακόσια
τεσσαράκοντα· καὶ εἶδεν Ἰώβ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ καὶ τοὺς
υἱοὺς τῶν υἱῶν αὐτοῦ, τετάρτην γενεάν.

Ιωβ. 42,16

Ἐζησε δε ο Ιώβ μετὰ την θλίψιν της ασθενείας του ἑκατὸν
εβδομήκοντα ἔτη. Ολα δε τα ἔτη της ζωῆς του Ιωβ ανήλθον

	εις διακόσια τεσσαράκοντα. Και είδεν ο Ιώβ τα παιδιά του και τα παιδιά των παιδιών του μέχρι τετάρτης γενεάς.
Ιωβ. 42,17	καὶ ἐτελεύτησεν Ἰώβ πρεσβύτερος καὶ πλήρης ἡμερῶν.
Ιωβ. 42,17	Εξεδήμησε δε ο Ιώβ γέρον και πλήρης ημερών.
Ιωβ. 42,17α	γέγραπται δὲ αὐτὸν πάλιν ἀναστήσεσθαι μεθ' ὧν ὁ Κύριος ἀνίστησιν.
Ιωβ. 42,17 ^α	Εχει δε γραφή ότι θα αναστήση πάλιν αυτόν ο Κυριος μαζί με όλους εκείνους, τους οποίους θα αναστήση κατά την μέλλουσαν ζωήν.
Ιωβ. 42,17β	Οὗτος ἐρμηνεύεται ἐκ τῆς Συριακῆς βίβλου ἐν μὲν γῇ κατοικῶν τῇ Αὐσίτιδι, ἐπὶ τοῖς ὁρίοις τῆς Ἰδουμαίας καὶ Ἀραβίας, προϋπῆρχε δὲ αὐτῷ ὄνομα Ἰωβάβ.
Ιωβ. 42,17β	Δια τον Ιώβ πληροφορούμεθα από την εις την Συριακήν γλώσσαν μετάφρασιν της Βιβλου, ότι κατοικούσε εις την χώραν Αυσίτιδα, η οποία ευρίσκετο εις τα σύνορα Ιδουμαίας και Αραβίας. Το δε προηγούμενον ὄνομα του ἦτο Ιωβαδ.
Ιωβ. 42,17γ	λαβὼν δὲ γυναῖκα Ἀράβισσαν γεννᾷ υἱόν, ὃ ὄνομα Ἐννών· ἦν δὲ αὐτὸς πατὴρ μὲν Ζαρὲ ἐκ τῶν Ἡσαῦ υἱῶν υἱός, μητρός δὲ Βοσόρρας, ὥστε εἶναι αὐτὸν πέμπτον ἀπὸ Ἀβραάμ.
Ιωβ. 42,17γ	Επῆρε δε και μιαν γυναίκα εξ Αραβίας, από την οποίαν απέκτησεν υιόν, ονομασθέντα Εννών. Ο πατήρ του Ιώβ ἦτο ο Ζαρὲ, ἀπόγονος της πατριαρχικῆς οικογενείας του Ησαῦ. Η μητέρα του ωνομάζετο Βοσόρρα, ὥστε αὐτὸς ως εγγονός του Ησαῦ ἦτο πέμπτος ἀπόγονος ἀπὸ τον Αβραάμ.
Ιωβ. 42,17δ	καὶ οὗτοι οἱ βασιλεῖς οἱ βασιλεύσαντες ἐν Ἐδὼμ, ἧς καὶ αὐτὸς ἥρξε χώρας· πρῶτος Βαλὰκ ὁ τοῦ Βεώρ, καὶ ὄνομα τῇ πόλει αὐτοῦ Δενναβά· μετὰ δὲ Βαλὰκ Ἰωβάβ ὁ καλούμενος Ἰώβ· μετὰ δὲ τοῦτον Ἀσὼμ ὁ ὑπάρχων ἡγεμὼν ἐκ τῆς Θαιμανίτιδος χώρας· μετὰ δὲ τοῦτον Ἀδὰδ υἱὸς Βαράδ, ὁ ἐκκόψας Μαδιάμ ἐν τῷ πεδίῳ

Μωάβ, καὶ ὄνομα τῇ πόλει αὐτοῦ Γεθθαίμ.

Ιωβ. 42,17δ

Οι βασιλεῖς, οἱ οἱοῖτο ἐβασίλευσαν εἰς τὴν χώραν τῆς Ἰδουμαίας, τῆς οἱοῦσας ἀρχῶν καὶ βασιλεὺς υπῆρξεν καὶ ὁ Ἰώβ, ἦσαν οἱ ἐξῆς· Πρῶτος ὁ Βαλάκ υἱὸς τοῦ Βεώρ. Το δε ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ ἦτο Δενναβά. Μετὰ τὸν Βαλάκ ἐβασίλευσεν ὁ Ἰωβάβ, δηλαδὴ ὁ Ἰώβ. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸν ὁ Ἀσώμ, ὁ ἡγεμὼν ποὺ κατήγετο ἀπὸ τὴν Θαιμανίτιδα χώραν. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸν ἐβασίλευσεν ὁ Ἀδάδ, ὁ υἱὸς τοῦ Βαράδ, ὁ οἱοῦσας ἐξωλόθρευσεν τοὺς Μαδιανίτας εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Μωάβ. Ἡ δε πόλις τοῦ ὠνομάζετο Γεθθαίμ.

Ιωβ. 42,17ε

οἱ δὲ ἐλθόντες πρὸς αὐτὸν φίλοι, Ἐλιφάζ τῶν Ἡσαῦ υἱῶν, Θαιμανῶν βασιλεὺς, Βαλδὰδ ὁ Σαυχαίων τύραννος, Σωφάρ ὁ Μιναίων βασιλεὺς.

Ιωβ. 42,17ε

Οἱ φίλοι τοῦ Ἰώβ, ποὺ εἶχαν ἐλθεῖ εἰς ἐπίσκεψίν τοῦ ἦσαν· Ἐλιφάζ ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἡσαῦ, βασιλεὺς τῶν Θαιμανῶν, ὁ Βαλδὰδ ἀρχὼν τῶν Σαυχαίων καὶ ὁ Σωφάρ ὁ βασιλεὺς τῶν Μιναίων.